

AGNÈS

MARTIN-LUGAND

Lumina unui nou început

DE LA AUTOAREA ROMANULUI-FENOMEN
DAMENII FERICITE CITESC SI BEAU CAFEA

**FICTION
CONNECTION**

TREI

AGNÈS MARTIN-LUGAND

Putem fi fericiți când ne mințim
pe noi înșine?

La aproape 40 de ani, Hortense trăiește la
Paris, are o școală de dans și iubește un
bărbat căsătorit.

Se amăgește că este fericită până într-o zi,
când o accidentare o forțează să se retragă în
Provence, pentru odihnă.

Va profita de acest răgaz pentru a-și face ordine
în viață și pentru a-și revitaliza pasiunea?

Un roman impresionant despre alegerile
care ne pun în situații paradoxale și des-
pre puterea vindecătoare a introspecției.

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0552-6

În al șaselea ei roman, Agnès Martin-Lugand face portretul unei femei talentate care, în urma unei întâmplări nefericite, ajunge să-și reconsidere viața și să iubească din nou. Lumina unui nou început e o invitație călduroasă la descoperirea de sine și la o viață împlinită.

LIRE

Scrisul lui Agnès Martin-Lugand e o forță descătusată.

LE PARISIEN

Talentul de povestitoare al lui Agnès Martin-Lugand este incontestabil - cunoaște în profunzime alfabetul complicat al iubirii.

LE FIGARO

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Agnès Martin-Lugand

Lumina unui nou început

Traducere din franceză de
Claudiu Constantinescu

A. M.

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoșaru

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: © Svetlana Iakuseva / Gulliver / Getty images

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Virginia Alexe
Carmen Eberhat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARTIN-LUGAND, AGNÈS

Lumina unui nou început / Agnès Martin-Lugand; trad. din franceză
de Claudiu Constantinescu. - București: Editura Trei, 2018
ISBN: 978-606-40-0552-6

I. Constantinescu, Claudiu (trad.)

821.133.1

Titlul original: À la lumière du petit matin
Autor: Agnès Martin-Lugand

Copyright © Éditions Michel Lafon, 2018

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0552-6

*Pentru Guillaume, Simon-Aderaw și Rémi-Tariku,
razele mele de soare...*

*Unele aspecte aparent neintenționale
se dovedesc (...) perfect motivate și determinate
de rațiuni care-i scapă conștiinței.*
— Sigmund FREUD¹

*After We Meet,
I HAVE A TRIBE*

¹ Sigmund Freud, *Psihopatologia vieții cotidiene — Despre uitare, greșeli de vorbire, superstiție și eroare*, traducere din germană de Herta Spuhn și Daniela Ștefănescu, Editura Trei, 2010, Ediția a doua, p. 284. (N. red.)

Patru ani. Patru ani de când se duseseră. Patru ani de când ai mei mă lăsaseră singură. Patru ani de când, în acea zi de sfârșit de februarie, mă așezam în fața măslinului lor, pe banca din fier forjat la care mama ținea atât de mult. Patru ani de când le șopteam tristețea mea, furia mea. Și iertarea mea. Cum să le port pică, în fond, acestor ființe minunate pe care mi-a fost dat să le întâlnesc?

Nu eram deloc originală cu iubirea asta nesfârșită pentru ai mei. Încă o mai auzeam pe maică-mea repetându-mi întruna că eram mica lor minune. Părinții mei se iubiseră nebunește, ajungându-și multă vreme unul celuilalt. Și totuși, își doriseră să extindă mica lume a amorului lor. Viața era plină de surprize; bune sau rele. Greutățile întâmpinate când vruseseră să aibă un copil, în loc să-i despartă, îi apropiaseră și mai mult. Ai mei întrețineau legenda potrivit căreia doar mulțumită vigoriei lor ajunsesem să scot nasul în lume. N-avea nicio importanță, la urma urmelor; cum, necum, eram acolo de treizeci și nouă de ani. De la un duo trecuseră la trio, cât se poate de firesc. Fusesem răsfățată, iubită, crescută, încurajată, dar și dojenită uneori. Îmi oferiseră totul

ca s-o pornesc în viață pe calea cea bună. Aveam sentimentul că trăiam în casa fericirii, unde prietenii mei erau primiți întotdeauna cu brațele deschise. Și apoi, într-o bună zi, aflaseră că nu știu ce tâmpenie îi rodea maică-mii neuronii unul după altul. În curând n-avea să-și mai amintească de nimeni, nici măcar de cine era ea. Bineînțeles, ca să mă protejeze, îmi ascunseseră treaba asta, transformându-se în niște minunați actori. Mama fusese întotdeauna cu capul în nori, iar tata era extrem de vigilent de fiecare dată când treceam pe la ei, așa că nu-mi dădusem seama de nimic. Trăiam departe de ei, la Paris, iar când veneam acasă, în sud, își puneau la bătaie întreaga energie ca să-și păstreze secretul. Unii ar putea spune că n-am fost eu foarte atentă, și poate că așa a și fost, dar și dacă aș fi băgat ceva de seamă, nimic n-ar fi putut frânge spirala infernală în care intraseră. Am înțeles asta când am citit scrisoarea de la ei. În cele câteva rânduri, astăzi transformate în cenușă odată cu ei, își ceruseră iertare pentru suferința pe care aveau să mi-o pricinuiască, dar știau și că, dacă unul ar continua să trăiască fără celălalt, acela m-ar face să sufăr chiar mai mult. Îmi ceruseră iertare pentru egoismul lor de oameni care se iubeau. Iubirea lor măturase totul în cale, inclusiv pe unica lor fiică.

— Hortense?

Un zâmbet mi-a luminat fața auzind vocea lui Cathie, prietena mea cea mai bună, sora de care nu avusesem parte, cea pe care o întâlnisem în ziua primei mele lecții de dans, în urmă cu treizeci și cinci de ani. M-am uitat rapid peste umăr, se apropia înfoclită într-o haină groasă de lână. Cine a zis că în Provence e întotdeauna timp frumos? Vremea mohorâtă era pe potriva stării mele triste, iar

mistralul îți băga frigul în oase. I-am făcut semn să vină lângă mine, pe bancă. S-a așezat încetișor, m-a luat de mână și s-a lăsat la rândul ei hipnotizată de măslin.

Păcat că nu mai poți rămâne măcar o zi sau două, murmură ea. Ne vedem atât de puțin...

Am tras adânc aer în piept, potopită de un nou val de tristețe.

— Așa e, și mie mi-ar plăcea. Dar știi bine că nu vin aici decât pentru întâlnirile astea cu mama și cu tata, nu pot să stau prea mult.

— Semn bun, merg bine cursurile!

— Destul de bine, da.

— Știi când o s-ajungi pe-aici în vara asta?

— Nu foarte exact, dar cel mai târziu în weekendul de 14 iulie. Cât de curând o să încep organizarea stagiilor de pregătire și-o să dau drumul la rezervarea camerelor.

Refuzasem să mă despart de casa părinților mei din Bonnieux, un sat cocoțat pe o coastă a Luberonului. Atunci când pierduseră orice nădejde că vor avea vreodată un copil, își investiseră economiile în această dărăpănată ce necesita reparații majore — o veche fermă pe care o numiseră, ironic, Conacul — și hotărâseră să renunțe la oraș și să se instaleze aici. Proiectul acesta nebunesc trebuia să fie copilul lor și, până la urmă, chiar ajunseseră să se ocupe de biberoane și de schimbatul scutecelor. Acolo erau toate amintirile mele cu ei. Și cu Cathie. Iar când lui taică-meu i-a fost limpede că fiica lui nutrea o pasiune definitivă, transformase un vechi hambar, neocupat până atunci, într-o sală de dans care nu era cu nimic mai prejos decât cele ale profesioniștilor. Faptul că-și luaseră zilele în propria casă nu știrbea cu nimic

forfota străzilor, zgomotele, spectacolele, viața de noapte mă captivau. Și totuși, la fiecare plecare, aceeași strângere de inimă, același nod în gât, același acces de singurătate. Aceeași sfâșiere în piept, de nealinat; moartea părinților mei n-avea nicio legătură cu asta. Dar totul dispărea de îndată ce puneam piciorul pe peronul gării din Lyon; brusc, eram aspirată în vârtejul propriei mele vieți, cu moralul în creștere, fericită să-mi revăd școala.

Chiar dacă, în mintea noastră, școala de dans funcționa în continuare sub bagheta mentorului nostru Auguste, se făcuseră cinci ani de când eu, Sandro și Bertille o preluaserăm. La douăzeci și cinci de ani, aveam în spate ani buni petrecuți pe diferite scene, unele mici, altele medii, nicidecum mari — nu eram suficient de serioasă și de disciplinată ca să ajung la acest Graal. Dezgustată de anii de Conservator, călătorisem, profitasem de tinerețea mea, trăisem aventuros, trântind fără niciun regret ușa în nas dansului academic. Fusesse nevoie ca maică-mea și taică-meu să se arate tot mai îngrijorați cu privire la viitorul meu ca să revin cu picioarele pe pământ și să mă potolesc. Dacă mă comportam în continuare ca o eternă adolescentă, n-aveam să realizez nicidecum nimic. Venise momentul să mă maturizez și să-i fac mândri de mine. Trebuia așadar să văd dacă mai puteam trăi din propria-mi pasiune sau dacă trebuia s-o las baltă. Mă prezentasem la audiții la Auguste, care avea reputația de tip dur, dar corect. După ce condusesse mai bine de douăzeci de ani o foarte mare școală de balet, hotărâse să se dedice exclusiv celor schilodiți, celor ce refuzau căile bătute, nonconformiștilor, pentru a-i ajuta să se descopere pe sine. Stresul se dovedise mai puternic decât

antrenamentul serios făcut înainte, prestația mea fusese un veritabil fiasco. Și totuși, mă primise la cursurile lui. Așa reușisem să-i întâlnesc pe cei care aveau să-mi devină parteneri, Sandro și Bertille.

Sandro tocmai venise din Brazilia ca să se perfecționeze la modul spartan. Era perfect conștient de talentul său, dar voia să coboare de pe pedestal. Rezultatul expediției: nu mai plecase niciodată înapoi. Toate capetele se întorceau după el când apărea — pielea-i arămie și silueta-i athletică jucau aici un rol important —, dar, de cum deschidea gura și își făcea auzite inflexiunile calde ale vocii, descopereai în spatele estetului un om de o gentilețe și o generozitate ieșite din comun, cu un simț al umorului mereu treaz. Când își punea trupul în mișcare, emanau din el o forță și o senzualitate în stare brută. În ziua audiției, toți candidații rămăseseră cu gura căscată în fața coregrafiei lui, întrebându-se cum de aterizase acolo un asemenea talent și mai ales, la un mod ceva mai egoist, cum să mai fii admis după unul ca el. Auguste, în schimb, îl primise părând să nu bage în seamă diferența de nivel.

În ce-o privește pe Bertille, egoul ei rănit fusese cel care-o împinsese să-și încerce norocul. Tânără mamă a unor gemeni de un an, fusese dată afară din trupa unde dansa de câțiva ani buni. Când ne explicase în ce situație era, o măsurasem din cap până-n picioare, fără a putea crede o secundă că delăsarea fusese motivul concedierii sale. Bertille era o flacăra vie sub o calotă de gheață. O femeie care, la prima vedere, părea cât se poate de reținută, dar care se dovedea iute ca oțelul de îndată ce nu obținea ceea ce voia, așa cum voia. De atunci încolo, avusesem deseori ocazia să asist la exploziile ei de adrenalină! Iar când dansa, aproape că nu-ți venea să crezi că ea era cea

care îți trăsesese o săpuneală ceva mai devreme. Trupul său se transforma într-un instrument delicat, oricare dintre mișcările ei era impregnată de o emoție uluitoare, care pur și simplu îți tăia răsuflarea.

Ne împrieteniserăm și ne susținuserăm unii pe alții în tot acel an nebun petrecut sub bagheta lui Auguste. Conștienți că ne luase sub aripa lui și că se atașase de noi, aveam uneori impresia că eram favorizați. În realitate însă, cu noi fusese chiar mai dur și mai exigent decât îi era felul, fără a se sinchisi câtuși de puțin de ceea ce era în sufletul nostru. Ceea ce aștepta de la noi era să ne descoperim și să ne exprimăm emoțiile cel mai adânc ascunse în ființa noastră. Trebuia să dansăm, să dansăm și iar să dansăm, până cădeam din picioare. Ne aducea la capătul puterilor, voia să vadă din ce plămadă eram făcuți, ne testa limitele în permanență. Deviza lui: să ajungi să spui o poveste prin dans. Aștepta de la noi să ne urmăm cele mai profunde emoții ascunse în ființa noastră și să ne eliberăm de ele. Abia dacă ne dădea voie să ne odihnim, dar era extraordinar, așa încât îl ascultam indiferent ce ne cerea, fără ca vreunul dintre elevi — niște firi rebele, totuși — să se revolte vreodată. Cei doi prieteni ai mei și cu mine îi ceruserăm să ne mai primească pentru încă un an, el ne refuzase, spunând că-și încheiase misiunea, dar ne propusese să-l asistăm, pe rând, la ore. Descoperiserăm astfel predatul, iar pentru mine asta fusese o revelație. Auguste ne încurajase să ne pregătim, din poziția de candidat liber, pentru diploma de profesor. Ne pusese în fața realității. Mulțumită lui și încăpățânării sale, trăseserăm ca niște animale la jug și obținuserăm patalamaua. Atunci ne lăsase să zburăm cu propriile noastre aripi. Predaserăm fiecare la diferite școli, fără a uita unii de

alții, dimpotrivă. Nici de Auguste nu ne-am îndepărtat, întâlnindu-ne la el cu regularitate. Într-o seară, pe când eram la el acasă, ne obligase să-i acceptăm decizia:

– Dragi copii, am obosit. O să pun cursurile în cui.

Noi săriserăm de pe scaun ca arși, urlând cât ne ținea gura că nu putea să facă una ca asta. Eram atât de șocați de hotărârea lui, încât uitaserăm de bunele maniere și respectul pe care le adoptam de obicei în prezența sa.

– Gata, spusese el calm.

La o simplă mișcare a mâinii sale, ne așezaserăm la locurile noastre ca niște copii ascultători.

– Eu pun cursurile în cui, dar voi o să vi le țineți pe ale voastre. Începând din septembrie, școala este a voastră, voi o să fiți profesorii aici. Luați-vă ce cursanți vreți, copii, adolescenți, bătrâni ca mine. Faceți ce vreți voi, în funcție de ce urmăriți prin arta voastră. Dacă mă refuzați, școala se închide definitiv. Numai vouă v-aș putea încredința o asemenea sarcină. Voi sunteți copiii mei...

Rămăseserăm muți minute întregi, sub privirea lui satisfăcută și emoționată. Ne uitaserăm unii la alții, în ochii lui Sandro și Bertille se citeau aceleași sentimente care mă încercau și pe mine: teamă, responsabilitate, dar și dorința de a marșa și de a-l face mândru de noi pe părintele nostru spiritual. Simțeam cum îmi creșteau aripi, asaltată fiind de o sumedenie de idei și de porniri, pe care nu le puteam stăvili. Eu vorbisem prima:

— N-o să regreti alegerea pe care ai făcut-o, Auguste. Poți să ai încredere în noi.

De atunci încolo, școala nu funcționa rău deloc. Abia ce apucam să anunțăm că se fac înscrieri, că locurile se și ocupau. Pe culoare, vedeai foșgăind în sus și-n jos oameni din toate generațiile. De la micuți de trei ani

până la persoane atât de bătrâne că nici nu-și spuneau vârsta... Limbajul lui Bertille era dansul clasic; Sandro și cu mine eram cu jazzul modern, el având în plus și dansurile internaționale. La nevoie însă, ne puteam înlocui fără probleme unii pe alții. Cele două săli erau ocupate în permanență, iar prin poștă primeam grămezi de CV-uri ale profesorilor care doreau să lucreze alături de noi, urmând principiile lui Auguste.

A doua zi, îmi încheiam programul cu grupa de adolescente mari. Le adoram. La începutul orei, m-au rugat să le spun care avea să fie coregrafia pentru spectacolul de sfârșit de an. Neputând să-mi ascund entuziasmul, le-am oferit o mostră, dar ele au început imediat să se mâțâie, zicând că voiau să vadă tot. Mai aveam câteva săptămâni bune ca să ne pregătim, însă voiam să ridic puțin ștacheta față de anul precedent. Erau talentate, formau un grup sudat, merita să încerc, să cresc un pic nivelul, ca și exigențele față de ele. În cinci ani, unele îmi arătaseră ce puteau; prin perseverență, răbdare, blândețe, reușisem să descopăr în ele acea scânteie în plus. Eram sigură că vom reuși să facem ceva drăguț. Și apoi, voiam un final frumos. Cele mai multe dintre ele aveau s-o încheie cu școala și cursurile mele; la șaptesprezece ani, dansul nu era pentru ele decât un mod de relaxare, mai departe aveau să fie ocupate până peste cap cu viața de student și cu tot felul de alte lucruri. Le văzusem crescând, devenind niște mici femei, și mă gândeam că se cuvenea să le omagiez cumva toată acea implicare, acel talent al lor pentru dans.

— Bine! Hai să vă arăt, fetelor, am cedat eu zâmbind.

Au aplaudat și s-au retras, surescitare, pe laturile sălilor. Rareori mă puneam pe mine în prim-plan, nu eram acolo ca să le strivesc cu anii mei de experiență, ci ca să le transmit cunoștințele mele, să le arăt cum să-și asume propriul corp, cum să se miște, cum să se deschidă și să se simtă bine în pielea lor. Am pregătit piesa — *Blouson Noir* a lui Aaron — care avea să ne servească drept acompaniament în lunile următoare, i-am încredințat uneia dintre fetele telecomanda combinei muzicale și m-am postat în mijlocul sălii. M-am uitat scurt în oglindă, să văd cum arătam, apoi mi-am lăsat capul în jos, cu picioarele strânse și brațele întinse pe lângă corp, după care am făcut un semn și muzica a început să se reverse peste noi, absorbindu-ne cu totul. Din momentul acela, mi-am luat zborul, lăsându-mă ghidată de impulsurile propriului trup și de povestea pe care voiam s-o spun. Ceea ce voiam era viață, energie, bucurie. Eram atentă la toate, la o mișcare a degetului mic care putea comunica o mulțime de lucruri, la expresia ochilor, chiar dacă uneori îi închideam; cel mai mărunț gest trebuia să întărească mesajul pe care voiam să-l transmit în acele patru minute și treizeci și cinci de secunde. Brusc, muzica a răsunat mai tare, am zâmbit și l-am zărit pe Sandro printre elevele mele, nu se putuse abține să nu vină când auzise ce se întâmpla în sala mea de curs. După părerea lui, dansam mult prea rar singură. Procedase perfect cu muzica — mă cunoștea foarte bine —, pentru că intervenise exact în momentul în care aveam de gând să le cer fetelor să se descătușeze. Voiam o explozie de energie, voiam ca ele să invadeze spațiul, să-și uimească spectatorii prin libertatea lor și să păstreze în ele, pentru totdeauna, acea senzație. Le-am făcut o demonstrație în acest sens și am fost eu

însămi surprinsă de acea dezlănțuire. Când în sală s-a lăsat din nou liniștea, Sandro a fluierat admirativ:

— Așa, fetelor, distrați-vă!

Zâmbetul lui era o adevărată rază de soare. I-am strecurat un mulțumesc plin de recunoștință, complimentele lui mă ungeau întotdeauna la inimă.

— Să-i dăm bătaie! le-am zis eu fetelor, ca să le încurajez. Le simțeam ezitățile.

— O să reușiți! Doar nu credeți că vreau să vă rupeți gâtul! Dacă vă propun coregrafia asta e fiindcă știu că sunteți în stare s-o faceți!

După o oră și jumătate, sprijinită de bară, mă uitam la ele, ștergându-mi transpirația de pe față, n-avea să-mi fie ușor cu harpiile astea. Mi-am îngăduit un strop de autosatisfacție; intuiseam bine, îmi acceptau provocarea. M-am uitat scurt la pendulă și am bătut din palme.

— La vestiar, fetelor! Haideți, repejor!

— Pe săptămâna viitoare, Hortense!

Au plecat scâncind. Cât ele se îmbrăcau, m-am grăbit să-mi fac mișcările de întindere, având grijă în primul rând să-mi destind toți mușchii, țineam neapărat să fiu în formă maximă la viitoarele ore. Apoi am dat pe gât jumătate din sticla cu apă. Când fetele și-au făcut din nou apariția, îmbrăcate și împopoțonate, gata să-și reîntâlnească drăguții, le-am însoțit până la ieșire, fără să-mi bat capul cu ce aveau să facă după aceea, asta era avantajul cursurilor pentru adolescente și adulte; nu tu supraveghere, nu tu stat după mamele care întârziau. Mi-au dat toate câte un pupic și și-au văzut de drum.

— Să vă odihniți, mâțelor! le-am zis în stradă.

— Da, da!

Încă mai zâmbeam cu gândul la lipsa lor totală de griji când am intrat în birou, fostul birou al lui Auguste. Nu înțeleseserăm niciodată de ce nu-și alocase un spațiu mai confortabil. Șase metri pătrați cel mult, în care reușiserăm totuși să băgăm o masă, trei scaune, două corpuri de rafturi, un minifrigider și suvenirurile personale. Prietenii mei erau acolo, Sandro pe stinghia lui — sus, pe etajeră —, iar Bertille la birou, încercând să pună în ordine o parte din hârțogăraie (noi două ne ocupam de această treabă ingrată).

— Te descurci?

— Da, merge.

— Lasă-le, mă ocup eu de ele mâine.

M-am așezat și am început să-mi masez una dintre glezne, care mă tot sâcăia de ceva timp.

— S-ar părea că baletul tău e absolut genial.

— Nu știu, dar fetelor mele le place.

— Nu face pe modesta! E ridicol! Și, pe bune, ești superbă, sper c-o să dansezi și tu cu ele la spectacol, altfel ar fi mare păcat.

Am respins acea sugestie cu o mișcare iute de mână.

— În orice caz, abia aștept să te văd și eu, supralicită Bertille.

Se lăsă și mai confortabil pe spătarul scaunului și-mi aruncă o privire uimită.

— Și-apoi, ce mai cauți pe-aici? Nu în seara asta vine Aymeric?

Chiar că dansul mă făcuse să mă rup de toate! Cum de putusem să uit?

— Trebuie s-o șterg!

Am sărit de pe scaun, l-am împins pe Sandro ca să-mi înșfac bătrâna geantă Darel de care nu mă despărțeam

niciodată, m-am încălțat de stradă, mi-am pus paltonul și mi-am legat fularul la gât. Graba mea i-a făcut pe amândoi să izbucnească în râs. Am scos limba la ei.

— Bun, gata! Nu ne-am mai văzut de zece zile!

— E cam mult, comentă Bertille.

— Da, din fericire... dar acum a fost ceva mai complicat, avea de făcut mai multe deplasări în interes de serviciu, deci...

— Îi pregătești ceva de zile mari, carevasăzică! chicoti Sandro.

— Dacă am timp să mă pregătesc.

— Te duc eu până acasă, dacă vrei, și pe mine mă așteaptă cineva, ne anunță el, îmbătoșându-se.

Îmi întinse o cască de motociclist. Am ridicat ochii înspre tavan, abia abținându-mă să nu râd. Sandro era un mare cuceritor, le voia pe toate, și tinere, și mai puțin tinere și din celelalte categorii. Avea grijă să nu facă nicio discriminare. Cu accentul lui fermecător, ne explica de fiecare dată că o femeie e o femeie, că o femeie e frumoasă, misterioasă și apetisantă, indiferent ce vârstă, ce talie sau ce cupă la sutien ar avea. Uneori, Bertille și cu mine încercam să-l aducem cu picioarele pe pământ, dar fără niciun efect.

Aplecat în față, trecea în slalom cu scuterul său printre mașinile din trafic, fluierând încetișor un cântec din Brazilia lui natală. Un sfert de oră ne-a fost suficient pentru a ajunge în fața clădirii unde locuiam. Și-a ridicat viziera când am coborât de pe șa, iar eu i-am întins casca.

— Păstrează-o, mâine-dimineață trec să te iau!

— Reușești să te trezești? l-am întrebat eu ridicând, neîncrezătoare, din sprânceană.

— Nu prea am de ales. Și tu? La cât începi?

La zece!

Ah, da, e ziua favoriților!

Am zâmbit, deja nerăbdătoare să vină acel moment. De doi ani încoace, susținută de un psihomotrician, primeam în fiecare zi de joi un grup de copii handicapați, pe care-i ajutam să-și lucreze suplețea. Eram plătită cu mai nimic, lucru care o făcea pe Bertille să scrâșnească din dinți, dar mie puțin îmi păsa.

– Pe mâine și mersi pentru transport!

– Dă-i bătaie! Iubirea nu așteaptă!

A plecat fluierând. Cât despre mine, am urcat în fugă cele șase etaje care mă despărteau de apartamentul meu.

Locuiam acolo de ceva mai bine de patru ani. Îmi căzuse cu tronc cuibușorul meu de la mansardă, cocoșul acela renovat cu ajutorul celor doi acoliți ai mei și al soțului lui Bertille. Îl cumpărasem cu economiile făcute de când începusem să lucrez și cu o donație din partea părinților mei. Nu văzusem niciun semn în treaba asta. Mă încurajaseră să investesc — ca și ei — în niște ziduri și ținuseră neapărat să mă ajute. Când intrasem în încăperea aceea mare și dărăpănată, de patruzeci de metri pătrați, cu un mic balcon între pantele acoperișului de tablă zincată, știusem sigur că avea să le placă și că aveau să-mi spună că mi se potrivea. Îmi petrecusem zile întregi frecând pereții și parchetul. Pentru cele trebuincioase bucătăriei, făcuserăm un drum la Ikea, iar Sandro se ocupase — pentru prima dată în viața lui — de asamblarea mobilierului. Iată de ce, chiar și astăzi, lipsea una dintre ușile dulapului. Pentru separarea camerei de restul apartamentului, găsisem un paravan vechi din anii treizeci, pe care întinsesem un voal alb ce îmblânzea și mai mult

griurile discrete ale vopselei. Pe balconul meu minuscule, agătasem două becuțe colorate — nu era loc pentru mai mult — și un ghiveci cu flori, iar când era frumos afară, puteam instala o măsuță metalică pliantă, pe jumătate la umbră, pe jumătate în lumină, pe care în restul anului o țineam ascunsă după ușă.

Mai aveam o oră până să aflu ce mai făcea Aymeric; suficient cât să mă pregătesc. Îmi era așa dor de el! Reîntâlnirea cu el avea să-mi alunge toată acea tulburare de după revederea măslinului alor mei. M-am fâțâit o vreme goală prin cameră, am pus muzică — vocea caldă a Aliciei Keys —, apoi mi-am ales cu mare grijă lenjeria de corp și rochia ideală — cea neagră, fără spate —, iar la urmă mi-am scos de sub pat sandalele înalte cu barete. Nu conta că era frig, voiam să văd ce efect aveau asupra lui — un efect pe care-l știam prea bine. Când să intru în baie mi-a intrat un mesaj pe telefon, m-am luptat o clipă cu neliniștea care dădea să mă cuprindă, apoi am suspinat ușurată, citindu-l: „Sunt în ambuteiaj, nu mai ajung să te iau, vino tu direct! Și repede! Mi-e dor de tine... te pup. A.” Liniștită, m-am băgat în sfârșit sub duș. Contactul cu apa m-a făcut să mă decontractez, să mă destind. Jetul rece de la final mi-a redat tonusul, înviorându-mă din cap până-n picioare. Înfășurată în prosopul de baie, m-am machiat cu mare atenție, ca să-mi pun în valoare ochii gri și buzele. În privința părului — al cărui blond natural îl adora —, am optat pentru un coc dezordonat din care lasam cu mare artă să scape o şuviță, coafura pe care el o prefera. Apoi, ca să am o piele catifelată, mi-am dat cu niște ulei de corp. Tușa finală: un singur strop de parfum între sâni. Gata, eram pregătită.

2

Nu m-am mirat că ajunsesem prima. Degeaba era Aymeric cel mai organizat om pe care-l cunoșteam, întârzia aproape întotdeauna; de fiecare dată mai intervenea un ultim telefon, un ultim mail de trimis, o ultimă situație de criză care trebuia ținută sub control. Nu mă puteam supăra pe el; întotdeauna, înainte de a ne întâlni, rezolva maximum posibil de lucruri, pentru ca nimeni și nimic să nu ne deranjeze. Chelnerul, care ne cunoștea foarte bine, m-a condus la masa noastră obișnuită, într-un colțișor liniștit, numai bun pentru astfel de întâlniri, de unde puteam vedea fără a fi văzuți. După câteva minute, s-a întors cu un cocktail în mână.

— N-am comandat nimic, îl aștept și pe el.

— A sunat chiar înainte să veniți și mi-a zis să vă servesc, fiindcă el o să mai întârzie câteva minute.

Poftim, exact ce spuneam!

— Mulțumesc mult.

După un sfert de ceas, când abia dacă apucasem să sorb de trei ori din pahar, Aymeric apărură în cadrul ușii de la intrare, cu telefonul încă lipit de ureche. După chipul

său extrem de încordat și după mâna încleștată pe mobil, mi-am dat seama cât de nerăbdător și de concentrat era. Amețită de fericire, nu mă mai săturam privindu-l. Avea arta de a transfera sex-appeal uniforme de la *Printemps de l'Homme*. Prea puțin contau look-ul sau statura lui înaltă, carisma sa era de ajuns pentru a electriza întreaga încăpere. Aymeric impunea totodată prin siguranța sa politicoasă. Oricine-l întâlnea simțea că e genul care reușește în tot ce-și propune; și totuși, niciodată nu simțisem la el o cât de mică dorință de a-i zdrobi pe ceilalți, el demonstra pur și simplu, prin A + B, că excela în domeniul său și că nimic nu-l speria, înlăturând toate obstacolele prin muncă, voință și îndrăzneală.

Încordarea de pe chip i-a dispărut de îndată ce privirile ni s-au întâlnit și, ducând două degete la buze, mi-a trimis o bezea. După câteva minute, a închis... în sfârșit. A măturat cu privirea întreaga sală a restaurantului, apoi a pornit-o spre mine, cu un discret surâs carnasier pe buze. L-am lăsat să se apropie fără să schițez niciun gest. Când a ajuns lângă mine, mi-am înclinat capul într-o parte, iar el m-a sărutat pe gât, făcându-mă să mă înfior din cap până-n picioare, după care s-a așezat în fața mea. Câteva minute bune m-a măsurat cu privirea — asta era ritualul lui —, de parcă ar fi încercat să mă redescopere. Treaba asta părea întotdeauna să-l destindă. Îmi plăceau tare mult clipele acelea în care cobora din lumea lui pentru a intra în a mea, aveam senzația că eu eram centrul universului său, iar el redevenea acel Aymeric pe care numai eu îl cunoșteam.

— Cu cine vorbeai la telefon? Sper că nu e ceva grav.

— Nu... mai degrabă o veste bună! îmi răspunse el radios, cu o sclipire de surescitare în ochi. Lăsând

deoparte faptul că m-am potcovit cu încă o problemă de nerezolvat.

— Și aș putea să știu și eu care e vestea asta care te bucură atât de mult?

S-a ambalat, ca de fiecare dată când era vorba de munca lui, iar eu l-am lăsat să-mi explice cu lux de amănunte în ce consta acel noroc nesperat. Volubilitatea lui mă distra. Brusc, și-a dat probabil seama că trecuseră vreo zece minute de când turuia ca o moară stricată. A zâmbit în chip de scuze și a tras adânc aer în piept.

— În fine, nu contează... Acum sunt al tău, cu totul.

Nu chiar cu totul încă, fiindcă cel care ne servea apărui brusc, ca să ne ia comanda.

— Cum a fost în sud? mă întrebă el de îndată ce am rămas din nou numai noi doi.

I-am zâmbit. Un zâmbet un pic trist, bineînțeles.

— Cathie și Mathieu te îmbrățișează, speră să te vadă vara asta.

— Și eu sper. Iar în privința alor tăi?

— Am făcut ce simțeam nevoia să fac... a mai trecut încă un an fără ei.

M-a prins de mână, întinzându-se peste masă și mi-a mângâiat-o ușor.

— Mi-ar fi plăcut să fiu cu tine.

— Știu. Dar nu-ți face griji, sunt bine. Am avut o zi superbă la școală, iar acum ești aici, cu mine.

Și era adevărat. Acum că era cu mine, totul era perfect.

— Am lipsit cam mult de data asta, îmi spuse el după ce luă o gură de vin. Prea mult, chiar...

— Așa e, dar nu prea aveai de ales.

Mi-a dat drumul la mână și, cu o figură conspirativă, s-a lăsat pe spătarul banchetei uitându-se țintă în ochii

mei. În sfârșit, ne concentram asupra noastră; mă topeam de plăcere.

— Mi-a venit o idee zilele astea, zise el, ar trebui să vii cu mine din când în când, ar fi atât de bine...

Am chicotit încetișor. Amuzată de spusele lui, am clătinat din cap, cu privirea în tavan. Apoi m-am aplecat spre el, pregătită să-i fac o mărturisire.

— Aymeric...

Vizibil satisfăcut și curios, îmi aruncă un zâmbet discret, din colțul buzelor.

— Da...

— Am senzația că uiți că am și eu o viață a mea, niște elevi, niște cursuri de ținut...

Schimbare la față. Mutră bosumflată. Când era să se îmbufneze, ziceai că e un țânc mofturos. De data asta s-a redresat totuși rapid:

— Partea și mai proastă e că mă bucur că ai așa o viață... Din păcate, a trecut atât de mult de când nu te-am mai văzut dansând...

— Vino la spectacolul de sfârșit de an!

— N-am de gând să aștept până atunci. Și n-am zis că vreau să vă văd dansând, adică pe tine cu elevele tale și cu ceilalți... Aici, acum, în seara asta, dacă vrei să știi, nu mă interesează decât o singură persoană.

Distanța dintre noi s-a micșorat, privirea lui s-a împântat într-a mea.

— O să facem noi cumva încât să mă poți vedea mai repede...

— Așa mă gândeam și eu.

Binedispus, a restabilit o distanță de siguranță între noi.

— Ce idee și la mine, să luăm cina la restaurant în seara asta, ar fi trebuit să vin direct la tine!

- Dar ce nerăbdător mai ești! l-am tachinat eu.
Mâna lui mă prinse de încheietură.
- Tu nu, vrei să zici?

Odată dispărute din fața noastră farfuriile, își abandonă șervetul pe masă, se uită rapid la ceas și făcu semn să ni se facă nota. Am înțeles mesajul și, chiar dacă graba lui mă distra, în realitate nici eu nu eram mai brează. Scoase din buzunarul interior al vestonului câteva bancnote și i le întinse chelnerului.

- Aceeași masă, joia viitoare, îi aminti el la ieșire.
- S-a notat! O seară frumoasă în continuare, dumneavoastră și doamnei!
- Mulțumesc, i-am răspuns eu.

Mâna lui Aymeric trecu peste arcul decolteului din spate al rochiei mele și mi se strecură deasupra șoldului. Mângâierea aceea m-a electrizat. Dorința pe care i-am deslușit-o în privire mi-a aprins sângele în vene. Își apropie chipul de al meu, gata să mă sărute, dar în ultima clipă dădu înapoi.

- Te joci cu nervii mei, i-am șoptit.
- Și tu cu ai mei... Să mergem.

Nici n-am trecut bine pragul apartamentului meu, că rochia a și zburat de pe mine, iar patul ne-a primit trupurile înlănțuite. Aymeric clocotea de nerăbdare. De când ne cunoscuserăm, aveam o relație explozivă, dorința începea să ne chinuie de cum ajungeam unul în prezența celuilalt. Sigur pe el și pe puterea pe care o avea asupra mea, Aymeric mă iubea posesiv. Eu îi răspundeam pe măsură, lăsându-mi trupul în voia lui, necondiționat. De săturat, nu ne săturam niciodată. De data asta însă,

așteptarea ne-a făcut figura, descărcarea s-a produs rapid și pe neașteptate.

— Clar că am lipsit prea mult, murmură el cu fața cui-bărită între gâtul și umărul meu, încă gâfâind.

— Nu te contrazic, i-am zis eu trecându-mi mâna prin părul lui blond.

S-a răsucit pe-o parte și m-a strâns în brațe. Am stat așa minute întregi, lipiți unul de celălalt, fără să scoatem un cuvânt. Îi simțeam bătăile inimii.

— N-aș putea trăi fără tine, îmi șopti el în cele din urmă, cu o voce aproape tristă.

M-am uitat la el, el m-a mângâiat pe obraz. Știam privirea aia, cea dinaintea unei noi plecări. Aproape că mă încerca deja nostalgia acelor trei ceasuri petrecute împreună. Speranța de a-l păstra lângă mine s-a risipit cât ai clipi. Dezamăgirea mea s-a întrupat într-un oftat care nu a trecut neobservat.

— Săptămâna viitoare ne întoarcem la obiceiurile noastre. Și o să avem mai mult timp, Hortense.

Am dat aprobator din cap, neputând să mă mai uit în ochii lui.

— Bine?

— Bine... dar când o să mai petrecem și noi o noapte întreagă împreună? Uneori, mi se pare că sunt ani-lumină de când n-am mai dormit cu tine.

— Și mie...

— Ai fi putut rămâne aici în seara asta...

S-a îndepărtat brusc de mine. *Hai c-ai făcut-o, Hortense!*

— Trebuie să plec.

Fusese o greșeală să insist, ar fi trebuit să știu. Ayméric s-a închis în baie. Am tras plapuma peste mine și am

stat așa, nemișcată. Camera era scufundată în semiîntuneric, doar pe sub ușa ascunzătorii lui se strecura o rază de lumină. I-am auzit sertarul deschizându-se și închizându-se la loc, apoi apa de la chiuvetă curgând câteva minute. Când a reapărut, era curat, chiar dacă nu chiar de tot; în orice caz, mirosul meu nu se mai simțea pe trupul lui. S-a îmbrăcat cu mare atenție, având grijă să nu păstreze nicio urmă a întâlnirii noastre, să înlăture până și ultimul fir de păr de pe veston. Apoi, stânjenit, s-a apropiat de pat. M-am ridicat în fund, camuflată în continuare sub plapumă.

— Fac și eu ce pot, Hortense.

Știu...

— Știu.

Mi-a pus o mână pe obraz și și-a lipit fruntea de a mea. Ne-am uitat unul în ochii celuilalt. Când i-am zâmbit, a părut ușurat. Nu voiam să plece cu inima grea.

— O să fac ceva ca să mă ierți, l-am anunțat eu.

El s-a încruntat, vizibil neliniștit de ce avea să urmeze. Nemaiputând rezista, l-am sărutat cu pasiune. A cedat, la rândul lui și m-a strâns cu putere la piept. Apoi însă s-a desprins din îmbrățișare.

— Gata, du-te, i-am ordonat eu.

Mi-a zâmbit larg și s-a îndreptat de spate, înviorat de ceea ce tocmai promise de la mine. Și-a mai verificat o dată ținuta, apoi a dat să plece.

— Aymeric?

— Da!

S-a uitat la mine peste umăr.

— Îmi dai un mesaj când ajungi?

— Sigur... și tu nu uiți ce-ai zis, da?

— N-avea nicio grijă.

— Pe luni!

A trântit ușa în urma lui, am ascultat cum cobora scările. Când s-a lăsat liniștea, m-am smuls de sub plapumă și m-am pregătit pentru somn. Apoi m-am băgat la loc în pat, cu mobilul la îndemână. Am așteptat o jumătate de oră până să bipăie. Aveam mesajul pe care-l cerusem și la care n-aveam să răspund, ca de obicei. De-acum puteam să dorm liniștită; Aymeric era acasă, în casa lui elegantă din suburbii, alături de nevastă și de cei doi copii.

Niciodată n-aș fi crezut — darămite să-mi fi imaginat — că o să ajung cealaltă, metresa, amanta, cea care stă în umbră. Nu-mi convenea deloc situația asta, dimpotrivă, dar uite că se făcuseră trei ani de când mă potcovisem cu Aymeric.

Eram la un an de zile de la moartea alor mei, iar eu încă nu-mi revenisem. Nu prea stăteam bine cu nervii, în perioada aia. De multe ori, seara, rămâneam singură în școală, să dansez. În restul timpului, mă prefăceam cât puteam, pentru a salva aparențele, pentru a nu-i îngrijora pe Bertille, Sandro, Auguste și Cathie, cei care avuseseră de tras din greu cu mine ca să nu mă las doborâtă de tristețe. Habar n-aveau ei cât de dezorientată eram, cât de în ceață îmi erau planurile de viitor. Disparația alor mei îmi aruncase în aer toate reperele. De-acuma însă, era vremea ca prietenii mei să nu-și mai bată capul cu mine și să-și vadă din nou de viața lor. Așa că, atunci când simțeam că durerea și dorul de maică-mea și de taică-miu deveneau prea greu de suportat, dansam ca să mă descarc, ca să mă scutur, ca să mă cufund într-o emoție brută și să mă regăsesc. Să mă las purtată de ritmul muzicii și al propriului

corp îmi făcea nespus de bine. Desculță, cu ochii închiși, ruptă total de exterior, ocupam întreg spațiul sălii. De data aceea, când se făcuse liniște, rămăsesem în picioare, încremenită, exact în mijlocul încăperii, ca să-mi recapăt suflul și să savurez starea aia de destindere a mușchilor și de uitare, preț de o clipă, a gândurilor negre. Cineva, în spatele meu, tușise atunci încetișor. Mă întorsesem să văd cine era și descoperisem un bărbat pe care nu-l cunoșteam. Nu părea foarte în largul lui, și totuși nu-și ferise privirea, nici nu încercase să dea bir cu fugiții. În sinea mea, trăsese imediat concluzia că n-arăta rău deloc, dar chiar deloc.

— Bună seara, spusese eu făcând doi pași către el. Pot să vă ajut cu ceva?

Schițase un zâmbet, numai trecerea mâinii prin păr trădându-i stânjeneala. Mi se păruse foarte apetisant cu fizicul lui de ginere ideal, un pic pe stil victimă și cu expresia aia de puști prins cu mâța-n sac.

— Ăăă... da... bună seara... o caut pe o anume Hortense...

Era Crăciunul în iulie, tocmai pe mine mă căuta.

— E în fața dumneavoastră! Dar... ne cunoaștem cumva?

— Cred că aș fi ținut minte, mormăise el.

Râsese încetișor, ca pentru sine, după care scotocise prin geanta de umăr.

— V-am găsit portofelul pe stradă, îmi spusese el întinzându-mi-l.

Rămăsesem cu gura căscată câteva secunde bune, uitându-mă la el ca proasta.

— Nu e al dumneavoastră? se neliniștise el până la urmă.

Tresărisem.

— Ba da, ba da! Dar nici nu știam că l-am pierdut.

Parcursesem distanța care ne separa ca să-mi recuperez bunul ce-mi aparținea. Văzându-i figura nedumerită, mă simțisem obligată să mă justific.

— Sunt cam cu capul în nori, în perioada asta!

— Problema-i alta! Ați fost atentă cât de greu e? Mi se pare normal ca un portofel de femeie să ascundă tot felul de comori, dar nici chiar așa!

— Sper, totuși, că nu v-a smuls brațul din umăr.

Și râseserăm amândoi, din toată inima, fără a ne scăpa din ochi. Îi observasem gropița din bărbie, alunița de pe gât, privirea pătrunzătoare care zăbovise o clipă pe șuvița de păr ce-mi cădea pe un umăr. Apoi amuțiserăm. Impac-tul prezenței lui asupra trupului meu, bătaile accelerate ale inimii — totul mă zăpăcea. De când nu mai simțisem o asemenea atracție pentru cineva? Și totuși, încercasem din răputeri să mă stăpânesc.

— Mulțumesc mult... a fost foarte drăguț din partea dumneavoastră să veniți până aici.

— Vă rog.

Zâmbetul lui. Cum să-i rezisti? Deși o făcea într-un mod cât se poate de discret, vedeam că mă dezbrăca din priviri, îmi plăcea asta și voiam și mai mult.

— Am putea merge să bem ceva la barul din față, dacă aveți timp, mă schimb și sunt gata.

El îmi zâmbise din nou, dar, brusc, avusesem senzația că revenea cu picioarele pe pământ. Făcuse un pas în spate, trecându-și mâna peste față, de parcă încerca să se trezească. Acela fusese momentul în care i-am văzut verigheta.

— Mi-ar face plăcere, numai că...

Ce nedreptate! îmi spusese în sinea mea.

— Sigur. Haideți să vă conduc.

Traversaserăm școala lipindu-ne umărul unul de celălalt, de parcă o forță misterioasă ne împinsese să ne apropiem, să ne atingem trupurile măcar pentru o clipă. Înainte de a ieși, ne priviserăm din nou în ochi, câteva secunde bune. Și amândoi, ca la un semn, ieșiserăm din propria carapace. Eu îi întinsesem atunci mâna, el mi-o ținuse delicat într-a lui, pielea sa mi se păruse extrem de catifelată.

— Mulțumesc încă o dată pentru portofel... ăăă... nici nu știu cum vă numiți.

— Aymeric.

— Mulțumesc, Aymeric.

Cu un zâmbet resemnat pe buze, scosese un oftat de să-ți rupă sufletul, după care îmi dăduse drumul la mână. Se îndepărtase câțiva pași, fără a înceta să mă privească. Apoi, cu o figură posomorâtă, ridicase din umeri și îmi întorsese spatele. Îl urmărisem cu privirea până când ieșise din câmpul meu vizual. Se mai întorsese o ultimă dată chiar înainte de a dispărea după colț.

În zilele următoare, Aymeric, despre care nu știam absolut nimic, doar că era însurat, mă obsedase fără încetare. Amintirea întâlnirii noastre mă făcea să pierd firul discuțiilor, să-mi fugă gândul aiurea, să am poftă de huzurit și de petrecut. Simțeam că redescopeream bucuria, că-mi puteam amâna până la calendele grecești îndoielile, suferințele și planurile de viitor; cele câteva minute petrecute cu el mă unseseră la inimă, deși eram convinsă că n-aveam să-l mai văd niciodată. Și totuși, după o săptămână, Bertille venise la mine în sală, între două cursuri, ca să-mi spună că mă căuta cineva. Mă gândisem imediat la el, zicându-mi în același timp că nu era cazul. N-avea cum să fie el, era imposibil. Dar când îl

văzusem mărșăluind nervos, încolo și-ncoace pe culoarul școlii, nu-mi putusem opri inima să nu-mi sară din piept. De îndată ce mă zărise, chipul i se luminase.

— Aymeric, n-am mai pierdut nimic, din câte știi.

Cât parcurseserăm amândoi distanța care ne despărțea, el nu zisese nimic, mulțumindu-se să mă devoreze din priviri.

— Ce faci aici? șoptisem eu. Te interesează cursurile de dans?

Râseserăm amândoi pe înfundate.

— Fiică-mea e înscrisă deja în altă parte și îmi pare tare rău, crede-mă.

— Mie nu...

Se uitase țintă în ochii mei.

— N-ar fi trebuit să vin, este?

— Nu, n-ar fi trebuit. Nu e înțelept să fii aici, cu mine, în plină zi...

— Știu, numai că...

Fusese întrerupt de Sandro care urla după mine să mă duc la oră. Fără să-mi iau privirea de la Aymeric, îl rugasem să le spună elevelor că vin imediat. Mă temeam că o să dispară. Dar n-aveam încotro. Așa că îl înșfăcasem de braț și îl trăsesem înspre ieșire. El se uita la mine, panicat, eu bravam:

— Gata, Aymeric, trebuie să pleci, e mai bine așa. Sunt sigură că o familie drăgălașă te așteaptă în seara asta acasă.

Se dăduse un pas înapoi, cu o figură de om rănit, răsucisem cuțitul în rană.

— Asta-i viața, există întâlniri care trebuie să rămână doar niște întâlniri.

— De-ar fi atât de simplu, mormăise el printre dinți.

— N-am zis că e ușor.

— Deci te-ai gândit la mine, măcar așa, un pic, este?

Schițasem un zâmbet, iar el îmi răspunsese la fel.

— O să zici că sunt nebun, Hortense, dar nu mai pot să lucrez, nu mai pot să vorbesc, nu mai pot să dorm, să trăiesc normal. Mă gândesc numai la tine. Am căutat toate informațiile posibile legate de școala asta ca să aflu mai multe despre tine, vreau să știu tot, absolut tot. Nu știu ce să mai fac ca să mi te scot din gând.

— De-asta ai venit aici? Te-ai gândit c-o să te ajute dacă mă mai vezi o dată?

— Trebuia să știu dacă întâlnirea noastră a fost reală, dacă nu cumva am visat tot ceea ce s-a petrecut între noi...

Se apropiase din nou de mine, făcându-mă să mă lipesc cu spatele de perete. Mi se păruse foarte sigur pe el, iar acum vedeam că tremura din cap până-n picioare. Nici eu nu eram mai brează, cu gâtul meu uscat, cu genunchii care mi se înmuiaseră de tot.

— Tu nu vrei să știi? îmi șoptise el.

— Mai bine nu.... gândește-te la consecințe...

— Crezi că nu m-am gândit?! se enervase el. Asta mă scoate din minți! Nu sunt un nenorocit! Știu că nu mă cunoști, că n-ai niciun motiv să mă crezi, dar nu mi-am înșelat niciodată soția. Nu sunt un seducător, și cu atât mai puțin un tip romantic; pentru mine, îndrăgostirile fulgerătoare sunt o chestie din romanele siropoase, nu din viața reală. Dar uite că ai apărut tu și nu știu ce să fac cu tine.

— Uită-mă!

— Acceptă să ieși cina cu mine... chiar și numai un pahar... La urma urmelor, chiar tu ai propus!

— Nu face asta... Ești căsătorit, tocmai am aflat că ai o fiică, și aș pune pariu că nu e unicul copil...

El încuviințase din cap, eu oftasem, posomorâtă.

— Nu vreau să fiu eu cea care te abate de la drumul drept, nici cea care s-o-ncaseze mai devreme sau mai târziu, fiindcă, cu tine, simt că s-ar prea putea treaba asta.

Încercasem să-l resping, dar el îmi prinsese mâinile într-ale sale, iar bătăile rapide ale inimii lui mă tulburaseră.

— Dă-mi drumul, Aymeric, te rog, ai puțin respect pentru tine, ai puțin respect pentru familia ta... și... pentru mine.

Îi simțisem răsuflarea pe fața mea, respirația lui la fel de sacadată ca a mea.

— Nu pot, Hortense. Mi-e imposibil să mă lupt, nu pricep ce mi se-ntâmplă... iartă-mă...

Și mă sărutase. Nimic din mine nu se putuse împotrivi aceluia sărut.

De atunci trecuseră trei ani. Ne spuseseăm cuvinte de amor, plânseserăm și râseserăm împreună de situația în care ne aflam. Aymeric mă readusesese la viață. Cu el, râdeam de-adevăratelea, simțeam cum inima îmi bubuia în piept și cum mă înfierbântam toată de îndată ce era lângă mine. Când mă uitam în ochii lui, aveam sentimentul că existam, eram iubită. Niciodată însă nu mi-ar fi dat prin minte să devin genul de femeie care reclamă, care așteaptă, care se dă cu capul de pereți când amantul o lasă ca să se ducă la familia lui, genul de femeie care, uneori, se scârbește. Devenise un specialist al disimulării, al vieții duble, un organizator desăvârșit. Ajunseserăm la o anumită rutină, ca un cuplu adevărat. Ne vedeam luna și joia seara, iar când programul ne-o

permitea, mâncam împreună la prânz: un mic bonus, cum zicea el. În foarte scurt timp, hotelul ni se păruse vulgar, relația noastră merita ceva mai mult. Aymeric își făcuse atunci un locșor al lui în apartamentul meu, unde își lăsase câteva lucruri și unde uneori cinam, ca la noi acasă. Din când în când, se întâmpla să petreacă la mine toată noaptea. Vara, făcea întotdeauna în așa fel încât să ajungă și el la Conac — două zile de fericire absolută. Era cu totul al meu, puteam să-l țin de mână pe stradă, să-l sărut de câte ori îmi venea, nimic nu era interzis. Îmi știa și îmi prețuia prietenii, iar ei îi răspundeau cu aceeași simpatie, deși, pe de altă parte, își cam făceau griji pentru mine. Relația noastră avea însă, evident, o parte de umbră. Eu, practic, nu existam. Niciunul dintre prietenii lui, niciuna dintre cunoștințele lui nu știa de existența mea. În momentele de panică, îmi spuneam că dacă el ar păți ceva, eu n-aș afla niciodată. Nimeni n-ar veni să mă anunțe dacă s-ar îmbolnăvi, dacă ar fi în primejdie, sau mai rău... Aymeric nu voia să riște nimic, de aceea, în ciuda insistențelor mele, refuzase întotdeauna să-și ia un al doilea telefon ori să stabilească niște coduri ale noastre. Prin urmare, nu aveam voie sub nicio formă să-l sun, să-i trimit SMS-uri sau să răspund la ale lui, nu putusem niciodată să-i fac un cadou, nici să-i strecur în portofel o fotografie cu noi doi, deși eu aveam întotdeauna una la mine. La început, crezusem c-o să pot pune punct întregii povești, dar foarte repede îmi fusese cu neputință s-o mai fac, mă îndrăgostisem nebunește de el. Cu timpul, ne închiseserăm în coconul sentimentelor noastre, al relației noastre care, uneori, mi se părea că nu mai e una adevărată. Așteptam. Ce anume așteptam? În fond, nu mare lucru. Rămâneam

în continuare cealaltă. Asta era condiția ca să-l am lângă mine, trebuia s-o accept.

★ ★ ★

O sâmbătă seara ca toate celelalte. Trecut de miezul nopții. După ce am luat cina la restaurantul lui Stéphane, soțul lui Bertille, am intrat cu Sandro într-un club de noapte unde obișnuiam să mergem de câțiva ani buni. Sprijinită cu coatele de tejgheaua barului, savurând cu înghițituri mici primul daiquiri dintr-o lungă serie, mă uitam la prietenul meu care-o pornea deja la vânătoare. Sandro era capabil să facă să danseze până și ultimele anchilozate, transformându-le în niște făpturi sexy și grațioase. Mie îmi lua întotdeauna ceva mai mult timp decât îi lua lui până să intru în ringul de dans, fiindcă știam că, odată pornită, n-aveam să mă mai opresc decât atât cât să mai dau pe gât un păhărel, ca să rămân în transă. Și eram în momentul ăla când mă întrebam, ca de fiecare dată, dacă să mai stau sau să mă duc. De ce oare veneam acolo în fiecare weekend și mă amețeam în halul ăla? Mi-am înghițit ultima picătură de cocktail, privirea începea să mi se încetezeze, timpanele îmi erau înecate în volumul asurzitor al muzicii electro — perfect, eram gata —, nu mai trebuia decât să-mi trosnesc gâtul și să pornesc. Fără să mă uit la nimeni, am trecut de bariera de trupuri țopăitoare și m-am dus țintă în mijlocul ringului. Din clipa aia, nu mai eram eu însămi, eram doar mișcare, sudoare, descătușare, uitam de orice stare sufletească. Pierdeam controlul. O abandonare de sine pentru a mă goli. Dansam cu îndârjire, ținând ochii mai mult închiși, intram într-o dimensiune paralelă care mă absorbea cu totul. O

transă de care nu ajungeam să mă satur și care-mi dădea iluzia că sunt cu totul liberă. Uneori, simțeam niște mâini plimbându-mi-se pe corp — respingeam scurt avansurile necunoscuților, neacceptându-le decât pe cele ale lui Sandro. Sandro îmi garanta liniștea — era cel care-ținea la distanță pe toți împiedicații ăia care căutau o aventură de-un weekend —, iar mie îmi făcea o plăcere imensă să dansez cu el. Cele câteva minute pe care ni le ofeream arătau, cu siguranță, ca niște demonstrații de forță, amândoi lăsăm dansatorii profesioniști din noi să se exprime fără rezerve, fiind mult prea transpuși pentru a ne mai păsa de impresia pe care le-o făceam celor din jur. Uneori, într-o străfulgerare de luciditate, îmi venea în minte chipul lui Aymeric, și-mi ziceam atunci că, dacă m-ar fi văzut în starea aceea, ar fi turbat. Nu mi-ar fi displicut să-i dau așa o lecțioară. De obicei, la coadă la toaletă, nimeream între fete pline de insolența tinereții, care se uitau la mine ca la o băbătie. Când mă vedeam în oglindă, le înțelegeam privirea disprețuitoare; cu machiajul curs, cu fruntea lucind de transpirație, cei aproape patruzeci de ani pe care-i aveam îți săreau, pur și simplu, în ochi. Urmarea: de fiecare dată mai ceream încă un pahar, ca să uit mai ușor și ca să le arăt că, la capitolul rezistență, n-aveau nicio șansă în fața mea.

Duminică la prânz. Condiția fizică îmi permisesse, desigur, să acaparez scena până în zori, numai că vârsta nu-mi mai permitea să mă refac doar cu patru ore de somn, spre deosebire de fătucile pe care le sfidasem toată noaptea și care erau probabil proaspete și drăgălașe, ca scoase din cutie. Cu chiu, cu vai, am reușit să mă dau jos din pat, am tras draperiile, orbită de soarele acela de sfârșit de iarnă, apoi m-am luptat cu dorința imediată

de a mă vârî la loc sub plapumă, la adăpost. Picioarele, grele ca de plumb, abia m-au dus până la baie. Sprijinită de marginea chiuvetei, am făcut inventarul. Arătam, într-adevăr, ca naiba; ochii încercănați, cu resturi de rimel, ridurile mai adânci ca de obicei și fața lividă. Singurul remediu: să nu mai lăncezesc atâta și să mă bag la duș.

Era o vreme splendidă, am deschis fereastra și am tras masa lângă mine. Sigur, era încă destul de rece afară, dar poate că aerul proaspăt avea să îndepărteze acea senzație ciudată de vid cu care mă trezisem. Cu părul înfășurat într-un prosop de frotir, am luat un mic dejun copios, plin de vitamine. Apoi, hotărâtă să scot toxinele din mine, mi-am pus niște haine sport, mi-am tras bascheții în picioare și am ieșit trântind ușa. Cu căștile în urechi, am luat-o ușurel la trap, fără să forțez, căutând doar să transpir. M-am închis în capsula mea muzicală, uitând de durerea din mușchii anchilozati și îmbâcsiți de otrăvuri după excesele din ajun, niște excese rituale pe care aveam să le reiau peste mai puțin de opt zile.

Eram obosită, dar trebuia cu orice chip să mă golesc, să mă descarc de energia negativă și nesănătoasă, ca să mă reîncarc cu unde pozitive. Ușor de zis, greu de făcut. Eram atât de dusă, încât nu vedeam pe nimeni în jur, de parcă Parisul ar fi fost părăsit de toți locuitorii săi. Alergam, singură și neștiută de nimeni, ținându-mi cât mai la distanță întrebările, îndoielile. Simțeam însă crescând în mine o neliniște surdă, nedefinită. Era ca un viciu, prin felul ei de-a se iți în orice clipă și din ce în ce mai des, fără a o putea combate. Alergatul m-a dus până în Grădina Luxembourg. Mi-era sete, așa că a trebuit să mă opresc. Mi-am cumpărat o sticlă de apă de la un vânzător

de ocazie. Am găsit un loc unde să mă așez, lângă bazinul artezienei, și mi-am băut sfertul de litru în câteva minute. Am simțit, în sfârșit, că mi s-a mai atenuat senzația de gură încleiată pe care-o aveam de când mă dădusem jos din pat. M-am uitat la copiii care-și împingeau vaporășele în apa din bazin, mi se păreau toți nespus de drăgălași. Mulți își dăduseră căciulile jos din cap, luați de valul vremii frumoase și al acelei primăveri precoce — să te ții guturaiuri a doua zi, când o să se trezească —, soarele acelui început de martie era foarte înșelător.

La fel ca sâmbetele, duminicile mele semănau foarte mult între ele; cum-necum, ajungeam mereu să asist la acele scene de familie sau dintre prieteni și să mă întreb ce făcea oare Aymeric în momentele acelea. Mi-am scos telefonul din buzunar și, pentru a mia oară în acel weekend, am recitit ultimul lui SMS, cel pe care mi-l trimitea în fiecare vineri seara, pe la ora 19, când stătea blocat în trafic pe centură, iar eu îmi țineam ultima oră. De fiecare dată, îmi scria cam același lucru: „Mă gândesc la tine, mi-e dor de tine, să ai un weekend frumos, te sărut, pe luni! A.” Uneori, pomenea de seara noastră de dinainte, îmi spunea cât de tare iubea trupul meu, îmbrățișările noastre, râsetele noastre. Duminicile și le petrecea acasă sau la prieteni, alături de copiii săi, punându-și cu bucurie și cu plăcere, mai mult ca sigur, costumul de tată de familie perfect — ceea ce probabil că și era. Asta îmi dădea duminicala mea strângere de inimă, o strângere de inimă familiară. Cu ea măcar eram obișnuită. Vorbeam foarte rar despre viața lui de familie și încă mai rar despre cea de cuplu, voiam să știu cât mai puține lucruri în privința asta — știam deja destule —, voiam să stau cât

mai departe de cealaltă viață a lui, ca să nu mă trezesc cuprinsă nici de gelozie, nici de vreun sentiment de vinovăție. Și totuși, erau o mulțime de întrebări care nu-mi dădeau pace... Avea într-adevăr probleme cu nevastă-sa? Bănuia ea ceva? Se culca des cu ea? Era oare la fel de volubil cu ea ca și cu mine? Mai ieșeau împreună în oraș? Se lipea de ea ca să-i simtă parfumul de pe gât, înainte de-a începe s-o muște ușor de lobul urechii? Era cu ea același bărbat amuzant, tandru, ușor autoritar, se purta cu ea la fel de capricios ca și cu mine? Se prefăcea oare, ca să întrețină un mit în sânul familiei? Bineînțeles, mi se-ntâmpla uneori să țip, să urlu, să-mi vină să fac țandări totul în jur. El stătea fără să scoată o vorbă, cât ținea furia mea. Când simțea că am terminat, îmi spunea, calm, „te iubesc”. Iar eu mă înmuiaam din nou.

Strigătul unui copil m-a trezit la realitate; era momentul să pornesc spre casă, altfel m-aș fi amărât cu gânduri negre toată ziua. Am început să mă lupt cu mine însămi ca să mă smulg din acea tristețe duminicală. Când mă pregăteam să fac drumul întors în fugă, ca să mă sleiesc total de puteri, mi-a tăiat elanul telefonul mobil, care a început să vibreze. Era Aymeric. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Mă uitam la ecran încremenită, cât pe-aci să ratez apelul. Am răspuns până la urmă, dar destul de rezervată, cu un *alo* scurt.

— Hortense, mi-a fost teamă că n-o să răspunzi.

Avea o voce normală, nu vorbea în șoaptă, nu părea îngrijorat, trist sau speriat.

— Totul e-n regulă? S-a-ntâmplat ceva?

— Nimic deosebit. Voiam numai să-ți aud glasul.

— Ah...

Brățele mi s-au făcut grele ca de plumb. Puteam număra pe degetele de la o mână apelurile de acest fel mai ales într-o zi de duminică. Concentrată asupra lui, uitam cu totul de cei din jur.

— Cum te distrezi?

— Sunt în Grădina Luxembourg.

— Cu cine?

I se trezea instinctul de proprietate. Dacă eu trebuia să-l aștept, el, pe de altă parte, trebuia să-mi respecte independența și libertatea. În ciuda geloziei pe care i-o stârnea, știam precis că treaba asta mă făcea și mai atrăgătoare în ochii lui... Am început să mă rotesc în loc, coregrafiind fără să vreau ușurătatea pe care el mi-o insufla, cu mâinile încleștate pe mobil de parcă l-aș fi strâns la piept pe Aymeric, pentru a nu-i da voie să dispară.

— Singură, trebuia să mă refac, am ieșit aseară cu Sandro.

— Aha... și nu te-a deranjat nimeni?

Îmi plăcea la nebunie când era gelos, trebuie să recunosc. Dar n-avea de ce să-și facă griji. Culmea ironiei, îi eram fidelă.

— Eh, dacă vrei să știi...

M-am oprit, lăsând un moment de suspans înainte de a râde de posesivitatea lui. Până la urmă, s-a luat și el după mine.

— Știi că mă enervezi când faci chestia asta.

— Da, știu, dar îți și place, recunoaște.

— Mi-e dor de tine, Hortense.

Un val imens de bucurie m-a luat pe sus, făcându-mă să zâmbesc cum rar mi se-ntâmpla.

— Și mie de tine.

— Aș vrea să fiu acolo, cu tine.

Simțeam în vocea lui furia reținută și oboseala.

— Trebuie să te las, zise el după câteva secunde de tăcere.

— Bine, te pup.

— Și eu. Pe mâine.

A închis. Acele câteva minute au fost de ajuns ca să-mi risipească gândurile negre. Parcă ar fi avut un radar pentru fazele de deprimare. M-am întors acasă, înseninată.

Lunea dimineața ne-o începeam cu o ședință. Ședință era cam mult spus, pentru cele două ore în care, cu o cafea în față, treceam în revistă, fără nicio grabă, problemele de planificare, de orar sau pregătirile pentru următorul spectacol. În ziua aceea, am ajuns veselă nevoie mare, aflată încă sub impresia telefonului-surpriză al lui Aymeric, cu o idee foarte clară pentru *ordinea de zi*.

— Cucu! am ciripit eu, aruncându-le o pungă cu chestii luate de la o patiserie.

— Ești un înger! îmi zise Sandro, trimițându-mi o bezea.

— Mersi, se mulțumi să spună Bertille, cu legendara-i delicatețe în glas.

Figura ei morocănoasă nu mi-a tăiat elanul. O făcea destul de des, așa că eram obișnuită. M-am uitat totuși întrebătoare la Sandro. El a ridicat din umeri: nu știa mai multe ca mine. După câteva minute, stăteam înghesuiți toți trei în jurul biroului, cu o cafea în mână și cu un fursec în gură. Eu am vorbit prima:

— Bun, ca să începem frumos săptămâna, aș vrea să discutăm despre stagiile de pregătire din vara asta.

Zâmbeam cu privirea în gol, imaginându-mă deja la Conac.

După ce preluaserăm școala, inițiasem, încă din primul an, aceste întâlniri, eu ocupându-mă de organizarea lor: înscrierile, rezervările camerelor, repartizarea în diferite ateliere și plata — o parte mergând în vistieria Conacului, pentru cheltuielile de întreținere, cealaltă în cea a școlii. Majoritatea participanților erau dansatori de scenă — oameni trecuți prin mâna lui Auguste — care aveau nevoie de o mică redresare, într-o atmosferă destinsă, însorită și fără fasoane. La primele două sesiuni ne fuseseră gazde maică-mea și taică-meu. N-am să uit nicio dată cât de bucuroși fuseseră să-și vadă căsoiul invadat de dansatori și de muzicieni. Se ocupaseră până și de gemenii lui Bertille (care nu puteau lipsi!), fericiți să se joace de-a bunicii. După moartea lor, continuasem acel obicei. Dorința mea cea mai arzătoare: să fac din treaba asta o tradiție. Întreaga proprietate se transforma în spațiu de dans; la cursurile propriu-zise, foloseam pe rând studioul, dar eu animam și câteva sesiuni în aer liber, iar seara ne strângeam cu toții în jurul piscinei, ca să ne distrăm și să petrecem. Întotdeauna se găsea cineva care să scoată o chitară sau un saxofon. Muzica se înălța în noapte, sub cerul înstelat. Puteam să stau până-n zori, cu un pahar în mână, dansând desculță în grădină. Oare câte răsărituri de soare prinseserăm? Ritmul era prietenos, adaptat fiecărui participant, ținând cont de nevoile corpului său ori de ceea ce voia să îmbunătățească. Fiecare se trezea când dorea, în funcție de programul pe care și-l făcuse pentru ziua respectivă. Nici Sandro, nici eu nu ne ocupam de atelierele de dimineață, ele îi reveneau lui Bertille,

matinala, ca mamă devotată de familie ce era. Totul era astfel conceput încât să redeștepte plăcerea simplă și primară a dansului. Cuvintele de ordine: reîncărcarea bateriilor, odihna, regenerarea corpului, reconectarea la emoție, departe de constrângerile agendei și de tumultul parizian. Organizam inclusiv cursuri de gătit: Stéphane cobora atunci printre noi și se înstăpânea peste plite și cuptoare, învățându-i pe cei dornici să se hrănească mai bine cum să aibă grijă de ei înșiși. Abia așteptam să mă văd acolo! Aproape că număram deja zilele.

— Hortense! Hortense! Mai ești cu noi?

Vocea tăioasă a lui Bertille m-a readus brusc la Paris, în prezent. Văzându-i fața încruntată, am avut o presimțire rea.

— Scuze, eram deja acolo! i-am zis eu veselă, sperând că buna mea dispoziție avea s-o contamineze.

După mutra ei deloc amabilă, am înțeles că nu prea reușisem.

— Auzi, e foarte bine că ai deschis subiectul cu chestia de la vară...

— De ce? Ai să-mi propui vreo idee sau vreun plan?

— Da, chiar voiam să discutăm. Hai să fim cu capul pe umeri. Ar trebui s-o cam punem în cui.

Am simțit că mă sufoc. Bertille tocmai mă trăda, pronunțând un verdict fără drept de apel. *Împotriva cui? Împotriva mea...*

— Cum? Dar... Dar de ce?

Hotărârea asta neașteptată mă termina.

— Îmi pare rău, dar încearcă să mă-nțelegi. Nu e înțeles să ținem școala închisă toată vara, după spectacol. Sigur, stagiile alea din iulie, la ai tăi, erau o chestie genială,

dar, între noi fie vorba, nu-s o chestie profi, ne ținem mai mult de petreceri decât de altceva. Gata, nu mai suntem la vârsta aia.

A continuat fără a-mi lăsa timp să-i dau vreo replică.

— Suntem plini până peste cap de cereri de stagii la Paris, am putea avea un public interesant, mai variat și care ne-ar aduce mai mult profit. Am știut de la bun început că o să fie o chestie temporară...

— Da, sigur, am îngăimat eu.

— Nu e o pedeapsă, te asigur. Încearcă să vezi partea bună a lucrurilor. Stai un pic și gândește-te, și după aia spune-mi ce crezi. Mai ales că mă bazez pe tine pentru noile programe de vară.

Ce cred eu, Bertille? Tocmai mă privezi de una dintre cele mai mari bucurii ale mele invocând continuitatea școlii, de parcă tu ne-ai conduce, deși până acum conducerea a fost întotdeauna colegială. Ce vrei să-ți spun?

— Ai dreptate.

— Aș putea să vin pe la tine, în august? mă întrebă Sandro. O să-mi lipsească minivacanțele alea din Provence.

Nu știu cum, dar am găsit puterea să-i zâmbesc. Nici măcar Sandro nu părea șocat de ideea lui Bertille. Poate că aveam eu o problemă...

— Mă bucur că ești de acord... La drept vorbind, stagiile nu sunt decât o primă etapă, eu aș vrea să vă propun altceva, continuă ea, vizibil încurajată de calmul meu.

Oare ce mai urma? Bertille părea surescitată de acele proiecte noi. Niciodată n-o mai văzusem așa de entuziasmată, aproape că strălucea. Cu ce drept să-i fi tăiat eu elanul? Chiar dacă n-aveam decât o singură dorință, aceea de a-i striga în gura mare că nu eram deloc de acord, era mai bine totuși s-o ascult în liniște.

— Te ascult, am reușit eu, cu chiu, cu vai, să articulez.

— De ce n-am mai angaja încă un prof? Am putea să ținem mai multe cursuri. Să avem mai mulți elevi.

Eram siderată. Până atunci, fuseserăm foarte mulțumiți cu structura aceea restrânsă pe care ne-o creaserăm. Niciodată, dar absolut niciodată, nu fusese vorba de altceva, nici de vreo schimbare de scară.

— Poate că te grăbești un pic, hai să ne mai gândim, nu zici c-ar fi mai bine?

Luă o figură nedumerită.

— Hortense, eu am mai încercat să-ți spun, dar ești tot timpul pe fugă. Între cursuri și... Aymeric, e imposibil să se discute serios cu tine.

Se uită la mine sfidător, știind cu certitudine că n-aveam niciun argument cu care să contraatac. Am strâns așadar din dinți și i-am făcut semn să continue.

— Trebuie să ne propunem un obiectiv serios. Cu experiența noastră, sunt sigură că o să ne descurcăm excelent. De cinci ani conducem școala asta cu succes, e vremea să trecem la o treaptă superioară de viteză! Trebuie să fim serioși și să avem ambiție, pentru binele elevilor noștri și al nostru. Trebuie să creăm o dinamică, să le arătăm celorlalte școli că existăm și că nu pot să nu țină cont de noi.

Ochii îi luceau, vocea îi era plină de hotărâre.

— Hai că-mi place! se entuziasmă Sandro, sărind de pe scaun.

— Ei, ce zici, Hortense? Nu spui nimic?

Bertille nu-și dădea seama cât de brutală era pentru mine decizia ei de a opri stagiile. Parcă cineva îmi trăgea cu ciocanul în cap, băgându-mă tot mai adânc în pământ. Trebuia totuși să reacționez. Sandro și cu ea

avuseseră întotdeauna mai multă ambiție ca mine, plus capacitatea de a se proiecta în viitor. Poate că nu strica să mă mai maturizez și eu un pic.

— E genial! m-am simțit obligată să răspund.

— Chiar? Excelent! Mi-era teamă c-o să te superi! Gândiți-vă ce v-ar plăcea să faceți și discutăm cât de curând. Vreau să batem fierul cât e cald!

— Bine.

Sandro își freca mâinile, pregătit deja să se pună pe treabă. În ce mă privește, am lăsat baltă toate obiecțiile, trebuia să țin pasul cu ei și să mă mobilizez cumva, oricât de descurajată mă simțeam. La urma urmelor, poate că Bertille avea dreptate.

În seara aceea, mă pregăteam să plec de la școală după ce mai bine de o oră mă ocupasem cu hârțogăria. Eram obosită și în continuare descurajată de planurile de extindere ale lui Bertille și Sandro. Mă forțam să particip la discuții, mimând entuziasmul, dar îmi dădeam seama că prietena mea nu se lăsa păcălită, ne cunoșteam destul de bine una pe cealaltă. Trebuia să mă adun și, mai ales, să găsesc în mine o modalitate de a mă implica de-adevăratelea, fără tot acel joc de teatru. Deocamdată, nu-mi doream decât un singur lucru: să mă văd cu Aymeric și să mă gândesc la altceva. Chiar când să plec, am văzut că aveam zece apeluri pierdute de la el, într-un interval de douăzeci de minute. Mă enerva când făcea așa. Știam precis că nu era nicio urgență, nicio dramă. Când putea să mă sune... pleca de la ideea că sigur eram și eu disponibilă pentru el. Așa că suna până când îi răspundeam. Nu-i păsa că aveam și eu o viață a mea, o muncă. De data asta — dar cu o floare nu se face primăvară! — lăsase

un mesaj după ultima încercare: „Hortense, sună-mă!”
Cam laconic mesajul. Laconic, dar cu un conținut total neobișnuit: să-l sun! A răspuns imediat:

— Ah! În sfârșit! îmi zise el vesel. Unde ești?

— La școală, încă n-am plecat. De ce?

— Perfect! Ai la tine o rochie și niște pantofi cu tocuri înalte?

— Cred că aș putea să fac rost. Dar de ce?

— Vin să te iau în douăzeci de minute. Ziceam că chiu-lim. Ne așteaptă douăzeci și patru de ore pe care să le petrecem ca doi porumbei, la Lille... sau aproape douăzeci și patru de ore, pentru că, trebuie să recunosc, a trebuit să-mi aranjez și o întâlnire de lucru în zonă, pentru mâine-dimineață, dar atunci tu o să fii la o ședință de masaj, ți-am făcut deja programare. Ei, ce zici, îți convine planul meu?

Am rămas fără glas. Nu mai simțeam nici urmă de oboseală. Voiam un singur lucru, să sar în brațele lui, să fie deja lângă mine și, mai ales, să fim amândoi departe, chit că asta ne-ar fi putut crea unele probleme... Brusc, am observat privirea curioasă a lui Sandro, care stătea lipit cu spatele de ușa biroului.

— Lasă-mă să mă pregătesc.

— Ajung cât pot de repede, să fii gata, nu vreau să pierd niciun minut din timpul nostru.

Închisese deja. Năucă, mă uitam lung la telefon, zâmbind.

— Ceva mișto? mă întrebă Sandro încetișor.

S-a prins că se întâmpla ceva și îl distra să mă vadă atât de derutată.

— Ia povestește-i tu lu' nenea Sandro, zise el, dându-se mai aproape de mine.

M-am executat fără să mă las rugată și a doua oară, parcă văzându-l deja pe el, amețită de fericire.

— E o surpriză foarte drăguță, chestia asta pe care ți-a propus-o. Îți prinde bine să stea mai mult cu tine, e clar că treci printr-o perioadă ceva mai grea...

Clarviziunea lui m-a lăsat mască.

— Nu te mai mira așa! Oricine te poate citi, ești ca o carte deschisă.

Remarca lui îmi stoarse un mic zâmbet jenat.

— Asta cam așa-i... îmi pare rău dacă am fost țâfnoasă...

Îmi mătură scuzele cu o mișcare din dosul mâinii.

— Bun, dacă am înțeles bine, preiau eu ștafeta mâine. Așa-i?

Am sărit de gâtul lui și l-am strâns în brațe. El s-a legănat cu mine cu tot, bine dispus. Eram deja departe, fericirea mă copleșea. Îmi venea să chiui de bucurie, la gândul orelor care mă așteptau.

— Și, Hortense, nu-ți face griji. Mă descurc eu cu Bertille, bine?

Bine că era el acolo, că mie nici măcar nu-mi dăduse prin cap.

— De mine e vorba?

Nenorocire. Plecarea mea putea s-o înfurie. Sandro îmi dădu drumul din brațe, dar nu înainte de a-mi face cu ochiul, complice, apoi se apropie de ea. Ea ridică din sprânceană, a neîncredere, cunoscându-ne mult prea bine pe amândoi ca să nu adulmece că puneam la ceva cale.

— Ce matrapazlâc ticluiți voi acolo?

— Eh, mai nimic, mâine îi țin eu locul.

Bertille se încordă ca un arc, mai împietrită la față ca o statuie.

— La care dintre ore?

— La o parte din ele. De celelalte te ocupi tu!

— Bravo, domnule! strecură ea cu o voce caustică.

Ca s-o îmblânzească, Sandro își puse palmele mari pe umerii ei.

— Drăguțul ei i-a făcut o surpriză. Trebuie să le dăm o mână de ajutor. Apropo, n-ai și tu prin dulap o rochie ceva mai sexy?

Bertille s-a scuturat cu o smucitură și s-a apropiat de mine, ținându-mă cu un deget amenințător.

— E prea mult, Hortense! Tu crezi că se poate să ni se rupă în paișpe de câte ori are câte o toană Aymeric? La Sandro și la mine nu te gândești? Avem și noi o viață! Și-apoi, dac-o ținem tot așa, școala asta n-o să se dezvolte niciodată!

— Nu crezi că exagerezi? E cam din scurt, ce-i drept, dar nu uita că și eu trag din greu, la fel ca voi. Ce, ți se pare că nu muncesc destul? Și-apoi, chiar n-am de ales! E singura ocazie să petrec și eu ceva mai mult timp cu el, doar n-o să strici totul!

— Și la ce scuză te-ai gândit pentru elevii tăi? Nu e vina noastră că el te vede numai pe fugă fiindcă-și înșală nevasta! Și în ce hal, să nu mai zic!

Răutatea ei m-a făcut să mă dau câțiva pași înapoi. Faptul că se folosea de viața dublă a lui Aymeric ca să mă rănească și ca să mă învinovățească pentru lipsa mea de implicare în treburile școlii, din ultima vreme, mi se părea o chestie extrem de facilă și de lașă. Nici nu-și imagina cât strângeam din dinți în fața ei, ca să evit conflictele.

— Asta-i lovitură sub centură, Bertille.

— Ba nu, e purul adevăr! Cineva trebuie să te trezească la realitate, măcar din când în când!

— Hei! Calmați-vă, fetelor! interveni Sandro. Hortense, du-te să-ți faci bagajul, iar tu, Bertille, las-o-n pace!

— Păi, sigur, apăr-o! Ce aberație! șuieră ea, furioasă.

Bertille plecă trântind ușa biroului în urma ei. Eu am rămas ca năucă, stupefiată de ceea ce se-ntâmpla.

— Hai, du-te! insistă Sandro. Nu-l face pe Aymeric să te-aștepte. Și n-avea grijă, c-o s-o calmez eu. Du-te, vorbim mai târziu.

Brusc, mă cuprinse un sentiment de vinovăție.

— Și cu elevii...

— Lasă, mă descurc eu.

Exact ce voiam să aud. L-am strâns din nou în brațe, recunoscătoare, după care am dat fuga la vestiar să-mi iau lucrurile. Am scotocit prin dulap până am dat de o rochie și de niște încălțări de dans cu tocuri, pe care le folosisem la un spectacol. Înainte de a ieși din școală, am aruncat o privire prin geamul sălii lui Bertille. În ciuda mișcărilor ei pline de grație, îi puteam citi pe chip urmele furiei, nici vorbă să se fi calmat. Asta era, aveam să rezolv problema la întoarcere.

Cu geanta pusă pe cap ca să nu mă ud, am zbughit-o prin ploaie și puțin a lipsit să nu alunec pe trotuarul plin de apă. M-am redresat în ultimul moment, dar glezna m-a săgetat scurt, cât să nu uit de ea. M-am strecurat apoi în mașina lui Aymeric. Eram în sfârșit la adăpost. El mi-a șters picăturile de apă de pe frunte și de pe obraji și m-a privit câteva secunde bune. După care s-a încruntat, circumspect.

— Nu vrei să mergem?

— Ba cum să nu?! Am avut niște contre cu Bertille. Știi cum e ea... Dar puțin îmi pasă, vreau să profităm la maxim de ocazia asta.

Și l-am sărutat.

* * *

Sprijinit cu nonșalanță de tăblia de la căpătâiul patului, cu brațele încrucișate la ceafă, Aymeric se uita la mine cum mă dezbrăcam de hainele pe care le purtasem peste zi. Îi simțeam privirea și mă jucam cu el. Mă jucam profitând de trupul meu mlădios și de puterea de atracție pe care acesta o avea asupra lui. Mă prefăceam că-l ignor, dar știam precis că asta-l făcea să mă dorească și mai tare. Rămasă numai în desuuri fine, am trecut dezinvoltă din cameră în baie.

În oglindă, cu buzele strânse a neîncredere, mi-am ridicat părul, dezgolindu-mi ceafa și mimând nehotărârea. M-am machiat, arcuindu-mi exagerat de mult spatele, conștientă de efectul hipnotic al feselor și soldurilor. Cu o clipă mai devreme, Aymeric era gata să mă ia pe sus și să mă întindă pe pat. Acum, în încăpere se lăsase un frig ca de la poli. Ce-am văzut mi-a confirmat temerile: greutatea *alor lui* stătea să-i strivească ecranul mobilului. M-am dus mai aproape, dar nu a avut nicio reacție. M-am așezat lângă el și m-am uitat peste umărul lui. Trei ape-luri pierdute, de *acasă*. Mi-am mascat nedumerirea, apoi mi-am trecut mâna prin părul lui, cu tandrețe. Voiam să-l liniștesc, ca să mă pot bucura de el pe de-a-ntregul.

— Pot să te-ajut cumva în privința conștiinței?

— Îmi pare rău, zise el.

— Eu încă n-am terminat cu pregătirile, poți să uiți de mine o vreme. Du-te jos și fă ce ai de făcut, și după aia vino înapoi, bine?

N-aveam de ales, trebuia să-i sune, așa că nu-mi rămânea decât să sacrific câteva minute din timpul pe care urma să-l petrec cu el. Mi-era îngrozitor de greu, dar așa mergeau

lucrurile între noi. Îmi împărțeam iubitul cu familia lui, iar în seara aceea chiar că nu puteam să fac nicio criză, de vreme ce el era cu mine, într-un loc de vis. Aymeric m-a sărutat pe gât, s-a ridicat și, probabil ca să-și facă curaj, a tras aer adânc în piept. Eu n-am schițat niciun gest. Înainte de a ieși pe ușă, mi-a aruncat o privire îngrijorată.

— Când termin, totul o să fie bine, da?

I-am zâmbit împăciuitoare.

— În ce mă privește, totul o să fie OK, te asigur.

— Atunci și în ce mă privește.

Camuflată în spatele perdelei de la geam, îl urmăream de la etaj cum se fâțâia încolo și-ncoace prin curtea interioară. Vorbele lui Bertille încă îmi mai răsunau în urechi. Brusc, am trecut la o cu totul altă stare de spirit. Faptul că-l vedeam sunându-și nevasta mă scârbea pur și simplu, mă sleia de puteri. Cine eram eu, la urma urmelor? O femeie cu care se culca de două ori pe săptămână, o femeie pe care-o aducea pe ascuns într-un hotel de lux. Cum de ajunseseam atât de jos? Nu mai aveam, practic, niciun pic de respect pentru mine însămi... Fusesem atât de proastă încât să cred că într-o bună zi avea să vină la mine definitiv și total, când el nu-mi promisese niciodată nimic de genul ăsta. Trebuia de fiecare dată să interpretez toate semnele în favoarea mea pentru a mă convinge că povestea noastră însemna totuși ceva. Mă iubea, iar eu, fascinată de declarațiile lui, n-ajungeam nici să judec lucrurile la rece, nici să-i pun sentimentele la îndoială. Totul era un pretext pentru a-i găsi lui scuze... *Îndoiala...*

De ce-i cedasem oare singura dată când avusesem curaj să-l părăsesc? De ce mă răzgândisem, acceptând să

mă trezesc iar și iar în aceeași singurătate, aceeași culpabilitate și același dezgust de sine?

După un an și jumătate de stat cu el — cu intermitențele de rigoare, desigur —, mă cam săturasem de situația noastră; timpul trecea, iar Aymeric nu se hotăra în niciun fel, ocolindu-mi mereu întrebările. Dar uite că nu reușeam să pun piciorul în prag, adică să-l părăsesc. Să-l uit, să trag o linie peste tot ce trăiam împreună și să zic stop, atât de aproape de perfecțiune erau momentele petrecute cu el, atât de tare îl iubeam. Într-o zi, când ne întâlneam să luăm împreună prânzul, explodasem. Era o vreme splendidă, dar clandestinitatea noastră nu ne dădea voie să ne bucurăm de soare și să stăm la o masă afară, ca orice cuplu normal. Când să intru în braseria unde aveam întâlnire, mă răsucisem pe călcâie până să mă observe el și mă ascunsesem într-un ungher de unde puteam să-l văd, pentru ultima dată. Așteptasem acolo, în umbră, știind că până la urmă avea să mă sune, ceea ce s-a și întâmplat. Avusese tupeul să mă tragă de urechi pentru că întârziem, pentru că nu eram deja acolo, uitând că mi-era interzis cu desăvârșire să-l sun. Îl anunțasem atunci că n-aveam să mai vin, iar el intrase în panică, aproape urlând în telefon, fără a-i mai păsa de anonimatul nostru. Insistase să ne mai vedem o dată, fluturând ca pe un steag puterea iubirii noastre.

— Povestea noastră nu duce nicăieri, îi replicasem eu. De ce să mai continuăm? Eu, una, m-am hotărât, o întâlnire cu tine n-are ce să mai schimbe.

Îl văzusem ieșind în trombă din restaurant. Mărșăluia în sus și-n jos pe trotuar, ca un leu în cușcă. Cu inima frântă, mă împotravisem din răspuțuri dorinței de a mă arunca imediat în brațele lui și de a-l implora să uite ce-i spuseseam mai devreme. Dar nu aveam dreptul s-o fac.

În săptămânile următoare se dedase unei veritabile hărțuiri; mă suna fără încetare, umplându-mi până la refuz mesageria vocală, îmi trimitea SMS-uri din oră-n oră, mă căuta chiar și la numărul de telefon al școlii. Eu aveam grijă să mă întorc acasă cât mai târziu, însoțită de Sandro, de teamă să nu m-aștepte cumva Aymeric. Eram nonstop în alertă, știind că nu mă puteam baza pe mine, dacă ajungeam față în față cu el. De bine, de rău, reușeam să-mi țin orele, dar nu mai mâncam nimic, noaptea nu mai dormeam deloc sau aproape deloc, plângând ceasuri întregi de dorul lui, până-mi secau toate lacrimile. Stăteam așa, pe întuneric, ascultându-i iar și iar mesajele, declarațiile de iubire în care-mi spunea că nu putea trăi fără mine, că trecea prin chinurile iadului. Suferința aceea pe care mi-o impuneam îmi era necesară, aveam nevoie să-i aud vocea disperată. Apoi, într-o bună zi, nu mai dăduse niciun semn de viață. Sandro îmi mărturisise că discutase cu el după ce acesta sunase de nu știu câte ori la școală. Îi zisese să mă lase în pace. Aymeric se conformase — probabil pentru prima dată în viața lui. Cred că atunci suferisem cel mai tare, sufocându-mă la gândul că-l pierdusem pentru totdeauna. Așa că lăsasem garda jos și mă întorsesem la obiceiurile de dinainte. Aymeric se strecurase imediat prin breșa creată, dispariția lui de pe radar fusese voluntară, o strategie pentru a mă îngenunchea mai repede. Într-o seară, la o oră târzie, am auzit trei bătăi în ușă: era el. Fusesem șocată de figura lui pământie, de ochii afundați în orbite. Începusem să tremur din cap până-n picioare.

— Pleacă, îi șoptisem eu.

El împinsese ușa și se năpustise asupra mea, eu n-avusesem nici forța, nici dorința de a-l respinge. Făcusem

dragoste chiar acolo, pe podea; o îmbrățișare brutală, dureroasă, răvășitoare. Și așa o luaserăm de la capăt.

Nu mai vorbiseram niciodată despre faza aia. Mă hotărâsem să am și mai multă răbdare, să nu-l prezin inutil. Nu mă mai simțeam în stare să-l ameninț sau să-l părăsesc din nou — asta era situația și eu o acceptasem. Când eram împreună, luam ce-mi dădea el și făceam tot posibilul pentru ca momentele acelea ale noastre să frizeze perfecțiunea. Viața mea era în întregime dedicată păstrării lui lângă mine. Renunțasem definitiv să cer de la el mai mult decât putea să-mi ofere. Uneori, îmi apăreau în gând imagini ale soției lui, deși habar n-aveam cum arăta. Aveam grijă, de fiecare dată, să mi le scot din minte cât mai repede și să le alung cât mai departe. Când simțeam că mă sufocă gelozia, îmi aminteam sau mă convingeam că eu eram cea care câștigase iubirea soțului ei. Mi-ar fi plăcut s-o urăsc, dar mi-era imposibil. Când sentimentul vinovăției îmi sfâșia inima de-mi venea să urlu de durere, îmi aminteam de toate sacrificiile pe care le făcusem. Aș fi vrut să-l iubesc mai puțin pe Aymeric, dar și lucrul ăsta mi-era imposibil. Eram ca o drogată. O drogată cu el, incapabilă să renunțe la doza ei.

Văzând că terminase cu acasă, m-am smuls din lanțul acelor amintiri dureroase. Înainte de a scufunda camera în întuneric, am aruncat o ultimă privire în oglindă; mă făcusem frumoasă pentru bărbatul pe care-l iubeam și aveam să petrecem împreună o seară minunată. Toate celelalte — cealaltă viață a lui, nedumerirea și veninul lui Bertille, care mi se păreau acum niște chestii lipsite de importanță — le-am dosit în cel mai ascuns cotlon

al minții mele. Aymeric mă aștepta jos, la piciorul scărilor. După zâmbet și după figura-i destinsă, am știut că în orele care urmau avea să fie al meu și numai al meu. Cu atât mai rău pentru mândria mea!

Stăteam cuibărită în scobitura umărului său, iar el se juca cu degetele mele pentru a-și ascunde tulburarea. Trona peste noi o tăcere grea, eram deja triști, scurtul nostru moment de fericire se apropia de final. Impresia din ajun că ne așteptau zile întregi de desfătare — din lipsa experienței de viață, în cazul meu — se estompa de la o oră la alta. Entuziasmul ni se risipise. Când oare aveam să mai putem evada amândoi?

— Ce s-a-ntâmplat ieri cu Bertille? Din cauza escapadei noastre v-ați certat?

Am oftat, obosită dinainte de ceea ce mă aștepta la întoarcere. I-am povestit în linii mari discuția aprinsă pe care-o avusesem cu Bertille, omițând, evident, remarca ei referitoare la situația noastră, dar și rezervele mele legate de schimbările pe care voia să le facă în școală. Atunci când îi zisesem lui Aymeric despre acele schimbări, el se arătase mai degrabă entuziasmat, așa că nu mai îndrăznisem să-i spun că eu gândeam exact contrariul, de teamă să nu-l dezamăgesc. M-am rezumat la consecințele pe care ele urmau să le aibă asupra organizării cursurilor. Apoi m-am răsucit spre el, rămânând în continuare lipită de trupul lui, și l-am mângâiat pe obrazul nebărbierit.

— Iată-ne întorși la viața reală. Îmi pare rău.

Mi-a sărutat mâna, apoi încheietura mâinii.

— O să gădesc eu ceva ca să ne ierte. Lasă-mă numai să mă gândesc...

La ora 16.45 eram amândoi în birou. Ținuse să vină cu mine ca să amâne cât mai mult momentul despărțirii. Cât eu mă schimbasem și-mi făcusem încălzirea, el își verificase mailurile. Reușiserăm să nu ne întâlnim cu nimeni, colegii mei erau încă la ore. Brusc însă, ușa se deschise, iar Bertille încremeni când dădu cu ochii de noi.

— Ah... ai ajuns?

M-am dus și am pupat-o pe obraz; n-aveam chef să încingem iarăși un turnir verbal, nu voiam decât liniște.

— Da, ai încheiat cu munca pe azi, ne-am întors mai devreme ca să te scap de ultimele mele ore.

— Bună, Bertille, ne întrerupse Aymeric. Ce plăcere să te văd! Ce mai faci?

Veni lângă noi și îi dădu un pupic, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Foarte bine, îi răspunse ea, distantă.

El continuă, pe același ton extrem de amical:

— Voiam să-ți mulțumesc că i-ai ținut locul lui Hortense, îmi pare rău că a fost așa din scurt, dar numai atunci mi-am putut fixa o întâlnire de lucru...

— Stop! Nu vreau să știu mai mult.

Aymeric dădu din cap cu aerul unuia care a priceput mesajul. Ea se duse să-și ia o sticlă de apă, fără să mai adauge nimic.

— Vreau să te întreb o chestie, se aventurează Aymeric.

Ea se încruntă, neîncrezătoare.

— Te ascult...

— Crezi că Stéphane ar avea o masă pentru noi, toți, joi seară? De nu știu când n-am mai ieșit împreună la o cină! Vă invit eu!

Găsise o modalitate de a-i face să ne ierte, și era o idee foarte bună, cel puțin așa speram. Bertille a zâmbit,

mai mult pentru ea decât înspre noi. Apoi mi-a aruncat o privire în care am detectat un fel de nedumerire. Ce mesaj încerca oare să-mi transmită?

— Ar trebui să se poată...

— Îi spun eu lui Sandro, am adăugat.

Aymeric mă încurajă clipind liniștitor din ochi.

— Hortense, îmi zise ea, ceva mai îmbunată. Ar trebui să te duci, fetele sunt deja la vestiar.

— Ai dreptate.

I-am făcut semn din cap lui Aymeric să vină după mine, iar el s-a executat.

— Mulțumesc că te-ai întors, îmi strecură ea când ieșeam din birou.

M-am uitat la ea peste umăr și i-a zâmbit cu gura până la urechi.

— N-ai de ce.

— Pe joi! îi zise ea lui Aymeric.

Odată ieșiți pe hol, m-a prins de mijloc cu brațul.

— Hai că ne-am scos, nu zici? îmi șopti el, mândru nevoie mare.

L-am sărutat ușor pe buze.

— Mulțumesc, a fost atât de bine...

Mă sărută și el de câteva ori, mărunt.

— N-am niciun chef să plec.

Păi, rămâi, îmi venea să-i strig. De ce n-o părăsești odată, dacă ți-e atât de greu fără mine? Speranța, aceeași blestemată de speranță care nu-mi dădea pace. Mi-am mușcat limba ca să nu stric totul tocmai la sfârșit. Nu era nici locul, nici momentul să cer mai mult. Am reușit să-i arunc doar un zâmbet malițios.

— Chiar trebuie să mă duc la oră, m-așteaptă fetele!

Într-adevăr, elevele mele măcăneau în sală de zor. Sandro apăru ca prin farmec și-l bătu pe Aymeric prietenește pe spate.

— Dacă ai două minute, mai bine ai sta s-o vezi. E pur și simplu divină, în ultima ei coregrafie.

— Lasă omu-n pace, i-am zis eu, jenată de acel compliment.

— Nu, pe bune! Ia arată-i!

Aymeric făcu mutra aia a lui de copil răzgâiat căreia îmi era imposibil să-i rezist. Oboseală? Dă-o-ncolo de oboseală! Sandro avea să mi-o plătească.

— OK. Poți să te uiți. Dar mă lași să-mi văd de treabă.

Un ultim sărut, o ultimă apăsare a mâinii lui pe mijlocul meu, o ultimă privire drăgăstoasă și gata, m-am smuls de lângă el. Cu Sandro, măcar știam că Aymeric nu risca nicio apostrofare. Dimpotrivă, râdeau și glumeau amândoi. Fetele mele își făcuseră încălzirea cât mă așteptaseră și au sărit una după alta să mă pupe.

— Sunteți gata să vă băgați cu mine, măcar la prima parte a dansului? Știu că doar de-o lună am început să lucrăm la treaba asta, dar putem să încercăm și sunt sigură c-o să vă placă. E dreptul vostru să renunțați, dar să vă simțiți bine e musai.

Cele mai increzătoare trecură pe poziții, încurajându-le și pe celelalte să li se alăture. Se dădu apoi drumul la muzică. Adoram când Aymeric mă privea, îmi plăcea la nebunie când îmi urmărea trupul în mișcare, știam că asta mă făcea și mai senzuală, oboseala și suferința dispăreau cât ai clipi. Fetele m-au dat gata, mă uitam la noi în oglindă, îmi plăcea imaginea de grup de acolo. Zâmbeau toate, se simțeau bine,

exact cum voiam. Ce fericire să asişti la așa ceva! Ce împlinire!

— Continuați fără mine, le-am zis după ce s-au aliniat frumos în spatele meu. Eu o să mă uit la voi.

Am fost atentă la brațele lor, la mâini, la picioare, la ritmul în care se mișcau, la grația indispensabilă, în ciuda laturii hiperenergice a coregrafiei. Punctele slabe și cele tari ale fiecăreia dintre ele mi-au permis să stabilesc cu mai multă precizie rolurile pe care le-ar putea primi, ca și ceea ce aveam de lucrat în săptămânile următoare. Privirea mi s-a intersectat cu cea a lui Aymeric, se uita captivat, încuviințând din cap la comentariile lui Sandro fără a mă scăpa din ochi. Oare ce-și spuneau? Când a venit momentul săriturilor, niște sărituri pe care încă nu le stăpâneau, elevele s-a retras pe marginile sălii. M-au lăsat să execut seriile de piruete, care m-au făcut să mă strâmb de durere — glezna, iarăși glezna —, apoi s-au strâns din nou în cerc pentru ultimele mișcări.

— Sunteți geniale! le-am felicitat eu, mândră de ele. Haideți, două minute pauză și o luăm de la capăt.

Am luat de pe bară un prosop și m-am șters pe față, extenuată. Am simțit privirea lui Aymeric ațintită asupra mea, am ridicat ochii. El a mimat atunci un „te iubesc” care mi-a tăiat răsuflarea. *Speranța...* Apoi mi-a făcut semn că trebuia să plece, și-a lipit două degete de buze, mi-a trimis o bezea, eu am șoptit „pe joi”, și a dispărut.

La restaurant am ajuns însoțită de Sandro — Ayméric era în eternul lui contratimp. Bertille, în spatele tejghelei, încasa banii clienților. De îndată ce avea un moment liber, dădea o mână de ajutor în sală. Acolo, la bar, era la fel de în elementul ei ca în sala de dans. Se făcuseră trei ani de când Stéphane luase acel restaurant. Visa să aibă o afacere a lui și așteptase ca școala să înceapă să funcționeze la întreaga capacitate pentru a-și vedea în sfârșit de visul lui. El și Bertille își băgaseră toate economiile în depozitul de garanție și, mai ales, în lucrările de amenajare. Când îl închiriaseră, localul era o dărăpănătură. Câte lacrimi de disperare nu vărsase Bertille pe umerii noștri, ai lui Sandro și ai mei! Cu muncă și cu perseverență, Stéphane făcuse din acea magherniță un loc minunat, extrem de primitiv, după chipul și asemănarea sa. Un bistrôu în adevăratul înțeles al cuvântului, cu dale de gresie pe jos, cu faianță albă în zona de gătit, cu lemn, cu mult roșu, cu inox, cu o bucătărie deschisă înspre sală și chiar și cu un butuc de măcelarie. De cum intram acolo, eram fascinată de zgomotul cratițelor de alamă. Stéphane își asuma latura lui

de gavroche parizian, îndrăgostit de mâncăruri simple și de produse de calitate.

Bertille și-a ridicat nasul din casa de marcat și ne-a cadorisit cu un zâmbet radios. Era bucuroasă să ne vadă, semn că lucrurile reîntrau încet, încet în normal. Pe de altă parte, eram conștientă că ea și cu mine trebuia să avem la un moment dat o discuție cu cărțile pe masă. Trebuia spart buboiul. Legat de Aymeric, bineînțeles. Dar și legat de școală. De la o vreme, mă tot înțepa, cum că nu mă implicam destul. Trebuia să-mi iau inima-n dinți și să-i spun ce rezerve aveam în privința proiectelor ei, liniștind-o în același timp în privința seriozității cu care aveam de gând să muncesc. În fine... o discuție care sigur n-avea să aibă loc în seara aceea. Sandro și cu mine ne-am cocoțat pe taburete, la tejghea, în timp ce ea ne pregătea câte un pahar cu vin alb. L-a strigat apoi pe soțul ei, iar acesta a ridicat capul de la pianul său și ne-a făcut bucuros cu mâna. S-a întors și le-a dat câteva ordine celor din spatele lui, după care a venit la noi. L-a pupat pe Sandro, același tratament aplicându-mi-l apoi și mie.

— Ei, Hortense, ai venit singură? s-a mirat el.

— Vine și el cât de curând.

Am luat câte o gură de vin, vizibil încântați cu toții de ideea acelei seri.

— Na, că vorbeam de lup, mormăi Bertille.

Într-adevăr, Aymeric își făcea intrarea. Văzându-i figura preocupată, l-am întrebat din priviri dacă se-ntâmplase ceva, dar el mi-a dat de înțeles că totul era în regulă. A dat mâna cu băieții și s-a aplecat peste tejghea ca s-o pupe pe Bertille. După care m-a sărutat și pe mine, fără nicio reținere. Restaurantul lui Stéphane era singurul loc

public din Paris unde nu-i era teamă că o să fim văzuți împreună.

— Nu prea te-am mai văzut în ultima vreme! îi aruncă Stéphane. Ai avut mult de muncă?

Aymeric nu se mai mira de întrebările total aiurea ale soțului lui Bertille, care avea supărătoarea tendință de a uita situația în care ne găseam.

— Destul de mult, se mulțumi să-i răspundă Aymeric.

Sandro râse în barbă, Bertille oftă, exasperată.

— În orice caz, pentru mine e o încântare să vă fac de mâncare în seara asta!

Aruncă o privire înspre bucătărie și se încruntă.

— Bun, mă duc la treabă. Draga mea, ne vedem mai târziu.

A plecat fluierând încetișor, după care l-am auzit cum îi muștra pe cei de la plitele de gătit: „Bravo, băieți, două minute v-am lăsat și s-a ales praful!” Privirea plină de dragoste și de tandrețe pe care i-a aruncat-o Bertille m-a emoționat peste poate. Simțind mâna lui Aymeric mângâindu-mă pe spate, m-am întors spre el, iar el mi-a zâmbit.

— Te simți bine?

— Da, sunt fericită că suntem împreună aici, în seara asta. Tu?

— Sunt OK, nu-ți face griji.

Bertille ne-a făcut semn s-o urmăm. Cu paharele în mână, am făcut slalom printre mese pentru a ne instala, în cele din urmă, la masa care ne fusese rezervată. În așteptarea mâncării, Aymeric a întrebat-o ce-i mai făceau copiii. Spre marea mea mirare, ea i-a răspuns mai întâi amabil, apoi cu tot mai multă însuflețire. În fond, era singurul capitol unde vorbeau aceeași limbă, Aymeric reacționând la sfert de cheie când venea vorba de teme, de înscrierea la

liceu, de cine stă cu copiii seara — pe scurt, de tot ce avea legătură cu viața de familie, pe care o cunoștea foarte bine și pe care o trăia el însuși, în cealaltă viață a sa. Mă simțeam foarte ciudat să mă văd exclusă, să nu fiu pe aceeași lungime de undă cu ei și să-mi dau seama că nimic n-avea să se schimbe vreodată. Bertille, deși nu-l întreba nimic concret despre copiii lui, îl făcea să vorbească întruna despre ei. Era destul de subtilă ca să nu calce în străchini. De ce făcea acum chestia asta? Încerca oare să-mi transmită un mesaj? Degeaba se obosea. Știam foarte bine că avea o familie, un soț, copii și că Aymeric avea, la rândul lui, soție și copii. Ascultându-i doar cu o ureche, în timp ce discutam cu Sandro tot felul de fleacuri, deveneam conștientă de un lucru: Bertille îmi tolera situația, dar nu mi-o aproba — de fapt, nu mi-o aprobase nicio clipă.

Niciodată, până mai deunăzi, nu mersese până la a mă înfrunta direct. Acum însă, îmi dădeam seama că de trei ani încoace ținea în ea, se abținea, făcându-mă chiar să cred că-l plăcea pe Aymeric. Îmi aminteam cum stătuse ca de piatră când îi explicasem totul. Fusesem oarbă sau poate că preferasem să închid ochii, ca să mă protejez, ca să nu văd adevărul. Un adevăr care acum mi se părea cât se poate de limpede. Cum putea ea, femeie măritată, mamă de familie, inflexibilă ca dreptatea însăși, să accepte ca eu să fiu amanta unui bărbat însurat? Probabil că întotdeauna se punea în pielea soției lui Aymeric; chiar și acum, când vorbea cu el, se întreba pesemne unde era *ea*, ce știa *ea*, simțea pesemne suferința *ei*, în niciun caz pe a mea. Felul în care i se adresa lui Aymeric nu era decât o politețe de fațadă. În realitate, nu-l suporta, îl detesta, nu simțea pentru el decât dispreț. Mai ales în acest moment când el își punea brusc mâna pe coapsa mea, sorbindu-mă din ochi:

l-a fulgerat, pur și simplu, cu privirea. Aymeric nu și-a dat seama de nimic, n-o cunoștea la fel de bine ca mine. Am simțit că mă sufoc de furie; cine era ea ca să ne judece? Ea, care a avut norocul să întâlnească la douăzeci și cinci de ani un bărbat drăguț, atent, și să nu mai trebuiască să-și bată capul după aia... Credea oare că fusese alegerea mea să mă îndrăgostesc de un bărbat care nu era liber, dar care mă iubea? Bertille era adulată de soțul și de copiii ei, nu era singură niciodată. Îmi dădeam seama că nu era ușor nici pentru ea chiar în fiecare zi, dar asta nu-i dădea niciun drept să mă judece pe mine. Să mă socotească o ticăloasă egoistă chitită să distrugă o familie, și încă atât de stupidă încât să sper că într-o bună zi el o să-și părăsească nevasta pentru mine, mi se părea de-o banalitate năucitoare. Dar de ce tocmai acum să-și arate pe față dezacordul? De ce n-o făcuse mai devreme? De ce răsucea cuțitul în rană? De ce mă umplea de rahat? Sigur, știam foarte bine că viața mea nu era de invidiat, că, la limită, era o nenorocire și o mizerie. Dar era viața mea.

Obosisem. Rolul de confidentă în toată povestea asta îl jucase, de la bun început, Cathie; din partea lui Bertille nu simțisem niciodată vreun interes deosebit.

Poate și pentru că-i știam prea bine părerile tranșante, judecățile neînduplecate. În seara asta însă, se întâmpla ceva ciudat: oricât de asatine se voiau privirile lui Bertille când se aținteau asupra lui Aymeric sau când îmi erau adresate mie, în ele nu se citea decât tristețe.

— Doamnelor și domnilor, voilà! răsună ca o trâmbiță vocea lui Stéphane.

Ne-a pus pe masă farfuriile și s-a așezat alături de noi.

Aymeric s-a aplecat spre mine:

— Te văd cam gânditoare. Îmi ascunzi ceva?

M-am lipit o clipă de umărul lui, el m-a sărutat pe păr.

— Nu, totu-i OK... mă gândeam și eu...

— La ce?

Spre marea mea ușurare, n-a mai trebuit să-i răspund; Sandro a deschis subiectul cu privire la petrecerea verii.

— Bun, Hortense, o să facem stagiile de vară în frumoasa noastră capitală, dar asta nu înseamnă că n-o să tragem o tură și prin Sud, este?

— Corect! Întări, veselă, Bertille. Avem nevoie de soare!

Abia m-am abținut să nu-l iau pe Sandro în brațe și să-i mulțumesc că destinsese atmosfera. Avea, fără să-și dea seama, un veritabil dar de a dezamorsa conflictele mocnite. Pe toate fețele înfloreau acum zâmbete, inclusiv pe cea a lui Aymeric, fiindcă și el putea să treacă pe-acolo vreo două zile, ca în fiecare an.

— Eu o să fiu acolo toată luna august. Tu când închizi aici, Stéphane? Fixăm în funcție de tine, ca să vă păstrez camerele libere.

Cum a venit vorba de Conac, eu, una, am uitat de toate celelalte, mai ales că Stéphane deschisese încă o sticlă de vin. Bertille părea să-și fi retras ghearele și făcea acum planuri ambițioase, imaginându-și cu cine aveam să mai petrecem acolo. Din acel moment, cina noastră a luat o turnură la care nici nu mai speram. Toată lumea turuia într-un tămbălău cât se poate de simpatic, tăindu-și vorba unii altora, glumind, Bertille ajungând chiar să-i spună bancuri lui Aymeric. Ai fi jurat că uitase de orice prejudecăți. Până la urmă, am început să cred că fusesem eu paranoică, așa că am savurat fiecare secundă a acelei petreceri. Râdeam amândouă, ciocneam paharele înainte de fiecare înghițitură. Stéphane și Aymeric au vorbit surescitați

despre munca lor, părând că n-o să se oprească niciodată. Sandro o făcea pe prostul, povestindu-ne abracadabranțele lui aventuri amoroase, de râdeam toți cu lacrimi. Clienții de la celelalte mese s-au întors cu totul spre noi când patiserul restaurantului ne-a adus deserturile; cinci Pavlove minunate, „în onoarea balerinelor“, ne-a precizat el. Moment în care Sandro, ridicându-se în picioare, a zis că și el era balerin, executând apoi trei mișcări de samba. Lumea a aplaudat, a ovaționat, Stéphane și-a felicitat angajatul și pe artistul serii noastre, apoi s-a dus să ia o sticlă de rom ascunsă în spatele tejghelei, ca digestiv de final. Totul re-intrase în normal, iar eu petreceam seara minunată la care visasem, alături de prietenii mei și de bărbatul pe care-l iubeam; doar Cathie și Mathieu lipseau ca să fiu complet fericită. M-am agățat de acele clipe ca de colacul meu de salvare, cât să cred în continuare că viața pe care o duceam merita să fie trăită, cât să mă mai iluzionez cu ideea că eram fericită. Aymeric și cu mine ne-am căutat din priviri, în aceeași clipă.

— Îți mulțumesc că ai avut așa o idee, i-am murmurat eu.

— N-ai de ce, tocmai am petrecut un moment minunat, îmi face extraordinar de bine să mai trăim și noi, împreună, niște clipe normale.

Ne-am înfrânat cu greu dorința de a ne săruta. O descărcare de dorință ne-a fulgerat pe amândoi. Aymeric a râs în barbă, apoi s-a întors la discuțiile cu ceilalți.

— Mă întorc, i-am șoptit eu la ureche.

M-a lăsat să plec, dar nu înainte de a mă mai mângâia o dată pe coapsă. Ajunsă în dreptul scării, m-am uitat la el, cuprinsă brusc de un soi de amărăciune. *Te înșeli, Aymeric, asta nu-i viață normală. Ceva mai târziu,*

după ce vom face dragoste, tu o să stai un sfert de oră ca să te dezmeticești, apoi o să-ți dai cu parfum și o să te duci să dormi lângă soția ta, în vreme ce eu o să dorm în efluviile îmbrățișărilor noastre. Am pornit-o în jos pe trepte, fără a-mi lua ochii de la el.

Am știut imediat că era o greșeală. Pantofii mei amețitor de înalți au derapat și m-am văzut alunecând, de parcă m-aș fi privit din afara corpului. Degeaba am încercat să mă redresez, mâinile mele n-au găsit nimic de care să se agățe, nimic în afară de aer. Căderea a părut să dureze o veșnicie. Până la urmă s-a sfârșit, dar calvarul meu a continuat, căci mi-am simțit glezna — blestemata aia de gleznă care-mi făcea figuri de câteva săptămâni — sucită, întoarsă, flectată într-un unghi cu totul nefiresc. N-a mai rezistat. Am regretat pe loc că-mi anulasem programarea la kinetoterapeut. Mi s-a părut că aud un pârâit, ca atunci când sfâșii o bucată de pânză, apoi am urlat de durere. Mi-am încheiat căderea fix pe noadă, izbindu-mă în același timp cu capul de perete. Am rămas în acea poziție o bună bucată de vreme, cu o mână lipită de treapta de sus și cu cealaltă de perete. Undeva, departe, s-au auzit târșăituri de scaune pe podea și niște voci îngrijorate. Am ridicat capul și am înțeles că mă rostogolisem pe scară aproape până jos. Deasupra, părea să domnească o confuzie totală; eram foarte amețită, dar îi distingeam pe prietenii mei și pe Aymeric, năpustindu-se să vadă ce s-a-ntâmplat, precum și figura lividă, paralizată a lui Stéphane, care rămăsese sus, la parter. Primul a ajuns Sandro, care a început să înjure pe limba lui, pășind peste mine. Bertille s-a oprit pe treapta de deasupra mea, blocându-l pe Aymeric, și m-a mângâiat ușor pe frunte.

— Mă auzi, Hortense? Spune ceva...

Tremuram din toate încheieturile și icneam, cu ochii plini de lacrimi.

— Mă doare, am reușit eu să îngaim. G... glezna...

S-a uitat, încremenită, la piciorul meu răsucit.

— Vai de mine... Stéphane! urlă ea. Du-te după niște gheață! Aymeric, du-te și tu cu el și pregătește un scaun într-un colț mai ferit, la bucătărie!

— Dar...

— Nu mai comenta!

Aymeric a ezitat câteva secunde, apoi s-a executat; părea complet pierdut, neștiind ce să facă sau încotro s-o apuce. L-am simțit pe Sandro scoțându-mi pantofii, m-am schimonosit de durere și am strâns din pleoape cât puteam de tare. *Rezistă! Nu plânge!*

— Hortense, nu poți rămâne aici. Trebuie să mergem sus. Te ajut eu să te ridici.

— Nu știu dacă pot să stau în picioare... Tare mi-e teamă că...

Gleзна mea își dublase deja volumul, pielea se înroșea... Și-apoi durerea aia... Lacrimile îmi curgeau șiroaie pe obraji, fără să le pot opri. Bertille mi-a cuprins fața între palmele ei pentru a nu mă lăsa să-mi pierd cumva cunoștința.

— Uită-te la mine, mă încurajă ea cu blândețe.

Am ascultat-o. Privirea ei mă învăluia, îmbărbătându-mă, liniștindu-mă. M-am agățat de ea ca de un colac de salvare.

— Gata. Suntem aici, cu tine. Dar nu te putem lăsa să stai toată viața pe scara de la budă. Iar sus te așteaptă Aymeric. O să te ducem la spi...

— În niciun caz! am gemut eu, gata să mă sufoc.

Nu concepeam să-i bag în viteză pe toți, nici să-l supun pe Aymeric la asemenea cazne. Am clătinat energic din cap, în ciuda durerii care-mi zvâcnea în tâmples.

— Mă descurc eu cumva, te asigur!

Bertille plescăi dezlipindu-și limba de cerul gurii, semnul ei de exasperare maximă. Probabil că pricepuse motivele refuzului meu. Dar îndârjirea mea o făcu să cedeze:

— Nu e deloc înțelept ce faci, pe bune. Dar, mă rog, dacă așa vrei tu... Te mai doare și în altă parte?

— Nu, sunt OK... doar fundul, un pic mâinile și... la cap. Nu m-am încurcat!

Mi-a pipăit craniul și a găsit locul unde mă lovisem.

— Ai un cucui de toată frumusețea. Hai, să nu mai pierdem vremea.

Sandro m-a apucat de subsuori și m-a tras în sus. Din reflex, am pus piciorul rănit în podea. Mi-am înăbușit urletul în umărul lui.

— N-o să reușesc. Nu pot să merg.

— Te duc eu în spate.

În brațe nu mă putea duce. Scara fiind prea îngustă, n-avea altă soluție. S-a întors cu spatele, iar eu mi-am petrecut brațele în jurul gâtului său. M-a ridicat ca pe un fulg, având mare grijă să nu-mi atingă piciorul. Bertille a luat-o înaintea. N-am văzut nimic din urcatul scării, nici din traversatul sălii restaurantului. Durerea mă făcea să țin ochii închiși. Nu i-am deschis decât când am ajuns în bucătărie. Stéphane ne-a ieșit în întâmpinare și ne-a condus, terifiat, într-un colț mai liniștit, evitând să se uite la mine; Aymeric mă privea dezarmat — era pentru prima dată când îl vedeam pierdut cu firea și complet depășit de situație. Trebuia să-l liniștesc cumva. Numai

că durerea mă înnebunea, mi-era imposibil să gândesc. Sandro m-a instalat cu infinite precauții pe un scaun. Aymeric a venit lângă mine.

— Zău așa, Hortense... ce-a fost în mintea ta?

La orice mă așteptam, numai la așa o întrebare nu.

— Chiar crezi că e momentul, Aymeric? i-o tăie Bertille. Ține-i bine gamba până-i pregătim o pungă cu gheață. Nu trebuie să atingă pământul.

Aymeric s-a lăsat pe vine și mi-a prins cu delicatețe pulpa piciorului între mâinile sale, abia îndrăznind să mă atingă.

— Nu știu... N-a fost intenționat.

— Te cred, murmură el. Iartă-mă... eu...

— Dă-te de-aici, îi ordonă Bertille fără niciun menajament.

Sandro a preluat ștafeta, Aymeric s-a ridicat și a rămas lângă mine, mângâindu-mă încetitor pe păr, liniștindu-mă cu gesturile-i tandre. I-am surprins lui Sandro privirea îngrijorată, Bertille i-a întins apoi gheața.

— O să-ți facă bine, îmi zise ea.

— Știu, dar...

Mușcătura frigului mi-a tăiat respirația. Trebuia resorbit hematomul și evitat ca glezna să se umfle prea tare. Durerea era insuportabilă, mă ardea, parcă cineva mi-ar fi înfipt niște lame de ras pe sub piele. Am simțit imediat că-mi dau lacrimile și mi-am lipit fața de mâna lui Aymeric.

— Îmi pare rău, Hortense, e vina mea, îmi spuse Stéphane.

Neașteptata lui reacție m-a făcut să uit pentru moment de chinul prin care treceam, mi-am scos fața din ascunzătoare și m-am uitat la el, stătea deoparte, rozându-și unghiile.

— Ba bineînțeles că nu, ce tot spui acolo?

— Trebuia de nu știu când să pun o balustradă la nenorocita asta de scară, să nu-și rupă cineva gâtul! Și uite că s-a-ntâmplat! Îmi pare foarte rău... fir-ar să fie! Cum mama mă-sii?!...

Bertille se duse țintă la soțul ei, care se învârtea în cerc, făcându-și mii de reproșuri, și-l mângâie ușor pe braț.

— Stéphane, încetează, eu am fost neatentă, i-am spus eu. Adu mai bine romul ăla special al tău, că totul o să se rezolve!

Bertille s-a uitat la mine recunoscătoare.

— Uită-te și tu, e un fleac, am continuat eu, reușind aproape să și râd. Măine o să țopăi ca un ied!

Nimeni dintre cei din jur n-a părut să mă creadă. Nimeni, în afară de Aymeric, care mi-a zâmbit, aparent liniștit. De când ne cunoșteam, făceam întotdeauna în așa fel încât să-mi ascund momentele de oboseală, și nicio dată nu mă accidentasem serios. Sigur, din când în când mai aveam câte-o problemă pe ici, pe colo, dar nimic de amploarea asta sau care să fi impus imobilizarea totală. Respirația mi s-a accelerat, frica mi se distila în vene ca o otravă. Simțeam în străfundul meu că era vorba de ceva grav. Nu fusese o simplă împiedicare pe o scară. Avea să se lase cu urmări.

— Minunat! exclamă Aymeric. O noapte zdravănă de somn o să-ți prindă numai bine. Hai, te duc eu acasă.

Am crezut că Bertille avea să-l căsăpească pe loc; Sandro nu-și putea ascunde stupefacția, dar nici nu-mi dădea drumul din mână.

— Mă bucur c-o faci pe taxiul, bombăni ea apropiindu-se câțiva pași de noi. Poți să rămâi cu ea peste noapte?

Aymeric a pălit și-a început să se bâlbâie. Era tot ce-mi lipsea.

— Bertille, te rog, am implorat-o eu. N-are el nicio vină, lasă-l în pace, măcar acum.

Ea nu-mi luă în seamă rugămintea și continuă:

— Mă-ndoiesc că înțelegi, dar nu poate fi lăsată singură, trebuie ajutată să urce în pat, să-și pună gheață pe gleznă, hematumul ăla trebuie și el supravegheat... Poate că nu știi, dar Hortense e dansatoare, glezna aia, dincolo de faptul că-i permite să-și urmeze pasiunea, este unealta ei de muncă... Deci, Aymeric, te mai întreb o dată, poți să te ocupi de ea noaptea asta, da sau nu?

— Bine, dar... ea tocmai a zis că nu-i chiar așa de grav...

— Și tu ai crezut-o? Evident, ție nici n-are cum să ți se pare ceva grav, dar tu n-o vezi că suferă ca un martir, că e terminată? Doar o cunoști, ce naiba, așa e Hortense, vrea să nu stăm cu grija ei. Sau poate nu știai?

Aymeric s-a întors spre mine în căutarea confirmării, eu am lăsat capul în jos. Bertille avea dreptate. Și da, aveam îngrozitor de mare nevoie de el în noaptea aceea. S-a lăsat pe vine lângă mine și mi-a pus o mână pe obraz.

— Eu... Știi că aș vrea să stau și să am grijă de tine... dar... nu pot. E și cam târziu... Îmi pare rău. O să te duc acasă... dar... dar...

Bun venit în realitate! Dacă și-ar fi bătut puțin capul, ar fi găsit o soluție ca să rămână cu mine. Doar o dată. Nu ceream mare lucru, doar ca o dată să născocească și el o minciună convingătoare ca să aibă grijă de mine. Dar, după toate aparențele, era un efort prea mare pentru el. Mi-am înghițit lacrimile și mâhnirea. M-am aplecat spre el și mi-am lipit buzele de ale lui.

— Știu, trebuie să te duci la tine acasă, n-ai încotro, i-am spus eu. O să mă descurc... te asigur, nu-i mare lucru.

— Te ajutăm noi, mă întrerupse Sandro. Bertille, te duci tu cu ei în mașină?

— Sigur.

— Eu vin după voi cu scuterul.

Aș fi vrut să am puterea de a-i liniști, de a le spune că nu trebuia să stea cineva cu mine, dar îmi lipsea curajul, nu voiam și nu puteam să rămân singură cu mine însămi. Aymeric încerca din răspuțuri să-mi prindă privirea, deruta lui îmi era insuportabilă. Evident că n-avea de ales, că nu putea să rămână peste noapte, dar aveam așa de mare nevoie să mă ia în brațe, să mă strângă la piept, să-mi spună că totul avea să se rezolve.

— Zi-mi, ce pot să fac? îmi spuse el.

— Să mă ajuți să mă ridic, i-am zis eu, mai sec decât aș fi vrut.

Întoarcerea acasă a fost, pentru mine, un adevărat drum al crucii. Am strâns din dinți cât am putut ca să nu urlu la fiecare zgâlțâitură, accelerare sau frână. În oglinda retrovizoare vedeam, de fiecare dată, privirea îngrijorată a lui Aymeric, pe care bieteile mele încercări de a zâmbi nu reușeau să-l calmeze. Bertille a deschis rapid portiera, eu m-am târât până la marginea banchetei având grijă să nu mă ating cu piciorul de nimic, noada mea, deja dureroasă, era pusă și ea la grele încercări. La fel de debusolat ca și până atunci, Aymeric îi ceru voie lui Bertille să mă ajute să ies din mașină; dacă aș fi fost ceva mai în formă, aș fi pufnit în râs — un râs amar. Niciodată nu-l mai văzusem așa de neajutorat. Și-a întins brațele spre mine, eu m-am agățat de ele, apoi el m-a dus ca pe o mireasă

până la poarta înaltă de la intrare — pe care Sandro a deschis-o —, eu mi-am lipit obrazul de gâtul lui, el îmi murmură „iartă-mă” la fiecare pas.

— Lasă-mă jos, i-am zis eu odată ajunși la piciorul scării.

— Dar de ce?

— Te rog...

Aymeric s-a executat, iar eu am rămas în echilibru pe piciorul valid, ajutată de mâna lui petrecută în jurul mijlocului meu.

— Du-te acasă, o să ne descurcăm. E târziu, exact cum ai zis, și, oricum, nu poți să rămâi peste noapte... Așa că mai bine du-te.

— Îmi...

— Sst... știu, mi-ai mai zis. Sărută-mă și fugi.

— Hai să mergem, ne întrerupse Bertille. Nu-i bine să stai prea mult în picioare.

— Ai dreptate.

Cu fața crispată, Aymeric s-a aplecat spre mine și și-a apăsător cu putere buzele de ale mele.

— Te sun mâine.

I-a predat ștafeta lui Sandro, care m-a luat imediat în brațe.

— Hopa, ai tras tare cu ciocolată?

Am izbucnit în râs. Bine că era acolo, ca să mai destindă atmosfera.

— Atenție, pornim! ne anunță el.

I-am aruncat o ultimă privire lui Aymeric, se îndepărta fără a ne scăpa din ochi. Oare ce gândea văzându-mă îndurerată în brațele altcuiva? Oare avea să poată dormi în noaptea aceea? Avea să-și cautea alinarea în brațele ei? *Nu te mai gândi.* Dusă în brațe de Sandro, cu Bertille în față, l-am pierdut până la urmă din câmpul

vizual. O tăcere apăsătoare s-a lăsat peste noi. Sandro se concentra să nu rateze cumva vreo treaptă și să repete isprava mea de mai devreme. Un rănit era de ajuns pentru acea seară. Aș fi vrut să-i ușurez urcușul. N-aveam cum. Durerea aproape că mă făcea să vărs, îmi sfărâma inima-n piept și mă aducea până în pragul leșinului. Voiam să înceteze odată acea suferință, și totuși simțeam că nu era decât începutul.

Luminile blânde din apartament ne-au întâmpinat chiar de la intrare, faptul că mă știam în coconul meu m-a mai liniștit un pic. Bertille îmi aranjase pe pat pernele, plus încă niște pernuțe. Sandro m-a depus cu grijă în acel culcuș, după care s-a prăvălit într-un fotoliu, epuizat de efortul depus. Bertille mi-a întins imediat un pahar cu apă și un calmant.

— Am văzut că ai niște pungi cu gheață în congelator, o să-ți aduc una să ți-o pui pe gleznă. Mai ai nevoie de ceva? mă întrebă ea.

— Mersi... Cum să zic... Aș vrea să merg la baie.

Amândoi s-au uitat la mine blocați, apoi au izbucnit în râs. Pentru o clipă, tensiunea aceea insuportabilă a dispărut. Ai fi zis că totul avea, într-adevăr, să se rezolve.

O jumătate de oră mai târziu, eram instalată pentru somn, cu picioarele ceva mai ridicate și cu o pungă zdravănă de gheață pe gleznă. Mă luptam cu mine însămi să nu le arăt cât de tare sufeream.

— Duceți-vă acasă, că sunteți frânți de oboseală, de-acuma mă descurc și singură. Serios!

— Eu rămân aici și să nu te-aud că începi iar cu negocierile, îmi răspunse Sandro. Dar tu, Bertille, du-te liniștită acasă, la Stéphane și la băieți.

I-am confirmat din ochi că putea să plece. A sunat după un taxi, apoi a venit și s-a așezat lângă mine.

— Hortense, am cedat la faza cu spitalul, dar îmi pare rău, crede-mă. Trebuie neapărat să te vadă un doctor mâine-dimineață.

— O să văd eu.

— Ia lasă prostiile! Tu ți-ai văzut glezna? Ce vrei? Să se agraveze totul? Cum crezi c-o să te las? Mâine la prima oră îl sun pe Auguste să-ți aranjeze o consultație la doctorul lui. Să n-avem discuții!

— Are dreptate, interveni și Sandro. La cum se prezintă chestia aia de la picior, sunt sigur că e vorba de cel puțin o rupere de ligament.

După figura lui Bertille, mi-am dat seama că era de aceeași părere. Eram trei, prin urmare. Iar ei nici nu știau că de câteva săptămâni încoace primisem tot felul de semnale de alarmă. M-am luptat cu un veritabil atac de panică; groaza puneă stăpânire pe mine, fără să-i pot opune vreo rezistență. M-am străduit să-mi țin sub control bătăile inimii. Nu trebuia sub nicio formă să le arăt cât de frică mi-era.

— Să așteptăm mai întâi părerea doctorului, bine?

Bertille s-a ridicat și m-a îmbrățișat plină de afecțiune.

— Mulțumesc mult, i-am zis eu.

A deschis gura să spună ceva, dar s-a răzgândit. Cam intuiam eu ce subiect se pregătea să abordeze. Din fericire, hotărâse să mă cruțe. Deocamdată.

— Mulțumește-i lui Stéphane din partea mea și, înainte de orice, spune-i că n-are nimic să-și reproșeze. A fost vina mea, am căzut fiindcă n-am fost atentă.

Mi-a zâmbit, i-a dat un pupic lui Sandro și s-a dus la cei care-o așteptau acasă.

De îndată ce Sandro a intrat la baie, m-am întins, strâmbându-mă de durere, în căutarea unei poziții mai confortabile. Mi-am petrecut câteva minute contemplând tavanul, eram sfârșită, mă dureau toate, inclusiv dinții, de cât strânsesem din ei ca să-mi ascund suferința. Și totuși, știam că n-o să mă ia somnul prea ușor. Aymeric uitase să-mi trimită tradiționalul lui SMS. Seara aceea avea să fie ciudată până la capăt. Mai bine așa, la urma urmelor, frustrarea de a nu-i putea răspunde ar fi fost prea mare; tare mi-ar fi plăcut să-i povestesc despre groaza mea incontolabilă, despre panica ce mă cuprinsese gândindu-mă la câte aveam de tras cu glezna aia, tare aș fi vrut să-mi plâng lacrimile în brațele lui, ca să mă descarc, să mă liniștesc și să adorm apoi, lipită de el. Aveam nevoie de el. Iar el nu era acolo.

Corpul meu îmi era cel mai bun aliat, cel în care aveam deplină încredere, niciodată nu mă dezamăgise. Îl întrețineam, aveam grijă de el, el era unealta cu care munceam, așa cum îi zisese Bertille lui Aymeric, dar, mai mult decât atât, era tot ceea ce însemnam eu. De când eram mică, el mă ajuta să fiu fericită, era arma mea de apărare împotriva tristeții, permițându-mi să exist, să mă exprim. Mă ajutase să trec peste pierderea alor mei, de el mă agătasem ca să rămân în picioare, să-mi alung amărăciunea, să-mi păstrez forțele. Să mă lase baltă, să-mi arate că avea și el slăbiciunile lui — pentru mine asta era de neconceput. Mă temeam c-o să mă pierd definitiv. Faptul că, în ultimele două ore, fusesem cărată ca un sac și hâțânată încolo și-ncoace era de nesuportat. Dependența de cineva mă oripila. N-avusesem de ales în seara asta, dată fiind starea gleznei, dar aveam sentimentul că

devenisem un obiect, se discutase despre mine ca și cum eu n-aș fi fost acolo, ca și cum n-aș fi avut niciun cuvânt de spus. Prietenii mei erau adorabili, știam că nu se ocupau de mine din obligație sau din constrângere, dar nu acceptam să fiu tratată ca o povară inertă. Aș înnebuni să știu că ei ar trebui să aibă grijă de mine, să mă vegheze ca pe un om bolnav, ca pe un neputincios. Nu conta ce-avea să m-aștepte după întâlnirea cu doctorul, aveam să mă descurc fără niciun ajutor, fără să le cer nimic.

— Vreo veste, ceva, de la Aymeric?

Am tresărit — pierdută cu totul în negrele mele gânduri, nici un băgasem de seamă că Sandro ieșise din baie.

— Nu.

S-a apropiat de pat, cu o nouă pungă de gheață în mână.

— Îmi dai voie să ridic puțin plapuma?

— Nu fi tâmpit, dacă mă faci să râd, mă doare.

— Bine, mă abțin.

Figura lui concentrată, prea concentrată pentru el, m-a îngrijorat. Gândea la fel ca Bertille. Aymeric pierduse câteva bile albe chiar și în ochii lui Sandro. Și avea să-i fie tare greu să le recupereze. N-aveam niciun interes să polemizez pe acea temă, eram și așa destul de abătută.

— Acum încearcă să dormi, îmi zise el. Eu o să mă întind pe canapea, strigă-mă dacă ceva nu-i în regulă.

— Cum e? l-am întrebat eu arătând cu capul spre gleznă.

— N-arată prea bine.

Sandro m-a trezit luni dimineată. Auguste venea să mă ia într-o oră. Nu se întrezărea nicio ameliorare la orizont și, colac peste pupăză, brațele și coapsele îmi erau acoperite de niște vânătăi care mai de care mai spectaculoase. Eram extrem de obosită; torturată de dureri și de griji, nu reușisem să ațipesc decât în zori.

Auguste ne aștepta pe trotuar, lângă taxi. Ne-a venit în întâmpinare, cu bastonul în mână — baston care nu-i era de niciun folos, dar care se asorta cu aerele lui de dandy; de fapt, își păstrase acest obicei de pe vremea când încă mai preda. Bătrânul acela, a cărui cochetărie era legendară, știa întotdeauna să-și pună în valoare grația și silueta longilină. Am simțit cum mă chircesc un pic în fața ochilor lui mari. Dumnezeu e martor, întotdeauna ne spusese să avem mare grijă și să ne ferim de „acrobatorii”, indiferent că e vorba de muncă sau de viața noastră privată. M-a măsurat din cap până-n picioare, rezultatul pesemne că nu era strălucit, figura lui părea jumătate mâhnită, jumătate amuzată. Apoi, fără să-mi mai acorde vreo atenție, i se adresă lui Sandro:

— Mă ajuti s-o urc în mașină și te duci imediat la școală. Vă țin eu la curent.

Bine că era Auguste, fiindcă în fața lui nu îndrăzneam să fac vreo criză; iarăși aveam senzația că eram lăsată pe tușă și că nu eram în stare de nimic. L-am strâns tare de braț pe Sandro, care abia s-a abținut să nu pufnească în râs. M-a ajutat să mă strecur pe bancheta din spate, gratificându-mă cu un clipit încurajator din ochi, apoi a trântit portiera. L-am văzut prin geam râzând cu Auguste, apoi acesta din urmă s-a urcat în față. Mă simțeam clar ca o puștoaică neascultătoare pusă la colț.

— Sfatul meu e să dormi un pic, au fost singurele cuvinte pe care mi le-a adresat.

Apoi, nimic. Era turbat de furie. Prostia și neîndemânarea mea îl exasperau. Felul în care bătea cu degetele în măciulia bastonului era suficient de elocvent. Dacă ar fi putut să-mi tragă una pe spinare, s-ar fi simțit mult mai bine. Enervarea nu l-a împiedicat totuși să se angajeze într-o discuție plină de curtoazie cu șoferul, ignorându-mă total. Știam exact unde mă ducea. Sandro și Bertille trecuseră deja pe-acolo, eu mă fofilasem de fiecare dată. Mă și miram cum de reușisem! S-ar fi zis că, până mai deunăzi, mă pricepusem să evit chestiile mai grave sau să rămân discretă atunci când mă accidentam. Auguste obișnuia să meargă la o veche clinică particulară de la marginea de vest a orașului, înconjurată, după spusele celorlalți, de un parc și nu tocmai curată. Cum n-aveam de ales, m-am lăsat dusă într-acolo și chiar am ațipit la un moment dat.

Portiera s-a deschis, iar un infirmier mi-a întins mâna pentru a mă ajuta să mă dau jos din mașină. Odată

ajunsă afară, îmi vârî sub nas un scaun rulant. M-am uitat încruntată la Auguste, iar el mi-a răspuns cu un zâmbet ușor sadic — râdea de mine, ca pedeapsă pentru neatenția mea. M-am supus și m-am prăbușit în scaun, bombănind.

— Ne vedem mai târziu, după radiografie.

A pornit-o în fruntea cortegiului, fluierând. Infirmierul l-a urmat, împingând scaunul rulant. Auguste a fost întâmpinat de un bărbat în vârstă, cu niște lațe de păr lungi și albe, dacă ăsta era super-doctorul lui însemna că încăpusem pe mâna unui savant nebun! Cei doi au ținut-o o vreme tot într-o îmbrățișare și o efuziune, fără a-mi da nicio atenție. Pe cât de vetust mi se păruse exteriorul clinicii, pe atât de sclipitor de nou era interiorul, de o modernitate impresionantă din punct de vedere medical. Spre marea mea mirare, nu mi-au făcut doar o radiografie la glezna dreaptă, ci mi-au examinat-o și pe cea stângă, fără a uita nici de brațe și de șolduri. Parcă eram un cobai. Când radiologul a considerat că-mi luasem doza maximă de raze, i-a zis infirmierului să mă ducă în biroul profesorului. În tot acest timp, nu mi-au dat nicio informație despre starea piciorului rănit. Simțeam că explodez. Pe de altă parte, puteam eu să zic ceva? De pe culmile tehnologiei moderne am coborât, brusc, în secolul trecut, în momentul în care am intrat în biroul savantului nebun, unde mă aștepta Auguste. Încăperea, pe lângă faptul că putea a apă de colonie ieftină, se scălda în propria-i decrepitudine. Probabil că nimic nu se schimbase — și nici nu fusese schimbat — de vreo patruzeci de ani. Profesorul nu i-a lăsat timp șoferului meu să închidă ușa în urma noastră; s-a ridicat rapid, a înșfăcat radiografiile puse pe genunchii mei și i-a spus că poate să plece.

După ce a pus dosarul pe birou, a împins fotoliul rulant până la patul de consultație, care doar printr-o minune se mai ținea în picioare. Bătând ușor cu mâna-i zbârcită în vinilul vechi și scorjit — cearșaful steril de unică folosință era probabil prea scump —, mi-a făcut semn să mă cocoș acolo, apoi a dus fotoliul într-un colț. Îi puteam vedea hainele de sub halat; părea la fel de cochet ca Auguste, dacă apreciai pantalonii de catifea, vestele de lână și papioanele. M-am întins pe pat. Fără a-mi adresa în continuare niciun cuvânt, mi-a examinat glezna minute întregi, când mârâind, când mormăind în barbă, când pufnind de parcă ar fi avut gaze la stomac. A examinat-o apoi și pe cealaltă, îndoind-o, răsucind-o în toate părțile, mergând chiar până la a-mi ridica gamba și a se asigura de suplețea ei. Abia m-am abținut să nu-i zic de la obraz că știam să fac șpagatul în aer, dar că acum, neîncălzită cum eram și accidentată, îmi cerea un pic cam mult. După aceea s-a întors la partea rănită, scoțând întruna acele zgomote din gât și din gură, care mai aveau un pic și-mi făceau greață. A palpat-o ușor, am strâns din dinți. M-am uitat întrebătoare la Auguste, care mi-a făcut semn să stau liniștită. Unde naiba aterizasem? Sandro și Bertille ar fi putut să-mi explice un pic înainte! Savantul nebun s-a dus să scotocească într-un dulap, de unde a scos o pereche de cârje pe care mi le-a întins. Mormăind mai departe în barbă, s-a așezat la birou și a aprins aparatul pentru cititul radiografiilor, o sculă de pe vremea lui Matusalem. Nu știam cum se merge în cârje, dar m-am descurcat și eu cum am putut, băgând de seamă, în același timp, că profesorul mă urmărea cu atenție. Când am reușit, în sfârșit, să mă așez în fotoliul de lângă cel al lui Auguste, eram leoarcă de transpirație. Prietenul său mut, totuși doctor, îmi studia

clișeele cu atenție, eu preferam să mă uit în altă parte, în niciun caz la ceea ce părea a fi articulația mea.

— Eh, fată dragă, văd că nu faci lucrurile doar pe jumătate, zise el în cele din urmă, cu o voce ursuză.

Am ridicat capul. Se uita la mine pe deasupra ochelarilor, din spatele biroului său, cu un aer reprobator. În ciuda bonomiei sale comice, mă îngrozea — sau, mai degrabă, viitorul lui diagnostic mă terifia. Mi-era frig, mă dureau toate, tremuram. Dacă mi-aș fi pierdut și puținul control pe care-l mai aveam asupra mea, aș fi intrat în convulsii. În câteva secunde avea să mi se hotărască viața. S-ar fi putut alege praful de toate. Cum de fusesem atât de inconștientă? Să nu fiu atentă tocmai la mine!

— E chiar așa de grav? l-am întrebat eu cu o voce șovăielnică.

Auguste și-a pus mâna pe mâinile mele, crispate pe genunchi. Temerile mi se confirmau.

— Te-ai simțit slăbită în ultima vreme?

Am lăsat capul în jos.

— Spune-mi, mă încurajă el cu blândețe. Nu e un interogatoriu, trebuie pur și simplu să știi.

Am oftat, obosită să mai lupt. În halul în care eram, nu mai puteam să mint.

— De vreo două luni încoace, poate chiar mai bine de două luni, am făcut periodic întinderi la gleznă, iar când fac salturi, mai ales la aterizare, simt un fel de săgetare, nu mă mai ține la fel de bine ca înainte. E cam șubredă... ah, și era să uit, la începutul săptămânii trecute mi-am sucit-o, am alunecat într-o baltă.

— Și, bineînțeles, n-ați mers să vă vadă niciun kine-toterapeut, așa-i? Ce să mai vorbim de mers la urgențe azi-noapte!

Am încuviințat din cap. *Profesorul* a dat cu pumnul în masă, s-a uitat exasperat la Auguste, apoi m-a gratificat și pe mine cu același gen de privire.

— Voi, dansatoarele, sunteți toate la fel, când vă doare ceva, nu vă ascultați corpul... parcă v-ar plăcea să suferiți! Să-ți spun ceva, de două luni de zile faci entorsă după entorsă! O să-mi zici că nu-i mare brânză! Când naiba o să-nțelegeți că pentru a continua să dansați, trebuie să mai faceți și câte o pauză și să vă îngrijiți?!

Apoi, când chiar nu mă mai așteptam, a explodat și mai tare, de m-am chircit toată în scaun:

— De patruzeci de ani asist numai la comportamente total iresponsabile! Am ajuns să cred c-o faceți special, de parcă ar trebui să vă doară ceva ca să dansați! O tâmpenie! Sunteți niște nebune patentate! Dar tu!... Tu chiar ești culmea! Chiar stau și mă-ntreb dacă meriți să mai fii pusă pe picioare, dacă nu cumva, odată însăănătoșită, o să faci tot ce poți ca să te sinucizi!

Acuzele, observațiile, beștelelele acelea ale lui răsunau în mine într-un mod ciudat, deschideau o rană dureroasă, o rană pe care nu voiam nici măcar s-o văd, darămite s-o analizez. Îmi era de-ajuns cât auzisem, trebuia să știu verdictul.

— Ce am, de fapt? O entorsă mai zdravănă, nu? Cât de grav poate să fie?

Profesorul a izbucnit în râs — un râs necruțător — și m-a fulgerat cu privirea.

— Teoretic, da, ai dreptate, o entorsă, ca toate cele pe care le-ai avut în ultima vreme, nu-i cine știe ce chestie. Dar ar fi trebuit să le acorzi atenția cuvenită! Atunci poate că n-ai mai fi ajuns aici! Începând de azi, ai trecut la chestii serioase. Foarte serioase! Ți-ai rupt două ligamente,

ești la nivelul doi plus. Există trei niveluri, drăguța mea, asta ca să-ți faci o idee despre cât de grav e! Așa că trebuie să-ți bagi mințile-n cap, măcar acum. Fiindcă, dacă mai continui așa, o să ajungi la instabilitate cronică. Iar asta înseamnă operație!

Am rămas mută, complet mută. Nici nu mai respiram. Operație. Imobilizare, poate definitivă. Renunțarea la dans. Ce-aș mai fi fost fără *el*? Nimic. Nimeni. Pământul se căsca sub mine, iar eu cădeam, cădeam tot mai jos, într-un hău întunecat, fără scăpare. Brusc, mi s-a închețat vederea.

— Felicitările mele! Te așteaptă două luni și jumătate de arest la domiciliu, o să porți zi și noapte o atelă în următoarele șase săptămâni, o să mergi în cârje și o să faci la ședințe de recuperare până o să-ți iasă pe nas... Astea o să-ți prindă foarte bine și o să-ți fie și învățătură de minte.

Probabil că m-am făcut albă ca varul, îmi venea să vomit, să-mi dau pumni în cap. Era numai vina mea. Tocmai mă sabotasem. Tocmai mă distrusesem. Eu singură. Fără ajutorul nimănui.

— Hai, să nu mai pierdem vremea! Trebuie făcută atela, ca să-ți mai ia din durere.

Odată glezna prinsă și fixată, durerea a mai scăzut în intensitate. Mi s-au dat niște cârje, iar savantul nebun, al cărui nume tot nu-l aflasem, ne-a escortat până la taxiul care ne aștepta afară.

— Fată dragă, am încredere în tine, să fii cuminte! Lasă-l pe bărbat-tu să pună osul la treabă pentru copii! N-o să moară din atâta lucru!

De unde-o mai scosese și pe-asta? Pentru el, bineînțeles, vârsta mea însemna automat căsătorie și viață de

familie. Fără să știe, savantul nebun tocmai îmi dăduse lovitura de grație. De parcă n-aș fi fost și-așa la pământ. Trebuia să mă descurc singură, fără să aștept niciun ajutor de la alții. Cât despre Aymeric, el avea deja o familie de care să se ocupe. Eu veneam abia după aia.

— Bine, vă mulțumesc, i-am răspuns eu îngândurată.

Apoi n-am mai zis nimic. L-am lăsat pe Auguste să-l salute de plecare, iar eu m-am urcat în mașină, pe bancheta din spate. Dacă tot îi știa atât de bine pe dansatori, sigur n-avea să se supere nici pentru muțenia mea, nici pentru lipsa mea de politețe. Închisă între zidurile clinicii, nu realizasem că petrecusem acolo întreaga zi. Aymeric încercase ore întregi să mă prindă la telefon. Speram să mai încerce o dată înainte de a se duce acasă. De astă dată, Auguste s-a așezat lângă mine. Pedeapsa se încheiase. Încasasem destule. Primii kilometri au fost parcurși într-o tăcere de mormânt, eu mă uitam pe geam, neluându-mi ochii de la drum. Ca să nu încep să mă gândesc, ca să nu-mi imaginez cum aveam să arăt în următoarele săptămâni și să mă pregătesc pentru îngrozitoarele consecințe ale imobilizării, m-am hotărât să deschid totuși gura:

— Îl știi de mult?

— De zeci și zeci de ani, el mi-a salvat genunchiul, permițându-mi să dansez în continuare, până la o vârstă înaintată.

— Deci chiar e bun? l-am luat eu ușor peste picior.

A râs.

— Știu că e greu de crezut, dar da, e unul dintre cei mai buni.

— Nu, nu e greu de crezut... E pur și simplu un tip original.

— Știi ce ai de făcut, nu?

M-am uitat în sus ca să nu-mi dea lacrimile, după care l-am privit țintă în ochi. Chipul lui era impregnat de o nesfârșită blândețe.

— Ascultă-l, nu face prostii.

Am reușit să zâmbesc — amar.

— Nu văd cum aș putea să nu-l ascult.

— Știi foarte bine la ce mă refer, nu întinde coarda. Ia-o ușurel... nu strica totul. Câteva săptămâni nu sunt mare lucru. Merită să le sacrifici.

— Știu...

— Ești o dansatoare minunată, o profesoară apreciată, adorată de elevi. Dacă ești înțeleaptă, dacă ai grijă în sfârșit de tine și de corpul tău, o să vorbim în curând despre povestea asta ca despre o amintire neplăcută și nimic mai mult.

— Poți să ai încredere în mine, o să fiu cuminte.

Eram sinceră când îi spuneam treaba asta, nu jucam teatru. Tocmai încasasem o lovitură de o violență incredibilă. Dincolo de durerea fizică, simțeam cum mi se sfâșie inima. Nicio clipă, în toată viața mea, nu-mi imaginasem că s-ar putea să nu mai dansez. Era o chestie de neconceput. Abandonarea dansului însemna să mă abandonez pe mine însămi. Să-mi lipsesc trupul de esența mea, de rațiunea existenței mele. Fără dans, eram o cochilie goală. Lucrurile erau cât se poate de clare. N-aveam de gând să-mi pun în primejdie echilibrul, viața întreagă. Nici nu concepeam așa ceva. Eram direct responsabilă de starea în care ajunseseam, aveam să fiu direct responsabilă și de vindecarea mea. Ceea ce nu însemna că avea să fie și ușor, dar asta era altă problemă, trebuia să-mi asum totul și să dau impresia că mă descurc, ca să nu sâcâi pe nimeni.

Mi-a vibrat mobilul, un mesaj de la Aymeric: „Unde ești? Răspunde-mi.” Eu: „Sunt cu Auguste într-un taxi, am fost la doctor, ajung acasă în jumătate de oră. Mă suni?” Răspuns: „Nu. Trec pe-acolo.” Ideea că aveam să-l văd, chiar și pentru scurt timp, a desfăcut imediat menghina care-mi strângea inima gata s-o sfărâme. Aveam nevoie de respirația lui, de căldura brațelor sale ca să mă conving că totul avea să fie bine în următoarele săptămâni, că în curând aveam să scap de orice sechele. Am simțit privirea lui Auguste asupra mea, l-am privit în ochi. Mi-a zâmbit, încurajator.

— Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să-mi spui.

— Nu, e OK... Ah, ba da! Aș vrea să-mi faci un serviciu.

— Te ascult.

— Ai putea să le dai dumneata vestea cea mare lui Sandro și lui Bertille?

— Chiar mă gândeam să trec pe la școală și să le spun ce-i cu tine.

— Mulțumesc mult. Zi-le c-o să-i sun în weekend și... să stea liniștiți, că o să aibă destul de tras.

— Nu-ți prea place să deranjezi lumea.

— Fac și eu ce pot.

M-a prins de mână, privind în gol. Apăsarea lui pe mâna mea era aproape ca a unui tată pe mâna fiicei sale. Sau ca a unui bunic binevoitor și neliniștit.

— Hortense, profită de acest timp ca să te limpezești...

— Ce vrei să spui?

— Nu prea pari în apele tale, în ultima vreme... Sincer să-ți spun, eu nu te mai recunosc... Când trec pe la școală și te văd... parc-ai fi o fantomă care bântuie pe culoare, așa, năucă. Ruptă de realitate... de parcă n-ai ști încotro s-o apuci... Ți-ai pierdut frenezia...

Îmi veanea, dintr-odată, să mă arunc în brațele lui și să plâng, să-mi descarc tot amarul, pentru ca el să mă consoleze. N-am schițat însă niciun gest.

Am reușit fără prea multe dificultăți să trec de poarta înaltă de la intrare, dar când am dat cu ochii de scară, m-au luat transpirațiile. Ce fusese în capul meu de-mi luasem o locuință la etajul șase, într-o clădire fără ascensor?! Să-mi întretin musculatura și silueta... *Strălucită idee...* Am inspirat profund și mi-am început ascensiunea șontâc-șontâc, ajutându-mă de cârje; găfâiam ca la antrenamentele mele cele mai serioase, dar eram atentă la fiecare mișcare, nu era nicio grabă; strângând din dinți, țineam cât mai la distanță durerea din brațe, din piciorul valid, din tâmples, în timp ce fruntea mi se umplea de broboane de sudoare. Ajunsă la etajul al treilea, mi-am acordat o scurtă pauză, sprijinindu-mă cu spatele de perete, cu ochii închiși. Am auzit niște pași pe scară, am oftat de oboseală, n-aveam niciun chef să mă întâlnesc cu vreun vecin, să-i dau explicații, nu voiam decât să fiu lăsată în pace.

— Hortense?

Un zâmbet mi-a luminat chipul: Aymeric.

— Ce... mama mă-sii! șuieră el.

A urcat până la mine. Mă simțeam complet amețită, parcă pe o altă lume, probabil în pragul leșinului.

— Ei... nu credeam să vii atât de repede.

M-a prins de bărbie, fără niciun menajament. Examinarea aceea ritualică n-a fost în măsură să-l liniștească. Dimpotrivă, părea tot mai îngrijorat. Pesemne că n-arătam prea bine.

— În ce hal ești... Și plângi, tu care plângi atât de rar...

Nici nu-mi dădusem seama. Îngrijorarea lui a fost ca un electroșoc care m-a trezit.

— E de la oboseală, stai liniștit. Să știi că nu-i nimic grav. O nenorocită de entorsă, atât.

— Te duc eu până sus.

Încerca deja să mă apuce de mijloc, dar l-am respins.

— Nu, n-ai cum.

— De ce? Nu mă crezi în stare?

Tocmai îl rănisem pe macho-ul din el. Atitudinea lui m-a cam mâhnit.

— Eu o să mă sprijin de tine, tu o să-mi duci cârjele și o să fie perfect.

M-a ascultat fără chef și mi-a luat cârjele, iar eu mi-am trecut o mână în jurul gâtului său. Niciunul n-am mai scos niciun cuvânt. Păș-păș, am ajuns până la pat și m-am așezat, în sfârșit. După lacrimi, am dat-o pe răs nervos.

— Cum ar fi acum să-mi dau seama că am uitat să iau pâine!

Aymeric însă nu râdea. Fața lui dură era ca tăiată în marmură. A început să se învârtă în loc, ca un leu în cușcă.

— Ce ai?

— Nu-mi place să te văd așa, mi-o tăie el scurt.

Nu-mi venea să cred; mă agresa. M-am repliat imediat, nemaigăsind în mine niciun strop de răbdare.

— Nici mie, îți dai seama! i-am răspuns eu, la fel de sec.

— Înnebunesc când te văd în halul ăsta!

Nu reușeam să pricep nicicum ce era cu furia aia. Parcă el ar fi fost flească de transpirație, sleit de puteri, cu un picior beteag și supărat pe tot universul.

— Pot să te rog ceva?

— Ce?

— Poți să-mi aduci, dacă nu te superi, un pahar mare cu apă?

Excedat, și-a lăsat sacoul pe un fotoliu și a făcut ce i-am cerut. După ce-am golit paharul, aproape că mi l-a smuls din mână și s-a dus din nou la bucătărie, fără a-și putea ascunde exasperarea. Nu era în stare nici măcar să se prefacă — un mic efort acolo, pentru mine, ca să mă susțină.

— Cât timp o să stai cu chestia aia?

— Nu știu exact, dar două luni și jumătate sunt în arest la domiciliu.

S-a întors brusc și a parcurs într-o clipită distanța care ne despărțea.

— Așa de mult? Păi, de ce?

— E mai înțelept așa.

S-a uitat la mine cu o figură ironică.

— Și mai ziceai că nu e nimic grav...

— Chiar nu e, crede-mă. Toți dansatorii se accidentează, nu sunt o eu o excepție de la regulă...

— Dar cine e doctorul ăsta? Unde l-ai găsit?

Eram sleită de puteri și trebuia să justific totul. Am oftat, de lehamite. Ceva îmi spunea că, dacă voiam liniște, n-avea niciun rost să-i descriu exact cine era savantul nebun.

— Ortopedul lui Auguste e un foarte bun...

— De unde știi? Ai mai fost vreodată la el?

— Știu, și cu asta, basta. Auzi, mi-ajunge cât am tras pe ziua de azi. M-au analizat pe toate părțile.

— Așa, și? Care-i diagnosticul?

— Ți-am zis, am o entorsă într-un stadiu mai avansat. Și a spus că e mai bine să-mi iau toate măsurile de precauție ca să evit operația.

— Operația! Asta mai lipsea!

A început din nou să se fâțâie nervos încolo și-ncoace.

— Ce-o să faci acum? Cu școala? Cu noi? Și în timpul zilei? Cum o să te descurci?

Nu mai puteam, simțeam că-mi ies din minți, îmi răsucea cuțitul în rană, mă termina.

— Gata! am țipat eu la el.

S-a oprit pe loc și s-a uitat lung la mine, vizibil uluit de reacția mea. A lui era însă disproporționată, ca să nu spun suprarrealistă. Trebuia neapărat să mă trezesc din acel coșmar în care Aymeric urla la mine. Eu eram cea îndreptățită să fie un ghem de nervi. Nu el. Și încă un ghem de nervi care se revărsau asupra mea. Ca să-mi trag un pic sufletul, mi-am trecut mâinile peste față și mi-am dat părul pe spate. După care mi-am înfipt privirea, cu siguranță distrugătoare, în privirea lui. Exact când se pregătea să deschidă gura, i-am tăiat-o scurt:

— Liniște, Aymeric! Să nu mai aud o vorbă. Doar nu sunt o puștoaică pe care s-o tragi de urechi! Cum o să mă descurc în zilele următoare? O să mă gândesc luni la asta. Am căzut acum mai puțin de douăzeci și patru de ore, și abia ce-am venit de la clinică. Sunt epuizată, aproape că n-am închis un ochi toată noaptea, mă doare, și-o să mă mai doară încă o bună bucată de vreme. E frustrant, sunt de acord cu tine. Dar tu mai pui și sare pe rană. Nu-nțeleg ce ți-a cășunat așa pe mine! Crezi că am căzut intenționat?

— O să fie iad curat! izbucni el.

— Iad pentru cine?

Ne-am înfruntat din priviri. Pentru prima dată de când eram împreună, îl detestam. Aș fi vrut să am puterea de a-l da afară, dar, așezată în pat, eram în poziția celui

slab, în vreme ce el mă domina cu întreaga lui statură, puternic, viguros, strivitor. Tăcerea a fost întreruptă de soneria telefonului său. Vizibil agasat, s-a dus în celălalt colț al camerei și și-a luat mobilul din buzunarul sacoului. Înainte de a răspunde, mi-a făcut semn să nu scot niciun sunet. Tupeul lui m-a lăsat cu gura căscată, asta pe lângă faptul că m-a rănit foarte tare.

— Ăăă... unde sunt?

Vedeam cum își storcea creierii să găsească un răspuns; întotdeauna prevedea totul, întâlnirile noastre erau întotdeauna programate, codificate, numai că în seara asta venirea sa aici se datorase unui impuls de moment. Aș fi vrut să urlu, să-i arăt că eram acolo, că existam. Șovăiala lui n-a durat prea mult, cu o voce mult mai blândă, s-a redresat, dovedindu-și încă o dată stăpânirea de sine pe care i-o știam.

— La o întâlnire de lucru, în oraș... nu, nu mai trec pe la birou după aceea... OK, te sun când sunt în mașină, nu mai durează mult.

Apoi a închis.

— Trebuie să plec.

— Știu, nu sunt surdă.

A ridicat ochii în tavan și și-a pus sacoul. După aceea s-a întors lângă mine și a oftat, încurcat.

— Bun, deci...

— Îți mulțumesc pentru vizită. N-aș vrea să întârzii din cauza mea. Weekend plăcut!

M-a sărutat pe frunte.

— Să nu crezi că mie mi-e ușor, îmi șopti el.

Cinismul lui, lipsa lui de implicare, egocentrismul lui m-au paralizat. Înainte de a închide ușa în urma sa, mi-a aruncat o privire sumbră, de mi-a înghețat sângele în vene.

— Pe luni!

L-am auzit coborând scările în grabă. M-am lăsat pe spate și, ajutându-mă de piciorul valid, m-am răsucit pe-o parte, afundându-mi capul în pernă. Aymeric nu fusese el însuși, altfel nu-mi explicam. Ce pățise oare? În urmă cu doar câteva zile mă lua într-o escapadă în doi, acum parcă era alt om. Duritatea lui era de neînțeles. Practic, mă socotea vinovată pentru tot ce se-ntâmplase. Pentru prima dată în trei ani de zile, aveam nevoie disperată de sprijinul lui, oricât de mic ar fi fost el; aş fi avut nevoie să fie lângă mine, iar el îmi arăta că nu e în stare de așa ceva. Toată trășenia asta îmi demonstra că nu puteam aștepta nimic de la el și, Dumnezeu mare, ce tare mă durea, mai tare chiar decât glezna — de care, la urma urmelor, nici nu-mi păsa prea mult. Limitele cuplului nostru mi s-au arătat mai limpede ca oricând. De fapt, eram noi oare un cuplu? Singurătatea mă asfixia. Privirea, care-mi rătăcea în gol, s-a oprit asupra fotografiei alor mei, de pe noptieră. La vederea chipurilor lor zâmbitoare, am simțit cum mi se pune un nod în gât; nu era zi să nu-mi fie dor de ei, dar astăzi parcă-mi lipseau și mai tare; lacrimile, lacrimi adevărate, de durere și de frică, lacrimi grele, din cele care-ți brăzdează obrazul, care lasă urme, cele dintâi lacrimi cu adevărat eliberatoare, mi-au țâșnit din ochi, fără să le pot opri. Aș fi dat tot ce-aveam ca să mai fiu fetița de cândva, cu genunchiul julit și sângerând după o căzătură în curtea Conacului cu pietricele rămase în rană. Voiam să mai am acea senzație. Mama m-ar fi așezat, suspinând, pe un scaun din bucătărie, după care s-ar fi dus să ia niște vată și niște soluție cu mercurocrom, eu aş fi urlat cu vocea mea de copil „nu, mamă, o să usture”, tata ar fi venit și el, cu clarinetul, și ne-ar fi cântat, mama l-ar

fi lăsat câteva minute, după care l-ar fi luat la rost, „gata, dragă, că iar începe fata să danseze”, iar eu chiar asta aş fi făcut, aş fi sărit de pe scaun şi aş fi dansat în jurul mesei, închipuindu-mi că sunt o prinţesă, fără să bag de seamă că mama îmi oblojise deja rana de la genunchi. Aş fi vrut să fiu cu ei acasă, pentru că, seara, mama m-ar fi bandajat, apoi eu m-aş fi pitit sub cuvertura de pe patul meu. Ei m-ar fi îngrijit, mi-ar fi alinat sufletul. Acum însă, singurul meu balsam erau amintirile. Insuficient pentru a uita că n-aveam să mai dancesc câteva săptămâni bune, pentru a uita că relaţia mea cu Aymeric, o relaţie a cărei natură mi-era de neînţeles, părea să se fi distrus definitiv.

* * *

Sandro şi Bertille au apărut duminică seara, cu braţele încărcate de cumpărături, plus câteva gustări pregătite de Stéphane şi o sticlă de vin roşu. M-au obligat să rămân în pat, iar ei au pregătit cina. În străfundul meu, eram încântată să-i văd şi să stau la masă cu ei, aveau să mă mai scoată din gândurile mele negre, deşi trebuia să fiu foarte atentă cum mă port, ca să nu intre la idei. În timpul cinei, i-am făcut să râdă povestindu-le ce-am păţit cu savantul nebun, fiecare depănând apoi propriile păţanii. La un moment dat, am observat că Bertille se uita la mine cu atenţie.

— Ce-i?

— Aymeric a mai dat vreun semn?

— Ăăă... nu, după vizita de vineri.

Aşteptasem un semn de viaţă din partea lui, un mesaj, ceva, dar nimic; tăcere totală. Sigur, nu mă suna niciodată în weekend, dar, date fiind împrejurările şi scena

pe care mi-o făcuse, mă așteptasem să se manifeste în vreun fel.

— Vine mâine-seară, nu? se neliniști Sandro.

— Sigur.

Am zâmbit larg, poate chiar prea larg, dată fiind figura neîncrezătoare a lui Bertille.

— Carevasăzică, totul e bine în cea mai bună dintre lumile posibile, comentă ea, sceptică.

După care schimbă o privire cu Sandro și amândoi luară, brusc, o mutră serioasă. Cam intuiam următorul subiect de discuție.

— Trebuie să discutăm ceva cu tine...

— Știu, vreți să vorbim despre școală...

Bertille s-a uitat la mine cu o față tristă.

— Te-ai prins, șopti Sandro, cu o figură la fel de mofluză.

Mă gândisem întruna la asta în ultimele douăzeci și patru de ore, știam că n-aveau încotro, dar s-o auzi spusă în față era mult mai violent decât s-o gândești. Școala mergea cu motoarele în plin, zece luni din douăsprezece, iar acum ne apropiam de finalul anului, așadar de momentul spectacolului și al înscrierilor. Ei doi nu puteau suplini absența mea. Cineva trebuia să-mi țină locul la ore, să se facă stăpân pe dulapul meu de la vestiar, să ocupe spațiul pe care-l lăsam vacant, să vadă dacă-mi prelua sau nu coregrafiile pe care le pregătisem, iar eu n-aveam niciun cuvânt de spus. Iată încă o urmare. Mă accidentasem din nebăgare de seamă, acum trebuia să mă dau deoparte, conștientă că nimeni nu era de neînlocuit. Ce altceva puteam face decât să-mi asum greșeala și să-i încurajez? I-am liniștit cât am putut:

— Mi se pare normal. Și eu aș face la fel în locul vostru.

De ușurare, umerii li s-au lăsat în jos.

— Aveți vreo soluție? Vreo idee?

— L-am rugat pe Auguste să ne obțină niște informații. Ai vreo preferință anume?

Am stabilit cu ei, în linii mari, portretul candidatului ideal, încercând să fiu cât se poate de metodică, de cum-pănită și să-mi las deoparte propriul ego.

— Sper că n-o să vă ia prea mult pân-o să găsiți pe cineva. Să-mi ziceți și mie, când o fi.

— Am vrea să vii și tu la discuții, ni se pare o chestie obligatorie.

Bertille se gândise deja la toate.

— Nu știu ce să zic... în fond, voi trebuie să vă descurcați în următoarele două luni cu noul prof.

— Să zicem... pe de altă parte însă, sunt orele tale, elevii tăi.

— Om vedea, am oftat eu.

Preț de câteva minute, peste noi s-a lăsat tăcerea, eu m-am lăsat moale pe spătarul canapelei, cu privirea în gol, acordându-mi dreptul de a fi tristă. Și fără a mai căuta să mă ascund. Îmi puteam permite lucrul ăsta. Măcar în această privință.

— O să treacă rapid, ai să vezi, mă încurajă Bertille.

— Sper. Mi-e așa de ciudă că n-am fost atentă! Acum toată lumea are de tras.

— Ei! Nu-ți face griji, o scoatem noi la capăt!

Foarte bine. Asta vă și doresc. Dar eu, eu cum o s-o scot la capăt?

I-am condus până la ușă, neluându-le în seamă protestele. Sandro m-a îmbrățișat, Bertille m-a strâns și ea la piept. După care s-a uitat în ochii mei.

— O să fie ciudat fără tine.

— O să fiți ocupați până peste cap, n-o s-aveți timp să vă plictisiți de mine!

— Dar o să treci din când în când să ne vezi, nu?

Nu știu dacă mă vor ține curelele să văd școala funcționând fără mine. Deci, nu, nu prea cred c-o să trec.

— Sigur! Fiți convinși că vin să vă trag niște cârje pe cocoașă dacă nu merge treaba bine!

Am reușit să-i fac să râdă. Mi-au mai dat câte un pupic de despărțire și au plecat. Am lăsat totul cum era și m-am băgat imediat în pat.

Luni după-amiază, am sunat-o pe Cathie să-i spun ce-am pățit. Simțeam nevoia să-i aud vocea blândă și liniștitoare. Numai cu ea puteam vorbi.

— Nu trebuia să fii la cursuri, la ora asta? mă luă ea fără nicio introducere.

Touché...

I-am povestit ultimele mele pățanii, iar ea m-a ascultat fără să mă-nterupă. Chiar și după ce-am terminat, a rămas tăcută încă o bună bucată de vreme.

— Sărăcuța de tine, și cum rezisti? Cred că ești complet scoasă din circuit, îmi zise în cele din urmă, încetișor.

— Cam da, trebuie să recunosc.

— Vrei să vin la tine? Mathieu se poate descurca și fără mine câteva zile.

Propunerea ei era tentantă, dar mi se părea indecent să-i cer să-și abandoneze soțul și copilul ca s-o facă pe infirmiera cu mine, mai ales pentru o simplă entorsă. La patruzeci de ani, puteam și eu să am grijă de mine...

— Nu! Mă descurc fără probleme. Nu-ți face griji. Poate ți s-a părut că sunt deprimată, dar asta numai fiindcă e prima zi. Măine totul o să fie mult mai bine!

— Mda... Măcar Aymeric o să se poată ocupa un pic de tine?

După tonul pe care-l avusese, părea mai mult decât sceptică. Cum să-i fi explicat, fără s-o neliniștesc sau s-o enervez, că modul lui de-a avea grijă de mine consta în a mă convoca prin SMS la restaurant, mai pe seară?

— Sigur, ne vedem în curând!

Chelnerul de la restaurantul nostru obișnuit s-a grăbit să-mi vină în întâmpinare.

— Ce-ați pățit? Pot să vă ajut?

— Mulțumesc, sunteți drăguț. Mă descurc. Aduceți-mi mai bine ceva de băut, am nevoie de un întăritor! i-am cerut eu, cu un zâmbet crispat.

Coborâtul scării de acasă îmi consumase întreaga energie, atât de tare mă concentrasem să nu cad în nas. La un moment dat, fusese cât pe-acți să pic în fund și numai demnitatea mă oprise s-o fac. Mă vedeam obligată să-mi reduc deplasările la minimum și chiar dacă-mi venea să trag o raită pe la școală, trebuia să stau blândă, doar n-aveam să mă angajez tocmai atunci într-o cursă cu obstacole atât de periculoasă. În seara aceea însă, mai trebuia pusă la socoteală și pulsația dureroasă din gleznă. Fusesem neascultătoare. Scoaterea ateiei și contorsionarea gambei ca să-mi trag pe mine niște blugi foarte strâmți nu se dovediseră o idee prea bună. Drăcușorul din mintea mea îmi șoptise că pantalonii de yoga n-aveau să fie pe placul lui Aymeric.

— Au intervenit niște chestii la birou, se mulțumi să-mi spună Aymeric ceva mai târziu, când își făcu apariția cu două pahare de vin în mâini.

S-a așezat la masă și a luat meniul. Înainte de a începe să-l studieze, s-a uitat la mine și mi-a zâmbit, vizibil satisfăcut.

— Arăți excelent!

După mai puțin de trei minute, îl striga pe chelner, să ne ia comanda.

— M-am gândit că ți-ar prinde bine să mai ieși un pic, bănuiesc că în weekend n-ai scos nasul afară.

— Așa-i. Mersi că ți-ai bătut capul.

În timpul mesei, am avut impresia că-l regăseam pe cel care mă cucerise. Era volubil, surâzător, fermecător și sedus. Mă distrau ochii lui care mi se uitau, sașii, în decolteu, la fel și mângâierile lui apăsate pe mână. Practic, se purta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dacă m-aș fi așteptat la niște scuze pentru comportamentul lui de acum două seri, aș fi rămas cu buza umflată. Îl cunoșteam însă foarte bine; era prea mândru ca să-și ceară iertare.

Pe drumul până la mine acasă și-a pus de mai multe ori mâna pe coapsa mea, zâmbind. Tandrețea lui îmi făcea bine, mă calma. Încetul cu încetul, uitam de orice resentimente. Poate că el avea dreptate? N-avea niciun rost să ne mai certăm, iar în privința stării mele, îi repetasem de nu știu câte ori că nu era nimic grav, aș fi fost ridicolă să-i cer acum să mă țină sub un clopot de sticlă, în așteptarea unei ameliorări.

— În sfârșit, am încercat eu să glumesc, odată ajunși în apartamentul meu.

Aymeric mi-a pus cârjele într-un colț, în timp ce eu mă debarasam de geaca de piele și de geantă. Când m-am întors spre el, sprijinindu-mă de spătarul canapelei ca să

nu-mi forțez glezna, i-am descoperit o privire goală, pe care nu i-o știam.

— Vii? i-am spus eu, întinzându-i mâna.

Mi s-a părut că descifrez pe chipul lui un fel de blazare, dar mi-am alungat imediat din minte acea impresie. Îl știam totuși mai întreprinzător. A venit spre mine, iar când a fost suficient de aproape, l-am cuprins de mijloc trecându-mi mâinile pe sub sacoul lui. L-am mângâiat pe spate, căldura, parfumul lui m-au făcut să-l doresc, voiam să simt atingerea trupului său. L-am sărutat, lipindu-mă și mai strâns de el. Mi-a răspuns fără prea mare tragere de inimă. Și-a trecut mâna prin părul meu și și-a dezlipit buzele de ale mele.

— Hortense, abia te ții pe picioare.

S-a desprins de mine și a pus între noi o distanță care mi-a dat furnicături pe spate. N-avea chef de mine și mi-a arătat-o fără niciun fel de menajamente.

— Să fim cu capul pe umeri.

Cu capul pe umeri? Aymeric, doar nu ești o brută. Ce te-a apucat?

În trei ani de zile, întâlnirile în care nu făcuserăm dragoste puteau fi numărate pe degetele de la o mână. Brusc, mă simțeam urâtă, incapabilă să stârnesc o cât de mică dorință în el, împruținată, redusă la zero. Am făcut apel la toate resursele mele de disimulare ca să nu-i arăt cât de tare mă rănea refuzul lui.

— Te las să te odihnești.

— Cum vrei.

Ca să mă distrugă complet, m-a sărutat pe frunte.

— Ne vedem joi, somn ușor.

Mi-a trimis un sărut din vârful degetelor și a plecat trântind ușa în urma lui. Grăuntele de îndoială începea

să încolțească, reamintindu-mi de starea neplăcută prin care trecusem în urmă cu câteva zile. Aymeric se schimbase. Aveam impresia că-și pierduse pur și simplu interesul pentru mine, din cauza unei accidentări fără importanță. Nu. Era imposibil. Doar mă iubea, mi-o spusese de atâtea ori. Dar cum să scap de acea senzație, când el nici măcar nu se gândea să-mi dea o mână de ajutor?

Joi dimineață, am luat un taxi și m-am dus până la școală. Auguste fusese de o eficiență extraordinară în preselecția pe care o făcuse. Aveam o zi întreagă la dispoziție, cu Sandro și Bertille, să găsim înlocuitorul ideal. Pe drum, am făcut un mic antrenament de simulare a buneii dispoziții. N-aveam voie să întunec atmosfera, eram și-așa destul de vinovată pentru situația creată. Fără elevi, holul era pustiu, iar în școală domneau o liniște și o pace de neînchipuit. Mă simțeam ușurată că nu trebuia să asist la efervescența ei obișnuită fără a mă putea implica și eu. Poate părea ciudat, dar gălăgia veselă a fetelor, zarva lor zglobie ar fi fost o agresiune pentru mine, care de câteva zile trăiam ca un pustic. În depărtare, într-una dintre sălile de dans, se auzeau vocile lui Sandro și Bertille. M-am îndreptat într-acolo fără să mă uit în jur. *Rămâi concentrată. Nu ridică privirea, ca să nu te înmoi. Astăzi am o misiune de îndeplinit. De ce-i atât de lung culoarul ăsta? Nu te gândi cum era înainte, când îl parcurgeai dintr-un capăt în altul Țopăind. Rămâi concentrată. În sfârșit, am ajuns...*

— Cucu!

Tocmai aranjau într-un colț o masă și niște scaune.

— Hei! Salut!

M-am dus la ei, destul de nesigură pe cârjele mele, care alunecau ușor pe parchet. M-au îmbrățișat amândoi, iar Sandro m-a ajutat să mă așez, cu mii de precauții. L-am adorat văzând cu câtă grijă se ocupa de mine, dar m-am simțit din nou o nevolnică.

— Cum îți e? mă întrebă Bertille.

— Bine! Cum mi-a zis ieri kinetoterapeutul, îi ofer corpului meu o mică vacanță!

— Da, văd că nu mai poți de plăcere, mă luă ea peste picior.

Am izbucnit în râs, fiindcă într-adevăr, cu o zi înainte, chiar îmi venise să sar la gâtul terapeutului când îmi zisese treaba asta. Ce nu știa el, și nici n-avea să afle vreodată, era că aveam realmente de gând să fac niște exerciții suplimentare ca să-mi mențin în formă piciorul valid, brațele și abdomenul, fiindcă masajele lui la ceafă nu-mi erau de prea mare folos. Doar n-aveam să stau așa, ca o meduză. Iar consumul de energie era bun și ca să-mi mai descarc din nervi și din încordare.

— O cafea? îmi propuse Sandro.

— Da, mersi. Pot să fac și eu ceva? N-aș vrea să stau cu fundul lipit de scaun în timp ce voi vă agitați pe-aici!

— Stai liniștită, bem și noi o cafea cu tine.

Sandro a dispărut cinci minute și s-a întors cu trei cafele. Mi-a întins apoi o sacoșă mare de plastic pe care nici n-am văzut de unde a scos-o. Elevele mele, după ce aflaseră luni că m-am accidentat, s-au apucat să vină care cu scrisori, care cu cărți ilustrate sau, cele mai mici, cu desene, ba chiar și cu ciocolate Galak — știau că ăsta era micul meu viciu.

— Sunt niște scumpe... Cum se descurcă? am întrebat eu, emoționată până la lacrimi.

— De minune, dar o să-ți ducă dorul... Dacă ai fi văzut ce criză au făcut adolescentele tale când au aflat vestea! Am crezut c-o să surzim!

Nu m-am mai putut uita la ei. Brusc, mă simțeam demoralizată, incapabilă să țin piept tristeții. Îmi lipseau nespuse puștoaicele mele.

— O să fie bine, Hortense, îmi zise încetișor Bertille, ca să mă liniștească. Îmi pare rău, dar acum trebuie să ne apucăm de treabă.

— Ai dreptate, o să văd mai târziu ce cadouri mi-au pregătit aici.

Am tras o gură zdravănă de aer, ca să-mi revin.

— Bun, am vrea să mai discutăm despre o chestie la care ne-am gândit, îmi spuse Bertille.

Din acel moment, am ascultat-o explicându-mi că ea și cu Sandro își ziseseră că era poate momentul să recruteze pe cineva în perspectiva măririi capacității școlii. N-am scos o vorbă, mașinăria se pornise fără ca eu să pot face ceva.

— Am vrea să știm ce părere ai, îmi ceru în cele din urmă Sandro.

Mi-am ținut firea cât am putut de bine.

— Sigur, aveți dreptate... Mă întreb cum de nu ne-am gândit la asta mai devreme! E o bună ocazie... Și-apoi, nu se știe niciodată, dacă n-o să fiu complet refăcută pentru stagiile de vară, o să aveți cu cine să lucrați...

Au părut complet derutați de această ultimă frază. Aproape că nici mie nu-mi venea să cred că o spusese.

— Cum adică? vociferă Sandro. În două luni și ceva o să fii complet refăcută! La vară o să fii în formă maximă!

— Și dacă nu? Mai bine să fim prevăzători.

Ziua a trecut cu viteza luminii, candidații s-au perindat fără ca printre ei să găsim perla rară pe care o căutam; simțeam că lipsea acel plus sufletesc care te face să ai încredere în persoana respectivă, chit că acea persoană nu trebuia decât să-mi țină un timp locul. Iritarea lui Bertille era din ce în ce mai palpabilă. Nu mai aveam de văzut decât un singur candidat.

— Nu credeam c-o să fie atât de greu să găsim pe cineva! pufnea ea.

Deși nu recunoșteam cu voce tare, ne pierduserăm orice speranță. În sală a intrat o tânără.

— Scuzați-mă că am întârziat, eu sunt Fiona.

Toți trei am întors capul spre acea ultimă candidată. Era learcă de transpirație, cu hainele complet alandala, total nepregătită să epateze. În schimb, degaja o prospețime și o spontaneitate care mi-au plăcut pe loc. Până și Bertille a părut, dintr-odată, mai relaxată în prezența ei. S-a prezentat. A fost nostim, o pornea în toate direcțiile, avea o sumedenie de idei, era conștientă că-i tânără — douăzeci și cinci de ani —, dar avea o dorință reală de a progresa. Privirea sa vioaie și dinamismul său i-au cucerit pe cei doi parteneri ai mei, care au început imediat să discute cu ea. Eu m-am retras, observându-i ca dintr-un glob de sticlă, cuprinsă de o vagă senzație de decalaj. Fermecătoarea Fiona era candidata ideală pentru a-mi ține locul și a ni se alătura în cadrul școlii. Aptitudinile ei de dansatoare au confirmat că era, din toate punctele de vedere, persoana pe care o căutam. Degaja o emoție puternică, iar asta mă mișca profund. Cu siguranță că talentul său era cel care mă tulbura, dar tare aș fi vrut să fiu în locul ei. Când s-a oprit, ne-a zâmbit larg și n-a spus decât un

„gata“. După care s-a dus să aștepte verdictul nostru pe hol, luptându-se cu niște ditamai sacoșele. M-am aplecat deasupra mesei și am schimbat rapid o privire cu Bertille, pe a cărei față a înflorit un zâmbet cum rar îmi fusese dat să văd.

— Sandro, du-te după ea, ea e profa de care aveam nevoie, am zis eu.

Cincisprezece secunde mai târziu, se întorcea ținând-o de mijloc pe Fiona, care avea figura unei fete în dimineața zile de Crăciun. Sandro și cu mine am lăsat-o pe Bertille să-i prezinte formele de angajare și să discute cu ea despre salariu, după care am intervenit eu:

— Ești pregătită să începi? am întrebat-o pe Fiona.

A sărit în sus de bucurie. I-am schițat rapid maniera mea de lucru și un portret global al fiecăreia dintre grupele pe care le aveam, ea mă asculta atentă, concentrată și serioasă. Din când în când, sărea ușor pe loc, semn că înțelegea perfect ce-i explicam.

— Am încredere în tine, Fiona, o să faci treabă bună cu puștoaicele mele. Și nu uita de drăgălașii mei de joi, sunt foarte importanți. Dacă ai întrebări, mă suni, nicio problemă.

— Mersi, Hortense...

Bertille a intervenit din nou, pentru a stabili câteva chestiuni legate de orar, după care Fiona a plecat, mulțumindu-ne fierbinte pentru încredere. Îmi plăcea de ea. Mă fermecase și pe mine, nu puteam să neg. Bertille și Sandro aveau o parteneră de toată isprava pentru lunile următoare.

— Nici că se putea mai bine, declară Bertille. O să ne prindă bine un pic de sânge proaspăt! Ai să râzi, dar îmi amintește de tine atunci când ne-am întâlnit...

Odată întoarsă acasă, m-am prăbușit pe pat, frântă de oboseală și cu moralul la pământ, în ciuda satisfacției de a fi găsit omul potrivit. Școala se schimba. Mă prefăcusem entuziasmată, dar riscul de a strica ceva ce funcționase până atunci perfect mă neliniștea tot mai tare. Noile ambiții ale lui Bertille veneau din dorința ei de a se consacra trup și suflet școlii, gemenii săi erau de-acum adolescenți și nu mai aveau așa mare nevoie de ea, afacerea lui Stéphane mergea foarte bine, iar ea voia să se simtă și mai împlinită ca femeie. Era normal. Aveam amândouă aproape patruzeci de ani, dar adevărul era destul de simplu: ea și cu mine nu eram în aceeași situație, nu trăiam aceeași criză a celor patruzeci de ani. Ce puteam să fac? Cum să scap de melancolia care mă asedia, de impresia de stagnare? Întinsă pe pat, mă simțeam sfârșită, și fizic, și psihic. Cum mai puteam eu să mă mobilizez mental și să găsesc motivația necesară pentru a mă pune din nou pe picioare, când nici măcar nu mai eram sigură că o să am un loc al meu în noua școală? Eram eu în stare să mă mai bag în așa o poveste? Îmi doream oare așa ceva? Apelul de la Aymeric mi-a întrerupt firul gândurilor.

— Bună, am șoptit eu. Ce faci?

— Bine, bine, voiam doar să te anunț că diseară schimbăm restaurantul, am făcut rezervare în altă parte, e un loc simpatic, discret, liniștit... M-am gândit că o să-ți placă.

Cuvintele *discret* și *liniștit* mi-au provocat o ușoară strângere de inimă.

— Ești drăguț că vrei să schimbi, dar...

— Dar ce?

Era peste puterile mele să mă mai lupt încă o dată cu scara clădirii unde locuiam, dar, în timp ce-i explicam lucrul ăsta, am simțit că-l nedumeream.

— Cum adică ești frântă? îmi zise el. Doar nu faci nimic toată ziua!

Am strâns pleoapele cu putere, sufocată de agresivitatea și de lipsa lui de considerație.

— E clar că-n momentul ăsta, prin comparație cu tine, nu prea mă spetesc muncind, i-am strecurat eu, ironică.

A lăsat să planeze câteva secunde de tăcere, după care a oftat din rărunchi.

— OK, facem cum zici tu.

— Pe curând.

Am închis, tremurând. Mi-au trebuit câteva minute să mă calmez. Ce se-ntâmpla cu noi, în fond? Angoasa mă strângea din nou de gât, dar tot nu-mi venea să cred. Trebuia să fac tot posibilul pentru ca seara să decurgă perfect. Târșându-mi piciorul, am făcut puțină ordine prin casă, apoi mi-am scos din dulap o rochiță ușoară, ca să pot sta desculță, deși, când mă uitam în jos, nu-mi vedeam decât atela, apendicele ăla care-mi urâtea corpul. După aceea m-am aranjat cu aceeași grijă ca de obicei, știind exact ce-i plăcea.

Când l-am văzut în pragul apartamentului meu cu brațul plin de trandafiri, speranța mi-a renăscut.

— Iartă-mă, m-am purtat ca un mitocan.

Nu i-am răspuns nimic, doar am luat buchetul și m-am cuibărit la pieptul lui. Degeaba mă supărasem, așteptând mai mult de la el; tot ce voiam era să fim din nou împreună. Să ne întoarcem la viața noastră de dinainte de momentul căderii. M-a luat în brațe și a pornit-o spre canapea.

— Parcă ziceai că ești obosită. Nu mai sta în picioare.

M-a lăsat jos, apoi s-a aplecat și m-a sărutat ușor, nici n-am avut timp să-l trag spre mine că deja se ridica.

— Hm, ce apetisant, comentă el, văzând pe masă plattoul cu preparate japoneze pe care-l comandasem ceva mai devreme.

Am cinat în tăcere, după care mi-am întins picioarele pe canapea și m-am lipit de el. M-a mângâiat pe umăr, distrat.

— Nu vrei să știi de ce n-am vrut să ies în seara asta? Probabil că nu te interesează, dar...

— Ba da, ba da, sigur că da! Ia zi!

— Astăzi am fost la școală.

— Serios? Reîncepi munca? mă întrebă el, brusc înveselit.

— Ce ai, ai înnebunit? i-am replicat eu, aruncându-i o privire neagră. Cum crezi că aș putea dansa? Nu, m-am dus să văd cine mă înlocuiește, tocmai...

— Aha... și?

I-am povestit despre mărirea capacității școlii și despre Fiona, iar el, pentru prima dată, a părut chiar interesat.

— Nu pari prea încântată, mi-a zis el, văzându-mă probabil bosumflată.

— Nu știu ce să zic...

M-am îndreptat de spate, ca să-i înfrunt privirea. El se uita la mine cu o figură dubitativă.

— Ce e?

— Trezește-te la realitate, mă boscorodi el. E foarte bine să vezi lucrurile la o scară mai mare, ia trenul din mers... Nu știu ce-i cu tine. Nu mai lupti, nu mai dansezi...

— E o chestie provizorie... Sau ai uitat?

— Da, așa e... Iartă-mă, dar când te văd așa neajutorată... mă îngrijorezi, asta-i tot.

Ce voia oare? Să-mi facă un duș rece? Să mă distrugă complet? S-a uitat la ceas, nepăsându-i câtuși de puțin de

proasta mea dispoziție. Am încremenit. Nu-mi venea să cred că-mi făcea una ca asta.

— Hortense, trebuie să fug.

Mi-am mușcat limba ca să nu-i strig: „Nu se poate! Așa de repede?” S-a ridicat de pe canapea, fără niciun gest de tandrețe pentru mine, și s-a dus să bea un pahar mare de apă.

— Am cam rămas în urmă cu treburile la serviciu, de vreo zece zile încoace, se justifică el.

— Aha...

— Trebuie să merg acasă și să mai lucrez.

Acasă... Niciodată nu folosea cuvântul ăsta când vorbea de domiciliul său. Am încasat-o în plină figură, nici n-o văzusem venind, palma aia, scatoalca aia năucitoare. Am strâns pumnii atât de tare, încât unghiile mi-au intrat în carne. Aymeric nu și-a dat seama de nimic, ocupat fiind să-și pună pe el sacoul și să scoată din buzunar cheile de la mașină. Era gata de plecare, n-avea nevoie să mai treacă pe la baie, nu mă atinsese, abia dacă mă sărutase, nu risca să păstreze pe trup vreun efluviu al îmbrățișărilor noastre. Doar pe umărul său găsisese un fir de păr și l-a înlăturat cu un simplu bobârnac, ca pe o scamă vulgară.

— Înțeleg, am reușit eu să șoptesc.

Proptindu-mă în mâini, am izbutit să mă ridic în picioare. El s-a apropiat de mine, cu un surâs satisfăcut pe buze, și m-a prins de mijloc.

— Mulțumesc, zise el.

„Pentru ce?” îmi venea să-i strig. Pentru masă? Pentru că n-am făcut o criză? Pentru că-l lăsam să se ducă liniștit *acasă*? M-a mângâiat pe obraz și m-a sărutat din vârful buzelor. Unde erau oare săruturile noastre pătimașe, sălbatice, înfierbântate, mistuitoare?

— Noapte bună, murmură el. Ne vedem luni, mă ocup eu de rezervare.

Ne întorceam aşadar la restaurant, fiindcă aşa voia el. Încă un sărut distrat şi s-a dus. A plecat fără să se uite în urmă. Cu mâinile bălăngănindu-mi-se pe lângă corp, am rămas stoică, ca să nu spun năucă, vreo câteva secunde bune. După care m-au apucat pandaliile: îmi venea să sparg tot ce era prin casă, să urlu până m-auzeau vecinii, până-mi rupeam corzile vocale, voiam să izbesc cu pumnii şi cu picioarele, să distrug, să demolez totul în jur. Voiam să-mi urlu în gura mare singurătatea, durerea. Aş fi vrut să dansez ca să exprim tot ceea ce mă sfâşia pe dinăuntru. Ca să scot din mine tot ce mă rodea, ca să-mi scuipe afară regretele. Tare mi-ar fi plăcut să pot da timpul înapoi! Nu ca să evit accidentarea, ci ca să nu-i cedez niciodată lui Aymeric, să nu mă îndrăgostesc niciodată de el, să nu-mi las niciodată viaţa în mâinile lui, să nu trebuiască niciodată să mă sacrific pentru el. Ce naiba avea de gând cu mine? Mă abandona, mă lăsa pe marginea drumului pentru că nu mai eram cum voia el? Simţeam că deveneam o ghiulea legată de piciorul lui, ceva de care nu reuşea să scape. Crezuse oare că eram jucăria lui? Era capricios ca un copil. Cum mi se descărcaseră bateriile, nu-mi mai dădea nicio atenţie. Oare chiar mă iubea? Sau mă iubea doar pentru ceea ce reprezentam? Să nu fi fost oare pentru el decât o profesoară de dans aflată la dispoziţia lui, pentru că viaţa lui *acasă* nu mai era nici nostimă, nici sexy?

Zilele următoare mi le-am petrecut închisă în casă, cu draperiile trase, anulându-mi chiar şi şedinţele de kinetoterapie — deşi îmi erau de un oarecare folos. Nu

voiam să văd pe nimeni. Lui Cathie i-am trimis doar niște SMS-uri, ca să nu trebuiască să discut cu ea, mai ales că la ultima noastră convorbire telefonică simțisem că intrase un pic la bănuieli; și nici nu voiam să mă trezesc cu ea la ușă, fiindcă o știam în stare de așa ceva. Temerile mi se confirmau: lăsând deoparte faptul că ne întâlneam atât de greu și că nu ne puteam afișa în văzul lumii, aveam pentru prima dată o problemă — minoră, dar suficientă pentru a da peste cap rutina cuplului nostru ilegitim. Iar Aymeric nu-și asuma nicio responsabilitate, nereușind nici măcar să facă față situației. Nu era capabil nici să mă susțină cât de cât, nici să aibă grijă de mine. Parcă l-aș fi plictisit, pur și simplu. Simțeam că înnebunesc, că duc o viață deșartă, că mă sufoc. Când o nouă criză de furie dădea să mă sugrume, puneam mâna pe telefon, hotărâtă să-l sun, ca să-i cer explicații, să-i spun să vină imediat. Reflexele mele de amantă îndrăgostită până peste cap intrau atunci din nou în funcțiune, spunându-mi că trebuia să-l protejez, iar și iar, să-l protejez eu pe el. Să am grijă de el. Să nu-l pun în vreo primejdie. Să-l ajut să-și asume responsabilitățile pe care le avea față de familia sa. Și eu? Ei bine, eu treceam, ca întotdeauna, pe planul al doilea. Mi-a dovedit-o din nou luni, printr-un simplu mesaj: „Am mult de lucru, nu ne putem vedea diseară, te sărut. A.”

Joi dimineață, m-am trezit înspăimântată, dormisem îngrozitor de prost, un somn agitat, plin de vise urâte, pe care nu mi le mai aminteam, dar care-mi lăsaseră un gust amar. Pe telefon am găsit un mesaj de la Aymeric, în care-mi spunea să ne vedem *neapărat* la restaurantul nostru obișnuit, la ora 20.30. *Hai că-mi place!*

Ceva mai târziu, beam o cafea așezată în fotoliul din fața ferestrei, privind tabla zincată a acoperișurilor pariziene și gândindu-mă cu groază la ce-mi rezerva întâlnirea din acea seară. O groapă și mai adâncă? Momente insuportabile de tăcere? Reproșuri? Indiferență? O nouă umilire? Telefonul a țârâit scurt. Oare ce voia să-mi spună, că-i părea rău sau că avea lucruri mai bune de făcut? Am răsuflat ușurată văzând că era o fotografie a grădinii de la Conac trimisă de Cathie. Liliacul era înflorit, la fel și pomii fructiferi. Fără să știe, îmi trimisese o mică gură de oxigen. Am sunat-o, fără să mai stau pe gânduri.

— Știam eu că n-o să rezisti când o să vezi liliacul!

Comentariul ei m-a făcut să râd, mă cunoștea perfect.

— Ce mai faci, Cathie, draga mea?

— Totul e bine pe-aici, ca întotdeauna, cum bine știi. Dar tu?

Mă blagosloveam în toate felurile pentru ideea mea spontană de-a o suna. Trebuia s-o mint și asta nu-mi plăcea deloc.

— E greu cu atâtea restricții... Pe la Conac ce mai e?

— Nimic deosebit. Am trecut azi-dimineață să aerisesc, e o vreme splendidă. A început sezonul, ce mai! Aș putea să stau acolo cu ai mei, în weekend?

— De câte ori să-ți mai spun? Casa e a voastră când vreți voi, știi foarte bine.

— Mersi, știu, dar nu mă simt bine când sunt aici fără tine.

— Mathieu și Max ce mai fac?

— Excelent...

Eram doar pe jumătate atentă la veștile pe care mi le dădea despre mica ei familie, dar nu pentru că nu mă

interesau, dimpotrivă, îmi era nespus de dor de ei toți, ci pentru că simțeam un fel de tentație irezistibilă.

— Ce-ai zice dacă aș veni și eu? am întrerupt-o eu.

A stat fără să spună nimic câteva secunde, apoi:

— Vorbești serios?!

— Nu știu, acum mi-a venit ideea. Mi-ar fi mult mai bine în arest la domiciliu cu voi, la Conac, decât închisă în apartamentul ăsta de patruzeci de metri pătrați. Mor de plictiseală, cred c-o să înnebunesc dacă nu ies un pic la aer!

— De acord cu tine! Haide, ce mai stai?!

Eram atât de surescitată, încât abia mă abțineam să nu izbucnesc în râs.

— Când vii? se entuziasmă Cathie.

— Habar n-am... O să văd ce trenuri sunt, dar înainte mai am două, trei chestii de pus la punct.

— Ce bine c-am trecut pe la Conac! Dacă tot sunt aici, o să-ți pregătesc și camera.

— Nu! O fac eu când ajung. Lasă-mi plăcerea asta!

— Sigur. Dacă-ai știu ce mă bucur că vii încoace!

— Și eu.

Un înger a trecut pe deasupra noastră.

— Hortense?

— Ce-i?

— Chiar vii?

Am stat două secunde să mă gândesc.

— Cred și eu! Hai, te pup!

Am închis. Tremuram ca o frunză, de surescitare și de frică. Nu-mi venea să cred. Fusesse de-ajuns un telefon ca să mă gândesc în sfârșit la mine, ca totul din jur să înceapă să danseze. Aș fi vrut să am valiza pregătită, să fiu deja în tren, să fiu acolo... acolo, acasă. Dorul de

părinți nu mă slăbise o clipă, n-aveam să-i aduc înapoi ducându-mă la Conac, dar aveam să fiu lângă ei. Trebuia să-mi fac ordine în viață, trebuia să văd cum stăteau lucrurile și, în primul rând, să mă îndepărtez de Aymeric, chiar dacă gândul de a fi departe de el mă îngrozea. Pe de altă parte, nu puteam pleca fără să mai trec o dată pe la școală.

* * *

La ora 13 ajungeam la școală, ca să mâncăm împreună de prânz. Când am auzit vocea lui Sandro și muzica lui Bertille, fiecare în sala sa de dans, am simțit gelozia strângându-mi pântecul ca într-o gheară. Mult prea preocupată de purtarea lui Aymeric, uitasem de lucrurile care-mi lipseau. Dar el era acolo, exact acolo, impregnat în trupul meu — el, dansul, vibrația după un ritm anume, exprimarea prin gesturi, prin înlănțuirea mișcărilor, bucuria de a-ți simți mușchii încordați, de a-i învăța și pe alții arta ta, de a-ți vedea elevii evoluând, deducându-se și ei la astfel de plăceri. Cât ai pocni din degete, dansul îmi fusese luat și mă trezisem goală pe dinăutru. Când am intrat în birou, am rămas o clipă blocată, înlocuitoarea mea era acolo. Și se simțea deja în largul ei. În curând n-avea să mai fie înlocuitoarea, ci partenera mea.

— Bună, Fiona, am zis eu încet.

Ea și-a ridicat privirea din orarul pe care tocmai îl studia și a căscat ochii mari.

— Hortense!

A sărit vioaie de pe scaun.

— Vino aici să te-așezi! Nu sta în picioare!

— Mersi, sunt OK și vreau să arunc un ochi pe la cursurile lor.

— Înțeleg.

Mi-am pus pe scaun geanta și bluzonul și mi-am sprijinit cârjele de perete. Aveam nevoie de ele, dar deja nu le mai suportam și în niciun caz nu voiam să umblu cu ele prin școală, mă simțeam și-așa destul de deprimată. Înainte de a ieși din încăpere, m-am întors spre ea:

— O să-mi povestești la masă ce mai fac elevele mele?

— Cu mare plăcere!

Am pornit-o de-a lungul culoarului, uitându-mă la fotografiile agățate pe pereți — instantanee din spectacolele ultimilor cinci ani, momentele de glorie ale lui Auguste —, apoi m-am abătut pe la vestiar și m-am așezat pe o bancă. Până mai ieri, locurile astea făceau parte din viața mea de zi cu zi, erau ca o anexă a apartamentului meu. Participanții la cursurile de dimineață erau adulți, așa că nu era prea mare dezordine. Totuși, câteva lucruri de adolescenți — body-uri, espadrile, jambiere — zăceau pe ici, pe colo. Când oare aveam să mai port și eu așa ceva, să iau parte din nou la viața frenetică din școală? Mi-am dat seama că nici pentru spectacolul de sfârșit de an nu mai puteam să mă implic, îmi ieșisem complet din mână. Era clar că fusese o hotărâre bună să mă țin departe de toate astea, masochismul nu-și avea niciun rost. Nu era mai bine să nici nu mă mai gândesc la chestiile astea?

Câteva minute mai târziu, intram în sala de dans a lui Bertille. M-am strecurat într-un colț, ea era concentrată la ceea ce făcea, dar m-a observat și mi-a aruncat un zâmbet discret. De multă vreme nu mai stătusem s-o admir. Grația și delicatețea ei m-au hipnotizat. Le-a spus

elevelor să treacă la mișcările de întindere a articulațiilor, după care a venit la mine.

— Hai și tu, o să-ți facă bine.

— Nu, nu vreau să deranjez...

— Doamnelor, avem o invitată de onoare.

Toate dansatoarele s-au întors spre noi, mă cunoșteau și mi-au făcut cu mâna semne de încurajare.

— Nu te lăsa rugată!

— OK!

M-am întins și, câteva secunde bune, am stat fără să mă mișc, cu mâinile pe lângă corp și palmele întoarse spre podea, fremătând din cap până-n picioare. Plăcere în stare pură. Mi-am imaginat zgomotul surd al tălpilor atingând din nou pământul după un salt. Aș fi dat orice să fiu la bară, să ridic gambele una după cealaltă și să le întind, trăgând de ele în toate părțile, după care să mă lansez într-o piruetă și să redescopăr acea senzație de imponderabilitate, cât timp eram în aer. Pumnii mi s-au încheștat, fața mi s-a crispat. Bertille și-a pus o mână pe mine și, fără o vorbă, mi-a ghidat mișcările, era o senzație magică, încheieturile se destindeau, mușchii mi se detensionau. Grație intervenției delicate a lui Bertille, trupul meu se relaxa, recăpătându-și în același timp consistența. Apoi, ocupându-se în continuare de mine, le-a spus elevelor că urmau să se revadă săptămâna viitoare.

— E drăguț că ai trecut pe la noi, îmi zise ea când nu mai era nimeni în sală. Cum te mai simți?

— Destul de bine...

— Atunci de ce ai figura asta?

— Nu prea ies din casă.

— Aha, lipsă de ultraviolete! Dar cu moralul cum stai?

— Merge...

— Te ții bătoasă...

Am ridicat capul să mă uit la ea, perspicacitatea îi lucea în ochi.

— De ce n-ai venit cu mine? răcni Sandro, întrerupându-ne. În după-amiaza asta ești a mea!

— Nu prea cred! i-am răspuns eu râzând ușurată.

Prânzul a decurs într-o veselie firească. M-am hotărât să mă port ca și cum prezența Fionei era cât se poate de normală și nu ne umbrea cu nimic complicitatea. În mod ciudat, nu simțeam niciun fel de rivalitate, mi se părea mai degrabă că aveam în față o extensie a mea mai motivată — trăisem și eu cândva acea înflăcărare — sau că ea se aflase dintotdeauna printre noi. Privirea ei nouă, și din exterior, ne aducea un plus de prospețime și niște idei care nici măcar nu ne-ar fi trecut prin cap. Deși te făcea clar să te simți mai în vârstă, angajarea tinerilor avea partea sa bună! S-a discutat despre realuarea cursurilor în septembrie, se gândeau să reabiliteze niște săli mai vechi din fundul curții, care datau din epoca hiperactivă a lui Auguste și pe care nu le folosiserăm încă niciodată. Nu fusese nevoie. Brusc, m-am gândit la avertismentul lui Aymeric. Dacă-mi mai plângeam mult de milă și stăteam în continuare pe margine, aveam să fiu pusă pe linie moartă? Era oare mai înțelept să plec? Mi-am alungat repede din minte acel gând, omul ăsta mă făcea paranoică. Cum de ajunsese atât de nociv? Fiona a plecat când am ajuns la cafea, o așteptau elevele. Am rugat-o să le salute din partea mea, refuzându-i propunerea de a merge și eu cu ea. N-aveam curaj să mă-ntâlnesc cu ele.

— Chiar că-i o fată bună, le-am zis prietenilor mei după ce a plecat.

Bertille însă a ținut să dea cu bâta-n baltă:

— Bine, acum, gata cu ascunsul după deget, zi-ne ce vrei să ne zici, că doar nu degeaba ai venit aici! Îi tot dai înainte că vai, ce bine ești, că toată lumea e bună și frumoasă, dar eu nu cred o iotă.

Le-am zâmbit, moale.

— Nu mi-e ușor. Timpul trece parcă mai greu... dintr-odată... și m-am gândit să mă duc în Sud și să stau acolo o vreme, am nevoie de soare, dar vreau să mă asigur că nu vă deranjează chestia asta.

— Sigur că nu! îmi zise ea.

— Ar fi o greșeală să nu te duci, zise și Sandro. În locul tău, eram acolo de mult!

— Te-ai gândit să stai acolo până te refaci complet? se interesă Bertille.

— Poate.

Nelăsându-mi timp să mă neliniștesc din pricina ușurinței cu care mă lăsau să plec, Bertille a continuat:

— Aymeric ce zice?

Am simțit cum, fără voia mea, mă întunec la față.

— Hortense? se îngrijoră Sandro.

— Încă nu știe... o să-i spun diseară. O să văd atunci ce zice, am spus eu ridicând din umeri, aparent indiferentă.

— Totu-i în regulă cu el? mă întrebă Bertille, a cărei ironie era evidentă.

O simțeam gata să muște, gata să scuipe tot ce-i stătea pe inimă și ultimul lucru din lume pe care-l voiam în acea zi era o ciondăneală din care ea să iasă, pe bună dreptate, victorioasă.

— De ce-ai vrea să nu fie totul în regulă?

A clătinat din cap, mai cătrănită ca oricând.

— Nu știu pe cine vrei tu să convingi, dar cu mine nu-ți pierde vremea, am văzut ce-i poate pielea, și încă de mult.

— Mi-am dat seama, i-am răspuns eu pe același ton.

Ne-am uitat țintă una în ochii celeilalte.

— Ușurel, fetelor, ce v-aprindeți așa? ne întrerupse Sandro.

Am reușit să râd și m-am uitat la ceas.

— O să întârziați! Duceți-vă să vă pregătiți! Astăzi plătesc eu!

M-am ridicat și am pornit-o șchiopătând spre teighea, să achit nota.

— Ne vedem la școală? mă întrebă Sandro.

— Nu, mă duc acasă.

M-a prins în brațe și m-a strâns cu putere.

— Să te distrezi! Și să te întorci în mare formă.

— Poți să fii sigur.

A venit apoi rândul lui Bertille.

— Nu putem avea aceeași părere chiar întotdeauna.

Asta-i clar...

— Am înțeles foarte limpede, în ultima vreme, că ai o problemă cu Aymeric. Ce nu pricep eu e de ce ai așteptat atâta până să-mi spui despre reținerile tale...

— Fiindcă ești oarbă și surdă de cum vine vorba despre el... Ai grijă de tine! E foarte bine să mai schimbi aerul, schimbă-l cât vrei. Școala o să te-aștepte.

Am strâns-o în brațe și am pupat-o.

— Te sun cât de curând.

— Așa să faci.

Au plecat amândoi înapoi la școală, înapoi la elevii lor. Iar eu le-am făcut loc, bucuroasă.

* * *

Știam că nu procedam înțelept. Parcă încercam să-mi fac rău, punându-mi sănătatea în primejdie într-un mod cu totul nechibzuit, dar voiam niște dovezi și, mai ales, voiam să-l fac să sufere, să-mi distilez veninul. Prin urmare, după ce mi-am aranjat părul și m-am machiat cu grijă, am tras pe mine rochia cu spatele gol, mi-am înșfăcat sandalele cu toc și-am înghițit doza maximă de calmante. Apoi, fără a mă ajuta de cârje, am trântit ușa apartamentului în urma mea, desculță, dar cu atela montată, ca să-mi menajez cât de cât glezna. Am coborât cu prudență scara și, șontâc-șontâc, m-am dus la taxi.

Nu mi-am scos atela decât în fața restaurantului; am ascuns-o în poșeta imensă pe care mi-o luasem și mi-am prins cataramele la sandale, deși știam cât era de periculos. La primul pas, am scăpat un geamăt de durere. Furia și hotărârea m-au ajutat să-l fac și pe-al doilea. Chelnerul nostru mi-a ieșit în întâmpinare:

— Vă simțiți mult mai bine, excelent! Și, n-o să vă vină să credeți, dar am o surpriză pentru dumneavoastră!

— Despre ce-i vorba?

— E aici, vă așteaptă.

Câteva clipe, am rămas blocată. El să ajungă mai devreme? Asta nu i se întâmpla niciodată. M-am dezmeticit însă rapid, știind că de la masa noastră mă putea vedea.

— Mulțumesc! O să mă duc la el, nu-i nevoie să mă însoțiți.

Am pornit-o, zâmbitoare, în direcția alcovului nostru, adunându-mi toate forțele ca să merg cât mai normal cu putință, lucru care se dovedea mult mai dificil decât mi-aș fi imaginat. Totuși, am reușit. Mă simțeam însă ca

o caraghioasă. Decăzusem rău de tot, nu-mi mai respectam nici propriul corp. De ce făcusem oare așa o tâmpenie? Am surprins privirea pătrunzătoare a lui Aymeric. Mi s-a părut că era în ea o lucire de dorință. Când m-am apropiat, s-a ridicat, a verificat dacă nu era prin preajmă cineva care să-l cunoască și a făcut doi pași spre mine. Când trupurile noastre au ajuns unul lângă celălalt, s-a aplecat și și-a lipit ușor buzele de gâtul meu. N-am putut să nu mă agăț câteva clipe de el. Slăbiciunea mea m-a usturat imediat. Brusc, mi-a venit să plâng și m-am desprins de el ca să mă așez. Glezna mea putea în sfârșit să se odihnească.

— Ce-i cu tine, Hortense? murmură el, îngrijorat.

— Nimic, i-am răspuns eu cu nasu-n meniu. Mi-a fost dor de tine, asta-i tot.

Îi simțeam privirea inchizitorială.

— Te-ai descurcat excelent cu ieșitul din casă, parcă ai fi tu cea dintotdeauna. Arăți mult mai bine, e incredibil! Acum două săptămâni, nu puteai deloc să mergi!

Credea că jucăria lui își reîncărcase bateriile. Dar nu, se înșela, nu eram deloc mai bine și aș fi preferat mai degrabă să mă certe, spunându-mi că nu trebuia să-mi pun sănătatea în pericol pentru el. Dar nici nu-i trecea prin minte așa ceva. Trebuia să fiu indestructibilă, frumoasă, senzuală, oricând la dispoziția lui. Ținând să-mi joc până la capăt rolul pe care mi-l propusesem pentru acea seară, i-am aruncat cel mai fermecător zâmbet de care eram în stare.

— Ar trebui să te ascult mai des. Ai întotdeauna dreptate.

A râs, satisfăcut. Aymeric mă devora din priviri și nu s-a oprit nici când chelnerul a venit să ne ia comanda.

Mă dorea, aş fi putut crede că puterea mea asupra lui era intactă. Posesivitatea cu care-mi mângâia mâna era plină de senzualitate, şi totuşi, când şi când, privirea i se adumbrea, de parcă s-ar fi gândit în altă parte. Mă speria. Oare ce avea să-mi spună? Mi-a zâmbit, stânjenit.

— Voiam... Voiam să mă scuz pentru data trecută, chiar am avut multă treabă.

A clătinat din cap, aparent mâhnit, şi a continuat:

— Mă scoate din minţi treaba asta, crede-mă... Îmi pare rău, dar n-o să ne putem vedea în următoarele zece zile. Săptămâna viitoare sunt plecat în delegaţie, după aceea e weekendul de Paşte, iar luni e zi liberă...

Ah, zilele libere, amantele sunt lăsate să se odihnească...

— Nicio problemă, n-am nimic să-ţi reproşez.

Stupefiat, a încruntat din sprâncene. Nu se aştepta la o asemenea reacţie.

— De fapt, pică la fix, i-am spus eu, pe un ton voit detaşat.

— De ce?

— O să mă duc pentru o vreme la Conac.

Mi-a dat drumul la mână şi s-a lăsat pe spătarul banchetei.

— O să stai mult acolo?

În vocea lui se simţea o uşoară panică.

— Nu ştiu, o să văd... Nu mai pot să stau închisă între patru pereţi şi să nu fac nimic. O să mă simt mai bine acolo, până mă refac.

S-a albit la faţă, îl făceam să sufere. Exact ce voiam. Să-l înfierbânt cu toate mijloacele mele de seducţie, după care să-i trag preşul de sub picioare.

— Până te refaci? Te gândeşti să stai poate chiar două luni?

— Da! O să fie perfect, o să pot profita de timpul liber.

S-a sprijinit cu coatele pe masă și și-a prins capul între mâini.

— Când ți-a venit ideea asta? întrebă el dintr-o suflare.

— Azi-dimineață.

Sosirea mâncărilor comandate ne-a întrerupt. Aymeric s-a îndreptat de spate, cu o figură opacă, și a luat o gură de vin.

— Ai dreptate să pleci, îmi strecură el după câteva înghițituri, uitându-se țintă în ochii mei. Trebuie să mă ocup ceva mai serios de muncă și de toate celelalte... Le-am cam neglijat în ultima vreme.

Sfârșitul cinei s-a petrecut în tăcere, fiecare fiind frământat de gânduri care nu păreau a fi prea pozitive. El suferea, eu jubilam văzându-l că suferă. Pe de altă parte, ca răzbunare parcă, el îmi pomenea de *toate celelalte*, știind precis că nu exista ceva mai rău pentru mine. De ce ne chinuiam oare unul pe celălalt? Ce rost avea, la urma urmelor?

Ceva mai târziu, când parca în dreptul clădirii unde locuiam, am schimbat doar câteva banalități. Apoi a oprit motorul, era momentul adevărului.

— Te grăbești să ajungi acasă sau urci?

Drept răspuns, a deschis portiera din dreptul său. Eram vinovată, într-adevăr, pentru toată acea seară, dar povestea noastră devenea una murdară, urâtă. Când am ajuns la prima treaptă a scării, mi-am scos sandalele, glezna mă durea îngrozitor. Era o durere pe care nu mai puteam s-o ascund. Aymeric m-a prins de mijloc.

— Sprijină-te de mine!

După ce am închis în urma noastră ușa apartamentului, n-am aprins lumina. El s-a lipit de spatele meu și m-a

strâns cu putere, afundându-și fața în scobitura dintre umărul meu și gât. I-am cuprins și eu brațele încleștate în juru-mi ca un corset.

— Când pleci? murmură el.

— Mâine-dimineată, i-am răspuns eu la fel de încet.

Așa mi-a venit. Trebuia să plec, să plec cât mai repede. M-a strâns și mai tare, aproape că mă durea. Și-a lipit buzele de ceafa mea, m-a mușcat ușor, am gemut. Îl cunoșteam suficient de bine ca să-mi dau seama că încerca să-mi atâțe dorința pentru a mă face să mă răzgândesc. M-a întors cu fața spre el și mi-a prins fața între mâini.

— Să nu uiți că te iubesc.

Prin declarația aceea îmi cerea, de fapt, să rămân, să fiu în continuare la dispoziția lui. Dar n-aveam de gând să-i cedez. Fiindcă știam că aveam toate motivele să plec. Era o chestiune de supraviețuire. L-am atras înspre pat, sărutându-l cu toată puterea emoțiilor mele contradictorii; voiam să-l alung și, totuși, așteptam să mă iubească. M-a dezbrăcat fără grabă, adulmecându-mi trupul, știa atât de bine cum să aprindă în mine dorința. A făcut dragoste cu mine vrând parcă să mă marcheze, să nu-l pot uita, să-l păstrez impregnat pentru totdeauna în propria-mi carne. Știa cum să-mi strunească trupul și plăcerea, cu care, în acea seară, se juca, de care uza și abuza după pofta inimii. Îmi arăta întreaga sa putere asupra făpturii și a simțurilor mele. Iar asta mă scotea din minți, mă umplea de dezgust față de mine însămi; eram slabă. Abdicam, sperând în sinceritatea dragostei lui.

În camera scufundată în întuneric, mă studia cu o privire tristă.

— La ce te gândești? am șoptit eu.

— O să-mi fie dor de tine...

Credea ce spunea, o simțeam.

— Și mie de tine, dar în ultima vreme ești atât de ocupat și de preocupat, că nici n-ai avea timp de mine.

— Ce prostii spui... Nu suport să te știu departe de mine.

Mi-a ciugulit de câteva ori buzele cu buzele lui, apoi m-a sărutat cu adevărat — un sărut răvășitor.

— Trebuie să fug.

S-a desprins de mine și s-a dus la baie. Îmi venea să plâng, simțeam nevoia să trag niște haine pe mine, goliciunea mea mă deranja, îmi dădea senzația că nu eram pentru el decât un corp. M-am băgat până la urmă sub plapumă și m-am înfășurat cu ea. Curajul mi se clătina, începeam să am îndoieli. Ce-avea să aducă această despărțire pe care eu mi-o doream atâta? Nu fusesem oare suficient de aberantă în ultimele zile? Dacă era să fiu cinstită, în ultimele ore chiar mă iubise, îmi dăduse din nou senzația că merita să trăiesc pentru el, încă mai tremuram după orgasmul pe care-l avusesem. Nu cumva inventam tot felul de probleme acolo unde nu exista niciuna? Oare ciopleam chiar eu ciomagul cu care aveam să fiu bătută? Pe de altă parte, în seara aceea interpretasem rolul celei care voia el să fiu, iar el îmi vorbise de *toate celelalte* pe care le neglija. Sigur, îmi spusese asta ca să mă rănească, dar nu era oare aici și un sâmbure de adevăr? De unde grija asta subită pentru nevastă și familie? Se întâmpla oare ceva în viața lui, ceva ce-mi ascundea? I-am simțit mâna pe obrazul meu, am ridicat privirea. Se lăsase pe vine lângă pat și-mi zâmbea. De pe chipul său părea să fi

dispărut orice urmă de tristețe. Mi s-a făcut rău, aș fi vrut să-l văd chinuit de suferință.

— Ai dreptate cu plecatul, Hortense, chiar ți-ar prinde bine. Să mi te întorci refăcută! Ca să fie iar ca înainte... înainte de accidentare!

Te înșeli. Nimic nu va mai fi ca înainte. Nu-ți dai seama, dar tocmai ai înfipt cuțitul până la plăsele.

— O să-ncerc, am murmurat eu.

S-a aplecat spre mine, iar eu mi-am petrecut brațele după gâtul lui. M-am strâns la pieptul său o ultimă oară.

— Te iubesc, Aymeric. O să-mi fie greu fără tine.

Cedam lamentabil, însă nu-l puteam lăsa să plece fără să i-o spun.

— Nu pot să-ți promit nimic, dar o să-ncerc să trec și eu pe-acolo să te văd.

— Bine, am șoptit eu.

Am slăbit puțin strânsoarea, el și-a lipit fruntea de a mea și m-a sărutat ușor pe gură. Apoi i-am dat drumul de tot.

— Noapte bună!

S-a îndepărtat încet de pat, fără a-și lua privirea de la mine. Apoi mi-a zâmbit și s-a răsucit pe călcâie. Înainte de a se face nevăzut, mi-a mai aruncat o privire peste umăr.

— O să te sun.

A închis ușa fără niciun zgomot.

— Poți să oprești aici? am întrebat-o eu pe Cathie când a intrat cu mașina pe drumeagul ce ducea la Conac.

— De ce?

— Vreau să fac ultima porțiune de drum pe jos.

— Nu ești în toate mințile!

— Ai încredere în mine, o să-mi prindă bine.

A oftat resemnată și a oprit motorul.

— Mulțumesc.

Mi-am verificat atela și-am pornit-o. După câțiva pași, mi-am ridicat fața spre cer, cu ochii închiși. Am tras adânc aer în piept. Parfumul naturii, cu aromele sale de pin, de cimbriu sălbatic și de lavandă, mi-a insuflat oxigenul care-mi lipsea de atâta vreme. Respiram mult mai bine. Pe buze mi-a înflorit un zâmbet. Poarta mare din fier forjat se înălța în fața mea: am eliberat-o de lacătul cu care era încuiată. Am deschis porțile raiului. Scârțâitul lor mi-a amintit de tata și de grija lui obsesivă de a le unge cu ulei. Le-am deschis larg, din reflex.

Fără a mai da gleznei nicio atenție, am pornit-o pe aleea mărginită de chiparoși, după care am tăiat-o prin grădină. Înaintam cu greu prin iarba înaltă, primăvara își

făcuse din plin datoria, terenul era aproape o pârloagă, cu câțiva maci ici-colo. Pomii erau perfect sănătoși, frigul de peste iarnă le făcuse bine, migdalii înfloriseră, măslinii păreau mai în formă ca oricând, cu rădăcinile lor viguroase înfipite bine în pământ. Luberonul, munișorul ăsta care era centrul universului meu, se înălța în față, dincolo de casă. Departe de a ne strivi, apropierea lui ne proteja, ne liniștea prin blândețea formelor sale ce păreau de-a dreptul voluptuoase. Îmi plăcea la nebunie să-l privesc pe înserat, în lumina apusului; portocaliul roșcat în care se colora atunci îi dădea parcă și mai multă blândețe. Îți venea să-l mângâi ca pe un trup delicat. M-am plesnit peste coapsă, brusc enervată pe piciorul meu care nu-mi dădea voie să alerg prin grădină. După aceea, mi-a venit să și râd de mine: dacă n-aș fi căzut, dacă n-aș fi fost arestată la domiciliu și n-aș fi simțit nevoia să fug de Aymeric și de iubirea lui absentă, nici c-aș fi ajuns acolo. Măslinul alor mei mă chema, i-am îmbrățișat în gând și le-am promis că o să vin a doua zi să-i văd. Acum era vremea să intru în casă.

Ușa de la intrare fusese întotdeauna capricioasă, a trebuit să mă împing în ea și s-o zgâlțâi, dar a cedat rapid. Știam exact unde să-i trag un umăr ca să se deblocheze. Mirosul dinăuntru mi-a umplut nările: parfumul acela de casă de țară, mirosul familiar de închis, mirosul acela liniștitor, care spune *nimic nu s-a clintit din loc, nimic nu s-a schimbat*, efluviul acela amintind de zilele fericite de odinioară, dar cu o ușoară tentă de foc de lemne, reminiscență a focurilor aprinse astă-iarnă, de Crăciun, alături de Cathie și Mathieu. Am deschis obloanele de la ferestre, iar când am ieșit pe terasă, Cathie tocmai venea cu valijoara mea și cu cârjele. I-am ieșit șchiopătând în întâmpinare și le-am preluat.

— Mulțumesc, i-am zis eu, zâmbind în continuare.

M-a prins de cot și m-a condus spre fotoliile lătărețe de pe terasă. M-am lăsat să cad într-unul dintre ele, spre marea ușurare a gleznei mele, iar Cathie s-a așezat lângă mine, pe brațul fotoliului.

— Cum e? mă întrebă ea, sprijinindu-și capul de al meu.

— Deja mă simt mai bine, nici nu-ți imaginezi.

— Am greșit. Mersul pe jos nu pare să-ți fi făcut rău. Ba chiar aș zice că acum mergi ceva mai bine decât când ai coborât din tren.

Avea dreptate; nu prea eram în formă când ne întâlniserăm. Două ore și jumătate, în TGV-ul² ăla, nu făcusem decât să zac, fără a reuși să adorm, deși peste noapte nu închisesem niciun ochi, fiind mult prea ocupată să plâng.

— Când te duci după Mathieu și Max?

— Acum, imediat, dar tu ești sigură că ai chef de noi în seara asta?

— Nu vreau să vă schimbați obiceiurile din cauza mea. Și-apoi, dragă Cathie, n-am mai petrecut un weekend împreună de nu știu când.

— Asta cam așa-i.

M-a sărutat matern pe creștet și s-a ridicat. Se uita la mine cu o privire blândă și învăluitoare, care-mi umplea inima de bucurie.

— Te las să-ți tragi sufletul, îmi zise ea. O să-mi povestești când o să-ți vină.

Replica ei m-a făcut să izbucnesc în râs.

— Da, fii liniștită, n-o să ai de așteptat prea mult.

— Gata, am șters-o!

² TGV — *Train à grande vitesse* (tren de mare viteză). (N. tr.)

Am stat până când mașina ei nu s-a mai văzut, apoi am intrat în casă. De fiecare dată când mă întorceam aici, Conacul mi se părea mai mare decât îl țineam eu minte. Parcă ar fi crescut odată cu mine, dar mult mai solid. Am deschis larg ușile cu geam de la salon și de la sufragerie. Am lăsat să intre lumina în bucătărie, mama o vrusese rustică, nîciodată nu cedase cântecului de sirenă al modernității, iar asta era valabil în cazul tuturor încăperilor. Așa era Conacul. Totul era din lemn, patinat, desperecheat. Pe canapele și fotolii erau macaturi și perne în culori pastelate, calde, la fel ca ale perdelelor de la ferestre. Am urcat apoi la etaj, unde se aflau camerele de oaspeți.

Maică-mea și taică-meu, cu mult înainte să am eu vreun cuvânt de spus, se hotărâseră să transforme o parte din casă în pensiune. Cum era și logic, eu preluasem ștafeta. Aici am deschis doar obloanele și nu m-am oprit decât în camera în care aveau să stea în weekend Cathie și băieții săi, fiindcă voiam să fie totul pregătit când ajungeau ei. Am scos din dulap lenjeria rezervată acelei încăperi și am aranjat patul cel mare, apoi pe cel mic. După aceea am coborât la parter și mi-am făcut curaj.

Ca să intru în camera *alor mei*.

M-am dus la fereastră și am deschis-o, după care m-am întors și m-am uitat la cuibul acela al lor. Nimic nu se clintise din loc de la plecarea lor dintre cei vii. De fiecare dată când veneam, făceam curat și schimbam cearșafurile, folosind numai dintre preferatele mamei. Nimeni în afară de mine nu avea voie să se ocupe de acel loc și nimeni nu dormea acolo. Mi-am trecut palma de-a lungul comodei, lăsând o urmă în praf. Am contemplat una după alta fotografiile înrămate, unde eram toți trei, fericiți. Una

dintre ele mi-a reținut atenția în mod deosebit. Era imaginea iubirii adevărate, o iubire atât de puternică, încât moartea n-o putea distruge, o iubire care învinsese toate obstacolele, care le trăise pe toate, și bune, și rele. Oare ce gândeau ei despre fiica lor, care trăia o poveste de dragoste cu un bărbat care nu voia decât lucrurile bune, când era cu ea, fiindcă și bune, și rele avea deja în cealaltă viață a lui? Probabil că-i întristam, dar nu mă judecau — sau, mai bine zis, nu m-ar fi judecat. Pentru ei, dragostea nu era ceva care să fie judecat, era ceva care se trăia, cu condiția să fie sinceră. Nu fusese nevoie de prea mult timp pentru ca Aymeric să-mi întunece bucuria reîntâlnirii cu Conacul... Am mângâiat cuvertura brodată de pe pat și am ieșit din încăpere. De cum am trecut pragul camerei mele, m-am simțit ceva mai bine. M-am lăsat absorbită de priveliștea de-afară, căci fereastra mea dădea înspre terenul cu măslini și lavandă. Deși pe înserat se făcea cam răcoare, am lăsat totul deschis și m-am apucat să-mi aranjez patul. De când mă știam, acolo dormisem perfect, așa că abia m-am abținut să nu mă culc imediat.

Un claxon puternic m-a smuls din gânduri. Am ieșit șchiopătând până-n grădină, micuța familie debarca în formație completă.

— Nășică! strigă Max.

Am întins brațele spre el râzând. El a venit la mine în fugă și, dintr-un salt, mi s-a agățat de picioare. M-am strâmbat de durere, realizând că întinsesem cam mult coarda de când coborâsem din tren.

— Ce mai faci, drăguțule?

— Bine.

— Max, las-o pe Hortense, trebuie luată cu binișorul, a făcut buba la picior, îi zise maică-sa venind lângă noi.

I-am făcut semn lui Cathie că totul era în regulă. Amuzată, a ridicat ochii spre cer. Mathieu a apărut și el, încărcat de bagaje, de parcă s-ar fi mutat. S-a oprit în dreptul meu, iar eu i-am dat un pupic pe obraz.

— Îmi dai voie mai întâi să duc înăuntru tot calabalâcul ăsta, ca să te pot și eu îmbrățișa cum trebuie?

— Te rog, simte-te ca acasă.

L-am auzit bodogănind din cauza „catrafuselor” pe care nevastă-sa îl obligase să le care.

— Păi, altfel, fiu-tu cu ce și-ar omorî timpul și noi ce-am mânca, dragule? îl luă ea peste picior.

Mathieu a dat drumul râsului lui gâlgâit și molipsitor. Apoi s-a întors la noi și m-a luat în brațe. Era o nămilă de om, morocănos la prima vedere, dar în realitate un ditamai ursul de pluș, pe cât de mătăhălos, pe atât de sentimental.

— Așa deci, te-ai întors la origini! Dacă vrei să te refaci, nimic nu-i mai bun ca o raită pe la casa părintească.

M-a pupat apăsător, de trei ori, cum se face în Sud, apoi m-a lăsat jos.

— Bun, Max, tu vii cu mine! Voi, fetelor, puneți-vă ceva mai gros pe voi, iar noi, bărbații, ne ocupăm de cină și de aperitive!

L-a cocoțat pe băiat pe umerii săi și a dispărut în casă.

— Hai să stai jos și să-ți ții glezna la aer, îmi zise Cathie. Nu știam că sunt opționale cârjele...

Am râs amândouă de blânda ei dojană.

Priviserăm lăsarea întunericului sorbind când și când dintr-un vin local roșu, tare, impregnat de soare. Max dormea dus. Mathieu și Cathie îmi povesteau ce s-a mai întâmplat prin sat, ce mai făceau vecinii sau foștii noștri

prieteni. Toată acea lume mi se părea apropiată, ca și cum, în ciuda distanței din prezent, făcea încă parte din mine. Acaparată de viața mea pariziană, aveam tendința s-o uit, dar de cum mă întorceam acolo, eram imediat chemată la ordine, spre binele meu și spre marea mea bucurie. Mathieu și Cathie au început apoi să mă cocoșească — văzându-mă înghețată sloi, m-au învelit cu o pătură. Când eram la Conac, mi-era foarte greu să-mi imaginez viața între patru pereți. Prin urmare, mi se părea o chestie destul de aiurea să spun „haideți înăuntru”, chiar dacă simțeam că îngheț. Ei însă, deși obișnuiți cu temperaturile blânde din zonă, erau rezistenți la orice tip de vreme, făcând față la fel de bine și frigului, și căldurii. Parcă și-ar fi putut regla corpul în funcție de condițiile meteo.

— Cât o să stai? mă întrebă Mathieu.

— Păi...

— Las-o, omule, în pace, că abia a ajuns! îl întrerupse nevastă-sa.

— Vreau doar să știu câte seri o să mai băgăm așa, pe-afară!

— Dacă simți nevoia să stai între patru pereți, îți dau cheile apartamentului meu de la Paris, i-am replicat eu râzând.

— Mai bine mor! Cum poți trăi în colivia aia?

Mathieu se născuse aici și aici avea să fie îngropat. În pământul acestei câmpii. Era literă de lege. Fugea de oraș, de lume, de tot ce putea semăna a aglomerație. Ar fi putut trăi într-o cabană din adâncul pădurilor canadiene, avea toate caracteristicile unui negustor de blănuri de sălbăticiuni, fiind el însuși un pic sălbatic. Chiar și oamenii din zonă, care îl cunoșteau totuși, se temeau un pic de el,

mai ales când era în toane proaste! El prefera compania copacilor, chiar și când îi făcea surcele. Cathie se îndrăgostise de el în liceu, „până peste cap”, vorba ei de-atunci. Câte ore nu stătusem lângă ea în timp ce-l sorbea din ochi suspinând, din celălalt capăt al curții, fără a îndrăzni să se apropie de el! După care se îmblânziseră unul pe celălalt — ea, frumoasa și delicata dansatoare de balet clasic, el, viitorul tăietor de lemne înnebunit după albine.

— Nu, serios acum, reluă el. Rămâi aici peste vară sau te duci înapoi curând?

— O să mă duc eu și înapoi, la un moment dat. Dar deocamdată n-are nimeni nevoie de mine la Paris...

Cathie se încruntă.

— Ce categorică ești! șopti ea.

Păzea, începe dansul.

— Tocmai am mai angajat pe cineva, școala o să-și mărească de-acum capacitatea.

— Și...

Știam foarte bine unde bătea Cathie. *Hai, Hortense, spune-le!*

— Aymeric... cum să zic...

Mathieu scoase un mormăit, parcă era fratele mai mare pregătit oricând să mă apere. Niciodată nu zisese ceva despre Aymeric, dar era clar că nu veneau de pe aceeași planetă. Cât despre Cathie, ea se abținea.

— Sunt multe lucruri de limpezit în privința lui și...

Erau curioși, fără a fi indiscreți, așa că m-am hotărât să le spun adevărul, un adevăr ușor îndulcit, pentru început:

— Vreau să stau ceva mai departe de el, am nevoie de un pic de distanță. Entorsa asta e un pretext perfect! am conchis eu, prefăcându-mă veselă și împăcată.

— Cât o să mai aștepți? se îngrijoră Cathie, cu o voce blajină, lipsită de orice urmă de agresivitate.

Mi-am luat paharul de vin și am băut o gură, captivată brusc de noaptea întunecată.

— A fost o idee bună să vii aici, îmi zise Mathieu după câteva minute de tăcere. În weekendul ăsta o să facem o mică inspecție prin grădină și prin casă.

Știa destule cât să-și facă o părere, nemaipunând la socoteală că genul ăsta de discuție îl stânjenea. Așa încât, pentru el, cea mai bună soluție era să se întoarcă la ceea ce-i plăcea. El se ocupa, peste an, de întreținerea întregului domeniu. Începuse s-o facă de pe vremea când încă mai trăiau mama și tata, în urma unei înțelegeri. Când taică-meu se simțise prea bătrân ca să se mai ocupe de toate, îi propusese lui Mathieu să preia el această sarcină, în schimbul dreptului de a se folosi după bunul plac de teren și de o dependință. Mathieu acceptase bucuros propunerea, el și Cathie neavând cum să cumpere ceva mai mare decât căsuța lor de țară. Și-n plus, chiar dacă stătea toată ziua pe-afară, tot nu se sătura. Singurul moment când probabil că a regretat acea înțelegere a fost ziua când ai mei au murit: el a fost cel care i-a găsit în pat, adormiți pentru vecie. N-am discutat niciodată despre lucrurile astea, dar din acea zi am devenit și mai apropiați, prietenia noastră transformându-se într-o relație ca-nre frați.

— Totu-i OK?

— Da, chestiile obișnuite, nimic altceva, stai liniștit, ți-aș fi zis dacă era ceva!

În momentul acela m-a apucat o criză irepresibilă de căscături. Oboseala mă îngenunchea.

— Gata, mergem la culcare, decretă Cathie.

Peste câteva minute, când soțul ei era deja sus, m-a strâns la pieptul ei.

— Somn ușor. Și lasă, că le discutăm noi pe toate.

— Mulțumesc.

Mi-a dat apoi drumul și a pornit-o spre etaj. Înainte ca silueta ei să se facă nevăzută, mi-a mai făcut un mic semn cu mâna. Am stins luminile și m-am dus în camera mea. Mi-am scos trusa de toaletă din valiza pe care o lăsasem într-un colț. Aveam aici o întreagă garderobă, așa că de la Paris plecam întotdeauna doar cu strictul necesar, schimbându-mi parcă pielea după locul în care trăiam. Când m-am băgat sub plapumă, am oftat de bine ce era. Ce bine că eram acolo, în patul meu, în camera mea! De parcă simplul fapt de-a fi acolo îmi lua o greutate de pe umeri. Aveam sentimentul că eram departe de toate, că plecasem din Paris de secole. Totul rămăsese undeva în depărtare. În mod ciudat, glezna mă chinuia mai puțin, știam că mă obișnuisem cu durerea, dar parcă și ea scăzuse în intensitate. Sigur, era protejată cu atelă și trecuseră deja două săptămâni de când se refăcea, dar și eu, pe dinăuntru, mă simțeam mai bine, poate mai liniștită, mai în siguranță de când eram aici, mai puțin chinuită de îndoieli. Cathie și Mathieu aveau această putere de a liniști. Simplitatea lor, prezența lor afectuoasă mă ajutau să scap de încordare. Iar când le mărturisisem că situația cu Aymeric era ceva mai complicată mă simțisem chiar ușurată. Doar lor mă puteam confesa fără a mă teme de reacții extreme. De fapt, exact de asta aveam nevoie: să știu că puteam vorbi fix când aveam chef și că eram ascultată. Când pleoapele stăteau să mi se-nchidă, mi-am dat seama că-mi lăsasem telefonul în salon. De când coborâsem din tren nici nu mă mai uitasem la el! L-am lăsat unde era.

Weekendul s-a scurs printre râsete, citit de povești și jocuri cu Max, bucătăreală și sporovăit ca-ntr-o fete cu Cathie, plus turul grădinii și al casei alături de Mathieu pentru a vedea cum mai stăteau lucrurile pe-acolo. Conacul nu se prezenta rău deloc, chiar dacă trebuiau avute în vedere câteva lucrări de reîmprospătare, în următoarele luni. Acestea mai puteau aștepta până la încheierea sezonului, dar nu mai mult. Pentru evitarea oricărei degradări, câteva trebuiau musai făcute înainte de începerea iernii. Duminică dimineață, pe când își termina micul dejun, Mathieu m-a anunțat că era vremea să punem apă în piscină, iar eu n-am putut decât să fiu de acord cu el. Date fiind temperaturile mai mult decât plăcute, chiar ne puteam oferi o bălăceală în zilele următoare. Așa că Mathieu și-a luat fiul cu el și s-a pus pe treabă. Când am văzut-o pe Cathie cum îi urmărea cu privirea pe băieții ei iubiți, m-am emoționat până-n adâncul inimii. La un moment dat, s-a întors spre mine, cu un surâs timid pe buze.

— Ce-i?

— Am văzut că n-ai îndrăznit să intri până acum în sala de dans.

— Măi, să fie! Ce tare ești! i-am spus eu râzând.

Frustrarea de a n-o putea utiliza mă înfrâna, de-aia amânasem acel moment. *Teama de a nu suferi prea tare...*

— Vrei s-o deschidem împreună? Pot să vin cu tine...

Propunerea ei m-a scăpat de povară. Singură, mi-ar fi fost imposibil să înfrunt amintirile legate de acel loc.

— Oh, da, ar fi super!

Câte ore petrecuserăm oare acolo amândouă, antrenându-ne? Adunate, însemnau luni întregi, și asta fără a

le pune la socoteală pe cele când ne duceam acolo doar ca să ne defulăm!

— Stai să iau cheia.

Mi-au trebuit mai puțin de cinci minute să ajung în sufragerie și s-o înșfac din bufet. Când m-am întors, Cathie m-a măsurat cu o figură ciudată:

— Auzi, tu nu trebuia să faci niște ședințe de kinetoterapie?

— Ups...

Am rânjit, jenată. Ea a făcut ochii mari, la fel de mari ca atunci când fiul ei făcea vreo prostie.

— Ce-i cu tine? Nu te-ai dus să le faci?

— Am fost o dată și după aia m-am oprit...

— De ce? Ai înnebunit? Ce-i în capul tău? Ei, lasă, că nu scapi tu așa ușor... Măine, ca să știi, ai programare.

— Pot să mă descurc și singură, nu crezi?

— Da' ce, ești kinetoterapeut? Nu! Deci faci cum zic eu, punct! Dacă trebuie, merg cu tine.

— Nu, cred că pot să conduc și eu, doar să nu fie prea departe.

— Bun, s-a aranjat! Acum, hai la sală!

M-a luat de braț și am pornit-o amândouă de-a lungul casei. Pe drum, mi-am lipit obrazul de umărul ei, zâmbind, cu inima într-adevăr ușoară pentru prima dată după atâtea săptămâni, poate chiar luni.

— Îți mulțumesc, draga mea Cathie, îți mulțumesc că te ocupi de mine, i-am zis eu în șoaptă.

— Ceva îmi spune că sunt prima care o face.

Am strâns-o mai tare de braț. Eram în fața sălii „mele” de dans. Am stat un timp pe loc, după care am intrat.

Tata restaurase și reamenajase o dependință veche și dărăpănată, unde pusese să fie instalate niște ferestre imense, dar având grijă să păstreze glicina bătrână de o sută de ani, care făcea umbră și răcoare în miezul verii. Voia un spațiu unic, în care să dansezi cu natura sub ochi, dar fără să suferi de căldură. Un an întreg se chinuise tata cu renovarea interiorului. Rezultatul era fantastic. Cum aș fi putut uita mândria lui când m-a poftit să intru pentru prima dată acolo...? Aveam cincisprezece ani, iar taică-meu îmi pune la picioare visul vieții mele și admirația sa. Impresionată peste poate de toată munca lui și de frumusețea sălii, ținusem să dansez pentru el. Mama era și ea de față, bineînțeles. Alesesem ca muzică o piesă pentru clarinet, deși nu eram obișnuită să dansez pe genul acela de compoziții. Clarinetul era însă pasiunea lui. Așa că improvizasem. Era modul meu de a-i spune *mulțumesc* și, mai ales, *te iubesc*. Înțelesesem în acea clipă cât de privilegiată fusesem să am parte de o asemenea copilărie și de o asemenea adolescență, și cât de răsfățată eram de ai mei. În timpul dansului, nu mă putusem abține să nu-i observ pe furiș: mama stătea încleștată de brațul lui taică-meu, în timp ce pe frumosu-i chip îi curgeau lacrimi de bucurie; el, cu ochii sclipind, o strângea, la rândul lui, de umăr. Dumnezeuule, ce-i mai sclipeau ochii... Iubirea lor se scurgea parcă în mine. Când piesa se încheiase, fugisem la tata și mă prinsesem de gâtul lui, strângându-l cu toată acea energie care-mi făcea inima să vibreze. Și-i șoptisem: „Tată, tăticul meu drag.”

De aceea, când am trecut pragul sălii, cu Cathie ținându-mă în continuare de mână, și am văzut-o îmbătrânită, cu pereții împânziți de crăpături și coșcoviți din loc

în loc, am avut o strângere de inimă. Taică-meu avusese grijă de ea până-n ultimul moment. Ultima pensulă cu vopsea o dăduse în iarna de dinaintea dispariției lor. Din motive de economie, sala nu era încălzită peste iarnă; rezultatul, umiditatea intrase în pereți. Păianjenii se cui-băriseră prin toate colțurile, pânzele lor uriașe zebrau fiecare fereastră, mirosul de praf te asfixia, dar nu praf din ăla subțire, ci praf al delăsării și părăsirii. M-am desprins încetișor de Cathie și am făcut câțiva pași, inspectând cu atenție fiecare centimetru pătrat. În oglinda mare de pe perete, în ciuda mizeriei care o acoperea, m-am văzut pentru prima dată cu atela, dușmana mea cea mai bună, iar șocul a fost pe măsura imaginii jalnice pe care o descopeream. Șortul și puloverul vechi și lălâu atârnav pe mine ca niște trențe. Bineînțeles, aveam o culoare cadaverică, dar și corpul, corpul meu de care eram atât de mândră, arăta tot așa, alb ca varul, slăbit, golit de orice vitalitate, de orice lumină. Sala de dans se dovedea a fi la fel de părăginită ca și mine. Niciuna dintre noi nu era mai brează. Mi-am trecut mâna de-a lungul barei, ultim vestigiul al unor vremuri când toate mergeau bine; am simțit-o solidă, gata să suporte mișcările de elongație, orele lungi de antrenament, așa că m-am prins de ea, convinsă că o să-mi dea un pic de energie. N-aveam de gând să mă las doborâtă.

— E ceva de muncă...

— Mathieu nu calcă pe-aici, zice că e domeniul tău.

— Ei! Nu-i un reproș. O să gădesc eu o soluție...

A venit lângă mine, postându-se în spatele meu.

— Nu te-am întrebat fiindcă mi se părea de la sine înțeles, dar... ia limpezește-mă, vara asta nu se mai fac stagii de pregătire?

— Nu... E una dintre schimbările din noua formulă de funcționare a școlii. O să ne mărim capacitatea și o să procedăm mai profi, se pare că n-avem încotro...

A lăsat să treacă vreo câteva secunde de tăcere, vorbele mele n-o prea convingeau, apoi însă a continuat:

— Ia și tu partea bună a lucrurilor, ai timp să-ți pui din nou sala la punct!

— Așa e.

Nu voiam să mă las copleșită nici de tristețe, nici de griji, așa că m-am înviorat imediat:

— Bun, mai am de verificat o ultimă chestie!

M-am dus până la corpul de mobilă unde se afla instalația de sunet și am băgat-o în priză. Apoi am cotrobăit câteva minute prin sertare până am dat de discul pe care-l căutam — amintire din anii noștri de liceu, Whitney Houston, *I wanna dance with somebody* — și m-am întors radioasă spre Cathie. Ea a clătinat energic din cap, în semn de: „Nici să n-aud!”

— Oh, ba da!

— Nu! Doar n-o să dansez fără tine!

Cathie nu mai dansa de vreo zece ani, de aceea, de câte ori ajungeam acolo, îmi făceam o datorie de onoare din a o pune să se mai miște puțin.

— Haaaide! am implorat-o eu.

Și-a încrețit nasul, cum făcea când cocea ceva, și a venit mai aproape.

— Vrei să dansez?

— Da!

— Păi atunci, du-te la kinetoterapeut, repară-te complet și după aia o să dansez și eu cu tine.

Am izbucnit în râs.

— S-a făcut!

Ce fericire să ieși prânzul la soare, acompaniat de cântecul încă timid al greierilor și de râsetele copilărești ale lui Max! Și totuși, eram îngrijorată: dacă puneam cap la cap micile renovări care se impuneau, bugetul necesar avea să fie mai consistent decât îmi imaginasem. N-aveam atâția bani, asta era clar. Trebuia să fac o triere, să mă ocup de urgențe și să las pentru mai târziu ce era mai puțin important, fiind conștientă în același timp că ce era mai puțin important anul ăsta avea să fie o urgență anul următor.

— Te gândești la cum arată sala de dans? mă întrebă Cathie, care simțise probabil că-mi stătea ceva pe suflet.

— Chestia e că... toate lucrările alea o să mă coste o grămadă.

— Pun și eu umărul, se oferi Mathieu.

— Mersi, ești drăguț, dar deja te ocupi de toate celelalte, iar în următoarele luni o să aveți amândoi de muncă până peste cap.

Pentru ei, primăvara și vara erau o perioadă de activitate intensă, ca să nu zic de hiperactivitate. Mathieu o ținea una-ntruna cu defrișările — pe lângă faptul că ne aflam într-o zonă cu risc de incendii, mai avea de-a face și cu proprietarii de case de vacanță care se hotărau în ultimul moment să mai doboare niște copaci. Cât despre Cathie, ea trebuia să adune mierea din stupi și să profite de valul de turiști ca să vândă cât mai mult din ea, ocupându-se în același timp și de Max. Dimineața se ducea cu mierea la piață, iar după-amiaza își deschidea micuța prăvălie din sat. Așa că nici nu se punea problema să le răpesc puținul timp de odihnă care le rămânea. Iar dacă veneau la Conac, voiam s-o facă doar ca să stea ca șopârlele la soare și să se bucure de piscină.

— Mă gândesc la o chestie, îmi zise Mathieu. Stai aici două luni?

— Da, de ce?

— O să fie vacanța de Paște, parizienii o să dea năvală încoace, iar după aia vin și zilele de sărbătoare din mai. De ce să nu deschizi camerele de oaspeți? Ai mai scoate ceva bănuți.

Ideea lui nu era deloc rea, numai că...

— E cam târziu acum.

— Întotdeauna sunt și unii care se trezesc mai târziu. Încearcă!

— Nu știu dacă-i bine, îl întrerupse sec Cathie.

Miroase a încins...

— De ce? i-o întoarse bărbatu-său, derutat.

— Hortense a venit aici să se odihnească, gândește-te și tu un pic.

— Ia nu te mai purta ca o cloșcă, las-o să respire! Așa faci cu toată lumea!

— Dacă te deranjează, n-o să mă mai ocup deloc de tine, și-o să vedem atunci!

Mathieu a început să bodogăne, iar eu abia mă abțineam să nu pufnesc în răs. Fără Cathie, ar fi fost pierdut, așa că n-a mai zis nimic. Ea s-a întors apoi spre mine:

— Nu exagera, dacă vrei să poți relua dansul cât mai repede.

— Ai dreptate, dar să fac niște paturi, un pic de curățenie și câteva porții pentru micul dejun nu cred să-mi consume prea multă energie, mai ales dacă în restul timpului stau cuminte.

În realitate, gândeam exact contrariul, având amintirea verilor de odinioară, care mă lăsau pur și simplu extenuată.

— M-aș mira să mi se-nghesuie turiștii la poartă.

— Așa-i, admise ea. Dar stai mai întâi să te vadă un kinetoterapeut și după aia te hotărăști. Aș fi și eu mai liniștită...

— OK, așa facem.

Puțin nedumerit că nu stârnise mai mult entuziasm cu ideea lui și că se văzuse pus la colț de nevastă, Mathieu se ridică în picioare și-și clăti gura cu restul de rosé pe care-l mai avea în pahar.

— Nimic nu vă convine, zău așa! Eu îi dau bătaie cu piscina, iar tu să pui în anunț că e încălzită!

Când l-am văzut cum pleacă, călcând apăsător și bombănind, ne-am relaxat amândouă și-am izbucnit într-un râs nebun.

A doua zi, am ieșit de la ședința de reeducare cu formula magică ce avea să-mi permită primirea turiștilor la Conac. Cât aveam să stau aici, urma să merg la kinetoterapeut de două ori pe săptămână. Cam în jumătate de lună, aveam să pot scăpa definitiv de atelă. Terapeutul mă asigurase că n-a apărut nicio complicație. Mă liniștisem; fusesem de-a dreptul inconștientă să renunț la ea ca să arăt frumos pentru Aymeric, durerile se întetiseră, până la ședința asta de kinetoterapie fusesem aproape sigură că-mi înrăutățisem situația. În schimb, promisem aceeași pedeapsă ca și de la savantul nebun: interdicția de a practica orice altă activitate în afară de mers. Fără alergat, fără mișcări solicitante, fără dans... dacă voiam să mai dansez vreodată. Nu-mi rămânea decât să fiu cuminte și ascultătoare și să mă hotărâsc odată dacă deschideam sau nu camerele de oaspeți pentru următoarele săptămâni.

Mathieu pusese degetul pe rană. Ideea lui aprinsese în mine o flăcăruie care se ațâța tot mai tare de când primisem undă verde. Aveam să mă descurc de una singură. Și chiar dacă relațiile dintre proprietar și clienți sunt foarte superficiale, îmi prindea bine să mai văd niște figuri noi. De când cu imobilizarea, mă chinuia senzația de inutilitate, așa însă urma să am în sfârșit cu ce să-mi ocup timpul, și încă pentru o cauză nobilă. Am ajuns în micuța parcare și mi-am descuiat mașina: bătrânul meu Fiat Panda turcoaz, cu tapiserie în carouri fucsia, căruia Mathieu îi montase bateria la sfârșitul weekendului. Îl cumpărasem la douăzeci și cinci de ani, cu ultimele mele câștiguri din spectacole, ca să-l am aici și să mă pot mișca după bunul plac, când veneam să-i văd pe ai mei. Niciodată nu părăsise Conacul. Sigur, nu puteam să-i cer prea multe — nu-mi asigura decât un minimum de siguranță, iar o viteză mai mare de 70 km pe oră se putea dovedi periculoasă. Dar mă foloseam de el ca să merg la cumpărături sau ca să mă duc prin satele vecine, cele care nu erau prea departe. Niciodată, de exemplu, nu treceam de firul văii; când voiam să ajung pe partea sudică a Luberonului, trebuia să găsesc un suflet milostiv care să mă ducă sau care să-mi împrumute mașina.

Când am ajuns acasă era trecut de ora 19. Aveam să mă bucur de spectacolul asfințitului. Am pus un pic de muzică — albumul *Love & Hate* al lui Michael Kiwaka — și m-am instalat într-un fotoliu mare, cu fața spre munte și cu un pahar de rosé în mână. Am luat o gură sănătoasă de vin, cu telefonul lângă mine. Am tresărit când a sunat Cathie.

— Cucu! Ia zi, cum a fost la kinetoterapeut?

- Vești bune, glezna mi se reface bine și frumos.
- Excelent! Când te mai duci?
- Peste două zile.
- Cum te-ai hotărât cu camerele?
- Le deschid! În seara asta mă ocup de anunț și după aia mai văd eu...

— Fără imprudențe, bine? Mathieu și cu mine o să dăm și noi sfoară în țară. Nu se știe niciodată!

— Mersi pentru publicitate.

— N-ai de ce. Ia zi, treci mâine să bem o cafea?

Am auzit un „mamă!” undeva departe.

— Ce-o mai fi făcut, Doamne? se văită ea.

Având o imagine foarte clară cu Max făcând o tâmpenie și cu figura înnebunită a maică-sii, am izbucnit pur și simplu în râs. Cathie l-ar fi mâncat cu fulgi cu tot pe fiu-său, dar se înmuia de îndată ce-i vedea mutrița poznașă.

— Vezi ce-i cu băiatul până nu dă rămă toată casa.

— Mă termină, pur și simplu. Zi, ne vedem mâine?

— Da. Hai, pupici!

Am mai luat o gură de vin, apoi m-am uitat din nou la telefon. În ultimele zile, îl lăsasem deoparte, nemaiașteptând nimic deosebit. Și totuși, când l-am verificat de dimineață, mi-am dat seama că speram să găsesc un mic semn de la Aymeric. Nu-mi venea să cred că nici măcar nu mă-ntrebase dacă ajunsese cu bine și dacă totul era OK. De-atunci, așteptam.

Mă ținusem tare tot weekendul, vrând să par stăpână pe situație în fața prietenilor mei. Și totuși, îi simțeam lipsa cu toată făptura mea, mi-era dor de el, de trupul lui, de râsetele lui, de toate mutrele și toanele lui, și n-aveam voie nici măcar să-l sun ca să primesc o fărâcă cât de

mică, o fărâmbă din el. Ce mult mi-ar fi plăcut să-i povestesc cum mai era casa, ce planuri aveam. Statul ăsta la pândă, așteptând să mă sune, mă înnebunea pur și simplu. Pusesem cu bună știință o distanță între mine și el, fiindcă simțeam că-l pierd, că nu mă iubea cum ar fi trebuit sau, mai bine zis, cum credeam eu. Dar nu mă puteam abține să nu-l aștept în continuare. Eram atât de slabă când era vorba de Aymeric... Îmi răsunau și acum în cap vorbele alea directe ale lui Bertille: „Ești surdă și oarbă.” Avea dreptate. Dar ce puteam să fac?

M-am culcat către miezul nopții, mulțumită că-mi postasem pe net anunțul. Conacul figura deja pe toate site-urile existente, n-avusesem decât de actualizat locurile disponibile. Singura modificare era legată de sala de dans pe care, de derăpănată ce era, n-o puteam deschide pentru clienți. De-acuma, nu-mi rămânea decât să aștept. Exact când să adorm, soneria telefonului m-a făcut să sar de sub plapumă. Surpriză mare, nu-mi venea să cred că Aymeric dădea în sfârșit un semn.

— Alo...

M-am detestat imediat pentru vocea mea pierită și imploratoare.

— Hei... ce mai faci?

M-am întins la loc în pat.

— Excelent, am răspuns eu cu un glas ceva mai ferm. Deplasarea ta cum decurge?

Păstrează-ți calmul.

— Am alergat toată ziua, abia acum am ajuns la hotel, sunt frânt. Dar se conturează niște lucruri bune, sunt mulțumit.

După voce, în ciuda oboselii, părea satisfăcut.

- Foarte bine, înseamnă că acum poți sta liniștit.
- Da. Și tu? Te bucuri de soare?
- Bineînțeles, e o vreme minunată, am pregătit cu Mathieu și piscina.
- Deci huzur în toată regula, ce mai!
Se simțea o umbră de reproș.
- Convalescență, mai degrabă... Astăzi am fost la kinetoterapie.
- De ce?
- Pentru reeducare.
- Ah, da, așa-i, uitasem. Deci stai până te refaci complet?
- Da, mai ales că am de gând să închiriez camerele.
- Păi, de ce?
- Trebuie făcute niște lucrări de renovare și am nevoie de bani ca să le pot plăti.
L-am auzit oftând din rărunchi în aparat.
- Proprietatea asta alor tăi e un sac fără fund. Nu știu cum o să te descurci cu atâtea cheltuieli.
- Vrei să-mi distrugi moralul sau ce?
- Nu, iartă-mă, știu cât ții la locul ăla, dar mă tem să nu te înhami la lucruri prea grele. Mă gândeam la tine, asta-i tot. De ce n-ai discutat și cu mine înainte să iei hotărârea asta?
Ce tupeu pe el! Nu mi-a lăsat timp să-i răspund.
- Așa ai făcut și cu plecatul! se oțărî el. Mă pui mereu în fața faptului împlinit.
Ce l-o fi apucat? A înnebunit, zău așa!
- Ia stai un pic... Îți bați cumva joc de mine?
- Deloc! Îți spun exact ce gândesc.
- Nu se poate, cred că visez! Nici măcar nu te-ai ostenit să vezi dacă am ajuns cu bine sau nu. Și-acum, mă suni

la miezul nopții și faci pe supăratul, reproșându-mi că-ți ascund tot felul de lucruri?! În caz că ai uitat, eu n-am voie să-ți trimit nici măcar un SMS codat ca să-ți spun că aș vrea să stăm puțin de vorbă.

Secundele pe care le-a lăsat să treacă fără să spună nimic mi s-au părut o veșnicie; cuvintele care au urmat mi-au făcut însă și mai rău.

— Auzi, Hortense, eu nu te-am sunat ca să ne certăm. Pot să și închid, dacă zici că așa-i mai bine.

Am intrat în panică, doar nu așteptasem patru zile un semn de viață de la el, ca să se termine totul așa.

— Stai, stai, Aymeric... ce se-ntâmplă, de fapt?

— Sunt epuizat, în orice caz, iar mâine am o zi grea. Trebuie să-ncerc să dorm. Te sărut.

A închis. De disperare, mi s-au umplut ochii de lacrimi. Brusc, am simțit că mă ia cu frig, așa că m-am înfășurat în plapumă, cum făceam când eram mică și visam ceva urât. Nici măcar niște banalități nu mai puteam schimba fără să ajungem la ceartă.

După două ore, eram tot trează. Lacrimile îmi secașeră pur și simplu. Noptiera a vibrat. Am înșfăcat rapid telefonul: „Nu-mi place ce se întâmplă cu noi. De când ai căzut, ești de nerecunoscut. Mi-e dor de tine, de-asta mă port ca un tâmpit, te iubesc. A.” Cum reușea oare ca în numai trei fraze să-mi dea și ce avea el mai frumos, și ce avea mai urât? Mă bucuram că-și dădea seama de fisura apărută în cuplul nostru, că-mi spunea că-i e dor de mine și că mă iubea. Dar tot el găsea de cuviință să-mi pună mie în cărcă această ruptură, negândindu-se nicio clipă că poate avea și el partea lui de vină. N-am mai stat pe gânduri și l-am sunat, nu riscam nimic, era la hotel. Mi-a intrat imediat mesageria vocală. Nu-mi rămânea decât să

aștept până binevoia el să mă caute. Am simțit cum mi se urca sângele la cap, răbdarea mea ajunsese la limită.

În următoarele două zile, m-am dedicat trup și suflet pregătirilor de la Conac, ca să-mi descarc furia și mâhnirea. Am umplut de nu știu câte ori mașina de spălat cu fețe de masă și cu lenjerie de pat. Mulțumirile mele mistralului și soarelui, cele mai bune uscătoare de rufe din lume! Între două reprize de odihnă pentru gleznă, am șmotruit cu simț de răspundere fiecare cameră și fiecare baie. Am aranjat niște pliante turistice la intrare, unde urma să-mi întâmpin oaspeții, și cheile într-un sertar. Am făcut inventarul veselei pentru micul dejun și m-am dus să cumpăr ce lipsea. Am profitat de ocazie ca să mai târguiască una-alta și să-mi fac ceva provizii: dacă apăreau turiștii, aveam de toate în cămară. Am schimbat câteva SMS-uri cu Bertille și cu Sandro: pe partea asta, nicio problemă. Se descurcau foarte bine fără mine, iar elevele mele erau în formă. Mă bucuram pentru ei, dar parcă nu mai era treaba mea. În fața lui Cathie făceam pe senina, însă nu eram oarbă, vedeam foarte clar că-și făcea griji pentru mine.

Joi seara, m-am oprit din dereticat și m-am dus să răspund la telefonul fix al Conacului.

— Alo!

Undeva, departe, mi-am auzit mobilul sunând.

— Da, bună seara. Știu că e așa, în ultima clipă, dar am zis să încerc. Aveți cumva o cameră sau, și mai bine, două camere libere pentru weekend?

Mulțumesc, Mathieu!

— Da, aveți noroc, mai am două camere libere!

— Chiar?

Mobilul a început din nou să sune. Aymeric.

— Da, da! Câte persoane sunteți?

— Suntem două perechi.

— Două camere, deci. Când ajungeți?

— Mâine. Și plecăm luni.

Mobilul a sunat din nou.

— Perfect. Să-mi spuneți numele.

Am ascultat-o pe acea tânără fermecătoare spunându-mi cum se numea, după care, cu urechea ciulită la mobil, i-am explicat pe unde s-o ia ca să ajungă la Conac. S-a auzit, în sfârșit, bipul mesageriei vocale. N-avea să mai sune.

— Atunci, pe mâine! O seară plăcută și drum bun până aici!

Am închis și m-am dus să ascult mesajul de la Aymeric. Frica mi se-nclăștase ca o gheară în stomac, abia îmi târam picioarele. „Eu sunt... voiam să-ți aud glasul. N-o să mai putem vorbi o vreme, acum plec de la birou și mă duc după nevastă-mea și după fete, o să mergem în vacanță cu niște prieteni”, ochii mi s-au umplut de lacrimi, nici măcar nu știam că urma să-și ia concediu, „distracție plăcută cu turiștii tăi. Te sărut”. Dorul de mine îl făcea să se poarte nu doar ca un tâmpit, ci și ca un hapsân. Brusc, bucuria de a-mi primi cei dintâi oaspeți n-a mai avut niciun haz.

8

A doua zi, Cathie mi-a adus mierea și dulcelețurile ei de casă. Bineînțeles, nu serveam decât din producția ei. De mai multe ori, în anii trecuți, clienții mă întrebaseră de unde puteau să cumpere și ei. Îi propusesem așadar să-mi lase un mic stoc, în caz că se ivea din nou ocazia, ceea ce eram convinsă că o să se întâmple. Tocmai terminaserăm de instalat un mic stand de prezentare, la intrare. Ne-am uitat una la alta, mulțumite.

— Nu bei o cafea înainte să pleci?

— Ba da, cu plăcere!

Peste cinci minute, stăteam în fotoliile de pe terasa acoperită. Soarele ardea cu putere, iar temperaturile urcau tot mai sus cu fiecare zi. Era o primăvară nemaipomenită.

— Ceva vești de la Aymeric? mă întrebă ea abrupt.

Brusc, am avut impresia că de mai bine de trei ani încoace toată lumea mă întreba numai asta; nu mai rezistam.

— Mi-a lăsat un mesaj aseară, am zis eu oftând.

— Și ce spunea?

— E supărat c-am plecat, cel puțin așa cred. Pe de-o parte, absența mea pare să-i convină, pe de altă parte însă, îmi tot reproșează...

— Și tu ce simți?

Cathie își lua mii de precauții de fiecare dată când voia să-ți transmită un mesaj sau să te tragă de limbă! Dar întotdeauna obținea ce voia...

— Nu știu... sunt cam în ceață. Mi-e dor de el, asta-i clar, dar nu mai reușesc să țin pasul cu el... totul e din ce în ce mai complicat. Nu mai înțeleg ce așteaptă de la mine.

— Dar tu? Tu ce aștepti de la el?

Mi-a aruncat un zâmbet încurajator și binevoitor.

— Dac-aș ști...

— Profită de șederea ta aici și limpezește-te.

— Asta și intenționez... dar parcă nu prea mai am încredere în mine.

— Ce vrei să spui?

— Sunt atât de slabă când sunt cu el... așa că degeaba aș lua eu cine știe ce hotărâri... totul se poate năruși într-o clipă când mă întorc la Paris.

— Deocamdată ești aici... departe de el!

Am oftat, oarecum resemnată.

— Gata de primit turiști?

Se lăsa în tinericul. Mâncam fără grabă, acompaniată doar de vocea rugoasă a lui Fil Bo Riva. Aparent încântați de primirea pe care le-o făcusem, oaspeții mei de seară se duseseră la un restaurant pe care li-l recomandasem. Știam ce mult i-ar fi bucurat pe ai mei reacția lor, dar și eu mă simțeam foarte mândră văzând cum se extazia la vederea camerei și a grădinii Conacului. Complimentele lor mă ajutau să-mi țin moralul sus și să nu cedez chiar de tot în fața tristeții și a nostalgiei. Eram conștientă că asta mă ajuta să mai uit de adevăratele mele probleme. Mă

descurcam cu ce aveam la îndemână ca să țin în continuare capul sus. Un fleac mă putea face să clachez. Trebuia să rezist. Mi-a sunat mobilul. Era Mathieu. Ce voia oare? Telefoanele nu prea erau specialitatea lui.

— Bună! Ce s-a-ntâmpat?

— Voiam să știu dacă mai ai vreo cameră.

— Da, bineînțeles. De ce?

— Uite, o să-ți aduc un client.

— Genial! Mulțumită ție, plouă cu turiști!

Râsul lui bubuitor aproape că m-a lăsat surdă.

— Pentru câte nopți?

— N-am idee! Omul tocmai a lovit un mistreț în vale și și-a stricat mașina.

Ce ghinion pe capul lui, ce noroc pe-al meu! Mă bucuram pentru pușculița casei, dar îmi părea sincer rău de bietul om. Nenorocit rău, drumul ăla, și foarte periculos, dacă nu-l știai!

— Cam în cât timp ajungeți?

— Ne oprim să mâncăm ceva la Strachina și după aia pornim spre tine. Vrei să vii și tu?

Strachina... ăsta era birtul lui Mathieu: când era deschis, putea merge acolo dimineața, la prânz și seara, fără a pune la socoteală și berile cu prietenii, în serile de meci. De câte ori nu-l luase peste picior Cathie, zicându-i să-și ducă acolo și-un pat?

— Nu, eram deja la masă. Termin de mâncat și pregătesc camera.

— Cum vrei. Pe curând, atunci!

După ce mi se întorseseră oaspeții, le propusesem să vină și ei pe terasă, ca să bem împreună un ceai. De atunci, discutam despre ce mai era prin zonă, eu

le dădeam tot felul de ponturi și de informații despre locuri musai de vizitat, iar ei nu se zgârceau deloc cu întrebările

— Oh... aveți musafiri! îmi ziseră ei dintr-odată.

Mathieu tocmai își parca pe alee camioneta. În ciuda întinericului dens al nopții, l-am văzut venind însoțit de un bărbat doar cu puțin mai scund ca el, care căra o geantă mare de voiaj.

— Un client, mai degrabă!

— În cazul ăsta, noi vă lăsăm. Și mulțumim încă o dată pentru toate.

După politețurile obișnuite și urările de noapte bună, m-am dus la Mathieu și l-am pupat.

— Cum merge? mă întrebă el.

După figura-i preocupată, mi-am dat seama că nevastă-sa, Cathie, îi povestise despre hotărârea mea de-a o lăsa mai moale.

— Foarte bine! l-am liniștit eu, întorcându-mă apoi către noul meu client. Bun venit la Conac!

— Bună seara, îmi răspunse acesta sobru.

— Mare pacoste, mistreții ăștia din vale.

— Asta cam așa-i.

Părea nedumerit. Pe de altă parte, cine n-ar fi fost?

— Bun. Hortense, te las cu Élias, eu mă duc acasă.

— Da, sigur, sărută-i pe Cathie și pe Max din partea mea.

Mathieu i se adresă apoi noului meu oaspete, care stătea foarte retras.

— Trec mâine să te iau și mergem la mecanicul de care ți-am zis.

— Mulțumesc. (Își strânseră mâna.) A fost foarte frumos ce-ai făcut pentru mine!

— Stai liniștit, îi răspunse prietenul meu ridicând din umeri, ca și cum ar fi zis că nu vedea nimic extraordinar în gestul său.

Ăsta era Mathieu, parcă și vedeam scena. Probabil că trecuse din întâmplare pe lângă mașina accidentată, se oprise și, pentru că i se păruse simpatic șoferul, făcuse pe bunul samaritean, mergând chiar până la a-l lua cu el la masă și neavând de gând să-l lase până când totul n-avea să fie rezolvat. Sub ursuzenia aia a lui se ascundea un om bun și generos. A plecat făcându-ne un semn cu mâna.

— Din câte zicea Mathieu, mașina dumneavoastră nu e într-o stare prea bună...

— O să știu mai multe mâine.

Nu-i prea vorbăreț.

— Haideți cu mine să vă arăt camera.

A dat din cap și m-a urmat. Am luat cheia din antreu și am traversat salonul către scară.

— Unde mergeați?

— N-aveam o destinație precisă.

După tonul vocii sale, am înțeles că n-avea chef de stat la discuții. M-am rezumat așadar la strictul necesar, din politețe; n-aveam nimic împotrivă să n-o mai lungesc și să mă duc mai repede la culcare. I-am descuiat camera și m-am dat deoparte pentru a-l lăsa să intre. Și-a lăsat geanta într-un colț și s-a postat în fața ferestrei.

— Mâine-dimineață o să se vadă mai bine.

Niciun răspuns.

— La ce oră vreți să vă servesc micul dejun?

— O să beau doar o cafea, îmi răspunse el fără să se întoarcă.

— Începând cu ora 8, o s-o găsiți pregătită.

Tăcere.

— Vă las cheia aici, pe comodă. Noapte bună.

Am auzit un „mulțumesc” vag în timp ce închideam ușa. Avantajul cu un astfel de client e că nu te deranja cu zgomotul.

M-am băgat în pat și am stins lumina. Din reflex, mi-am verificat mobilul. Niciun semn de la Aymeric. Habar n-aveam când urma să mă mai caute, iar asta mă chinuia îngrozitor. Nu mă puteam abține să nu mă gândesc uneori că poate greșisem cu hotărârea mea de a pleca. Doar toată lumea știe că ochii care nu se văd... se uită. Faptele o dovedeau cu prisosință: într-o săptămână întreagă de când plecasem din Paris, nu vorbiserăm decât o singură dată, și-atunci făcându-ne mai mult rău unul celuilalt. Cum să-mi spună că se ducea în concediu cu familia, când nu suflase o vorbă despre treaba asta până să plec? Aveam tot mai mult senzația că eram o cantitate neglijabilă, o chestie de care te folosești și pe care apoi o arunci. O jucărie... mereu ajungeam la această concluzie. Când eram pe punctul să adorm, am auzit niște pași pe scară și ușa de la intrare deschizându-se, apoi închizându-se. M-am dezmeticit imediat. Să fi fost oaspetele cel nou care ieșea să-și dezmoștească picioarele în miez de noapte? Intrigată, am rămas cu urechea la pândă. Ce putea să facă pe-afară? După vreo jumătate de oră a intrat din nou în casă. În sinea mea, l-am făcut în toate felurile; din cauza plimbării lui nocturne îmi sărise somnul, iar o bună parte din noapte m-am foit și m-am răsucit în pat pe toate părțile.

La 6.45, când a sunat deșteptătorul, îmi venea să mă-mpușc. Trebuie să recunosc, trezitul așa de devreme nu-mi prea stătea în obicei. Dar dacă voiam să-mi

întâmpin oaspeții cum se cuvine și să nu mă simt ca un vierme la capătul celor trei zile, era musai să mă dau jos din pat. Ca să pot ține ochii deschiși, am tras un duș cu apă rece ca gheața. Am fost gata exact când și-a făcut apariția brutarul: mirosul de pâine și de cornuri proaspete îți dezmoțea toate papilele. Îmi rămânea un pic de timp să îmbuc ceva, fiindcă avusesem inspirația să aranjez de cu seară vesela și tacâmurile pentru dimineață. Așa că mi-am savurat micul dejun, hotărâtă să mă bucur de toate micile momente care-mi făceau plăcere și să uit de toate celelalte. Aveam tot timpul un nod în stomac, fiind, pe de-o parte, preocupată de schimbările care aveau loc la școală și de care eu eram străină, iar pe de altă parte, devastată de degradarea relației mele cu Aymeric. Să beau o ceașcă de cafea și să mușc dintr-un croasant mustind de unt, în grădina Conacului, puteau părea niște fleacuri, dar ele făceau mai mult decât toate antidepresivele din lume. La ora 7.30, cu ochii cârpiți încă de somn, proptită de marginea chiuveltei, dormitam legănată de susurul cafelei ce curgea din expresor.

— Iertați-mă, am auzit dintr-odată în spatele meu.

Am recunoscut vocea ultimului client sosit, deși îl auzisem vorbind atât de puțin aseară. Îmi venea să-l scot în șuturi de-acolo, după ce că nu mă lăsase să dorm azi-noapte, îmi strica și singurul moment din zi în care aveam un pic de liniște. Doar îi zisesem foarte clar: începând cu ora 8! M-am întors spre el, iar când i-am văzut fața, am uitat pe loc de orice agresivitate.

— Bună dimineața, i-am zis eu cu o voce frizând vioiciunea.

Dezmeticește-te, Hortense!

— Cum ați dormit?

O întrebare automată, dar prostească. Drept dovadă, omul s-a mulțumit să ridice din umeri, blazat.

— Voiam să-mi cer scuze pentru aseară. Știu că am fost nepoliticos.

Cel puțin, nu era total bătăran.

— Nicio problemă! E de înțeles, dat fiind ce-ați pățit. Să vă aduc micul dejun?

— Doar o cafea, atât!

La ce cearcăne avea, ar fi trebuit să și-o bage pe venă.

— Pot să mi-o pun eu? întrebă el intrând câțiva pași în bucătărie.

— Nu, asta-i treaba mea.

A părut că nu mai știa încotro s-o apuce. Mi s-a părut chiar că îl cam stânjenea să fie servit de cineva.

— Mergeți în sufragerie, că vin imediat.

— S-ar putea afară?

— Sigur că da.

Mi-a făcut un semn scurt, cum că a înțeles, și a dispărut.

L-am regăsit la una dintre mesele din grădină, cu fața spre Luberon, pe care-l ignora cu desăvârșire; își ținea capul între mâini, gata parcă să-și smulgă părul.

— Așa, am zis eu încet, ca să nu-l sperii.

A ridicat capul, lăsându-mă să-i văd privirea extenuată.

— Mulțumesc, zise el când dădu cu ochii de cana de cafea.

— Vă rog. Dacă vreți să și gustați ceva, spuneți-mi.

A încuviințat din cap și a căzut din nou pe gânduri. Omul ăsta avea probleme mult mai mari decât o mașină avariata de un mistreț.

În următoarele două ore, acaparată de ceilalți clienți, care au profitat fără nicio reținere de micul dejun inclus în preț, îmbuibându-se până la limita bunei-cuviințe, nici n-am băgat de seamă când a trecut timpul.

— O zi bună! îmi spuseră ei în cor, pe la 9.45, când au pornit-o în excursiile pe care și le plănuiseră pentru acea zi.

— Mulțumesc...

De cum au plecat, tot trupul mi s-a relaxat. Am râs de una singură, de încordarea și oboseala pe care le acumulasem. Vrusesem să deschid camerele de oaspeți, poftim, erau deschise, dar trebuia să mă ocup și de oameni, iar asta cerea energie, nu glumă. Cu puțin noroc, aveam să pot sta liniștită până pe seară. Așa că m-am hotărât să-mi ofer în sfârșit o cafea și să mănânc ultimul croasant, salvat *in extremis* de hămeseala turiștilor. M-am instalat la masa cea mare, ca să nu fiu prea aproape de protejatul lui Mathieu, care stătea în continuare acolo unde-l lăsasem. Oare la ce Dumnezeu se gândea? Abia ce m-am așezat pe scaun, pentru a oferi o pauză binemeritată gleznei mele, că am auzit sunând telefonul fix.

— Mi-a pus cineva gând rău azi! bombăanii eu.

Clientul meu tresări. Atât de tare, încât m-am întrebat dacă nu cumva îl trezisem. M-am târât șontâc-șontâc înăuntru.

— Hortense, eu sunt, Mathieu. Te-am sunat pe mobil, dar n-ai răspuns.

— S-a-ntâmplat ceva?

Cum să nu mă-ngrijorez? Mă sunase de două ori, nu era normal.

— Nu, nimic grav. Dar trebuia să trec în dimineața asta și să-l iau pe Élias...

— Pe cine?

— Pe Élias! Tipul pe care ți l-am adus ieri.

— Așa, și? Vrei să-l anunț c-o să întârzii?

— De fapt, nu mai am cum s-ajung. Am avut niște necazuri cu stupii azi-noapte și Cathie e la piață, așa că trebuie să mă ocup eu de ei.

— E grav?

— Mai degrabă enervant.

— Bine, stai liniștit, o să-i zic că a intervenit o problemă.

— Poți să-i dai mașina ta?

— Poftim?

Râdea de mine? Cum să-i dau mașina mea?

— Trebuie neapărat să se ducă azi la mecanic, i-am explicat ieri cum s-ajungă.

— Dar cum să-i dau Panda-ul meu?

— Ascultă, Hortense, ia nu mai face pe parizianca neîncrezătoare, că nu te prinde! Am stat toată seara cu tipu' ăsta, poți să ai încredere în el, și-apoi, cine crezi c-ar vrea să-ți șterpească tărăboanța aia?

Gluma lui l-a făcut să râdă. Pe mine, nu.

— Hai, te-am lăsat!

Și a închis. Aveam sentimentul că nimerisem într-o comedie proastă! *Merci, Mathieu*. Dar, sinceră să fiu, mă cam duruse când mă făcuse pariziancă neîncrezătoare. M-am beștelit în gând și m-am dus la Élias-ul în ches-tiune. Acesta bea un rest de cafea rece și fuma o țigară. Probabil că a simțit că se apropia cineva, fiindcă a sărit ca ars de pe scaun.

— Uitați aici, ca să stingeți țigara, i-am zis eu punând pe masă o scrumieră pe care-o înșfăcasem din mers. Incen-diile sunt o mare problemă pe-aici.

— Da, știu, zise el scoțând din buzunarul blugilor o scrumieră de buzunar.

Impresionată, am zâmbit.

— Sunteți prevăzător.

— E firesc.

M-am uitat două secunde la el. În ciuda staturii-nalte, avea un aer bolnăvicios, poate pentru că stătea cocoșat și pentru că era tras la față și palid. Cât despre ochi, albul acestora lăsase loc roșului, iar culoarea irisurilor era greu de stabilit.

— Voiați să-mi spuneți ceva?

— Ăăă... da, scuze. Tocmai am vorbit la telefon cu Mathieu, cel care v-a...

— Da, știu... Și...?

— Îi pare rău, dar a intervenit ceva și n-o să poată veni să vă ia.

— Aha...

Vizibil pus în încurcătură, își trecu mâna prin părul castaniu, deja ciufulit.

— Îmi imaginez că nu prea se poate face drumul pe jos.

Am zâmbit, dar imediat mi-am luat o figură serioasă, ca să nu creadă că râd de el.

— Nu, într-adevăr, dar stați liniștit, o să luați mașina mea.

Parcă ar fi avut o descărcare de adrenalină care l-a scos cu totul din moleșeala de până atunci.

— Nici vorbă!

— De ce?

— Fiindcă o să aveți nevoie de ea.

— Nu, astăzi nu. Auziți, dacă vreți să vă recuperați mașina rapid, nu prea aveți de ales.

A oftat cu zgomot, teribil de încurcat.

— Mi-e foarte jenă, sincer.

Exact de-asta aveam eu nevoie acum!

— Nu mai vorbiți prostii, v-am spus că nu mă deranjează absolut deloc. Duceți-vă să vă luați actele și eu vă dau cheia.

Nu i-am mai lăsat timp să zică nu sau s-o mai lungască, ci am pornit-o imediat spre casă. Am luat din geantă legătura de chei și l-am așteptat să coboare din cameră. După două minute, a apărut cu portofelul în mână.

— O să vedeți mașina imediat, n-aveți cum s-o ratați. E mai vechiuță, așa că... n-o forțați prea tare. O să mai am și eu nevoie de ea.

— OK, o să am grijă să nu mai trosnesc vreun mistreț.

— Să fiți atent și la căprioare, i-am replicat eu, ironică.

A schițat un zâmbet minuscul.

— Mă întorc cât pot de repede, Hortense.

— Nu vă stresați. Să spuneți că veniți din partea lui Mathieu, asta ar trebui să schimbe un pic lucrurile. Hai-deți, baftă!

Am surprins în privirea lui o emoție ciudată, de parcă nu-i venea să creadă că cineva îl ajuta. Omul ăsta era defect rău. Mi-a părut rău că am ezitat să-i împrumut mașina mea, doar știam că dacă Mathieu avea încredere în cineva, puteai să mergi liniștit pe mâna lui. Niciodată nu m-ar fi pus în pericol și nu m-ar fi expus vreunui risc.

— Mulțumesc mult, zise el în șoaptă.

După care, ia-l de unde nu-i! Mă uluia capacitatea lui de a apărea și dispărea ca prin farmec. N-ar fi fost frumos să mă duc după el ca să văd ce face, așa că, neavând

încotro, am ciulit urechile; mi-am auzit Panda-ul demarând ușor și îndepărtându-se încet de Conac.

Am primit mai multe apeluri pentru rezervări, lucru care m-a încântat. Între timp, m-am lansat într-o operațiune de triere. Voiam să profit de șederea mea acolo o pentru perioadă mai lungă ca să pun lucrurile în ordine și să mai schimb câte ceva pe ici, pe colo. N-aveam de gând să fac o revoluție, dar ideea că trebuia să încep în curând niște lucrări mă ajutase să-mi dau seama că toată acea casă putea acum să fie și mai pe gustul meu. Ai mei se duseseră de mai bine de patru ani; bineînțeles, mă simțeam aici acasă, dar parcă, mai degrabă, la ei acasă. Simțeam nevoia, pentru prima dată, ca locul acesta să-mi semene mai mult, mai ales în părțile unde amprenta lor era mai puțin vizibilă. Aveam de muncă serios; nu era ceva ce puteai face într-o singură zi, nici fără lacrimi sau regrete, dar trebuia s-o fac, ca să merg mai departe, ca să mă regăsesc întrucâtva. Realizam acum că mă cam îndepărtasem de mine însămi în ultima vreme. Nu eram de acord cu Aymeric, când zisese că eram de nerecunoscut, îmi dădeam seama că răul era mai profund. Ca și cum m-aș fi mințit singură de foarte mult timp încoace.

Pe la ora 15, am auzit motorul dragului meu Panda. Trebuie să recunosc că am răsuflat ușurată. Mi-l aducea înapoi, în stare de funcționare. Speram să fi aflat ceva clar în privința mașinii lui. Pentru el, în primul rând, doar nu eram chiar atât de egocentrică, dar și pentru mine, fiindcă voiam să știu cât timp mai trebuia să-i țin blocată camera. L-am întâmpinat de pe terasă, pe când

se îndrepta spre casă, cu capul în jos și cu o geantă mare pe umăr.

— Eh, care sunt veștile?

— Mai puțin dezastruoase decât mă așteptam. Trebuie doar schimbat radiatorul și îndreptată tabla. Mulțumită prietenului dumneavoastră, reparațiile vor fi ultrarapide. Ați avut dreptate, numele lui a fost de ajuns ca să-i bage pe toți în priză.

Normal! Probabil că Mathieu îi sunase și le zisese, cu vocea lui groasă, să bage mare, că omul n-avea timp.

— Mă bucur pentru dumneavoastră! Când o să fie gata?

— Miercuri, dacă totul merge bine. Aș putea păstra camera până joi sau e deja rezervată?

— Nu, e OK. Puteți să rămâneți.

— Mulțumesc.

Mi-a întins cheile, iar eu le-am înșfăcat ca și cum ar fi fost bunul meu cel mai de preț. Eu și Panda-ul meu... *Sunt o caraghioasă, asta sunt.*

— V-am făcut plinul.

Bunul lui simț m-a impresionat.

— Oh... ce drăguț, dar nu era nevoie. Dacă vreți să vă mai plimbați în weekendul ăsta, puteți s-o mai luați, nicio problemă.

— Nu, mulțumesc, nu vreau să abuzez. Pot să merg și pe jos.

Tonul lui, deși politicos, era cât se poate de ferm.

— Și dacă insist, o să mă refuzați în continuare?

N-a avut nicio reacție, iar pentru că-i blocam trecerea, m-a ocolit și apoi a intrat în casă. I-am auzit pașii grei pe scară. Apoi, nimic. Aș fi preferat să-mi accepte propunerea, în felul ăsta n-avea să stea numai pe-aici în următoarele patru zile. N-aveam niciun chef să-l știu mereu

pe-acolo, oricât de discret ar fi fost. Avantajul camerelor de oaspeți era că, de obicei, casa redevenea a mea peste zi. Unii clienți își mai făceau de lucru o oră, două pe la piscină, dar rareori mai mult. Mă aștepta o săptămână lungă, dacă nu-și mișca fundul de-aici — fiindcă, pe jos, tot n-avea să ajungă prea departe. Peste o jumătate de oră, când a coborât din camera lui cu o sticlă mare de apă în mână, eram pe terasă și m-am hotărât să-mi joc și ultima carte.

— Élias!

S-a întors spre mine, surprins că-l abordam în felul acela, ca și cum ne-am fi cunoscut. A încruntat din sprâncene, circumspect.

— Da?

— O bicicletă ați accepta-o, ca să vă plimbați? Eu, cu piciorul ăsta, n-am cum s-o folosesc! am adăugat arătându-i atela.

Privirea lui — foarte serioasă — s-a fixat pe glezna mea.

— Ce-aveți acolo?

— O drăgălașă de entorsă.

A dat să facă un pas spre mine, dar s-a oprit imediat. Câteva secunde a părut să se gândească în cu totul altă parte, apoi a închis ochii. Și-a trecut mâna peste față ca să se dezmeticească și s-a uitat din nou la mine: își venise în fire, dar era și mai sumbru ca înainte. Nu mai înțelegeam nimic!

— Deci? am insistat eu. Ce ziceți?

— De ce nu...?

Cât entuziasm!

I-am făcut semn să vină după mine până în garaj. Am intrat în acel fief al lui taică-meu și i-am arătat colțul bicicletelor.

— Aveți de unde s-alegeți. Să vă uitați și în ce stare sunt cauciucurile. Dacă e cazul, găsiți acolo și petice, și pompe. Puteți să scotociți cât vreți.

I-am dat cheia.

— Am o dublură, am precizat eu. Numai s-aveți grijă să încuiați bine seara, că mai pot apărea și nepoftiți. O zi plăcută în continuare!

Eram aproape afară când m-a strigat.

— Hortense?

M-am uitat la el peste umăr, avea aceeași expresie de recunoștință îndurerată.

— Mulțumesc mult. O seară bună!

În următoarele două zile am fost ocupată până peste cap. Nu cu faimosul Élias, care se strecura ca o boare de vânt. Cu el era foarte simplu: de cum își termina cafeaua, o tinea cu rucsacul în spinare și nu se mai întorcea decât seara târziu, după căderea întunericului. În schimb, cu toate du-te-vino-urile celorlalți, cu treburile gospodărești, cu servitul micului dejun și cu sfaturile turistice, nu-mi prea mai rămânea timp de gândit — ceea ce îmi convenea. De gândit la Aymeric, care-mi lipsea, care mă chinuia, care se pregătea, poate, să iasă din viața mea, să mă abandoneze; cum lăsam puțin garda jos, cum începeau să mă urmărească tot felul de imagini cu el în vacanță, alături de familia lui fără chip. Sufeream, singură în casa mea mare plină de necunoscuți veniți să petreacă Paștele pe blânde meleaguri provenșale. Faza care m-a pus la pământ, mai ceva ca un pumn în plină figură, a început sâmbătă seara, când m-am trezit că vine la mine mama micuței familii care abia ce sosise. Eu stăteam pe terasă, înfășurată într-o pătură, și-mi înecam singurătatea într-un pahar cu vin.

— Aveți nevoie de ceva? am întrebat-o, pregătită să mă ridic.

— Nu, nu, totu-i perfect. Voiam numai să știu dacă ne dați voie să facem o vânătoare de ouă mâine, cu băieții noștri.

I-am zâmbit, înduioșată.

— Bineînțeles, distrați-vă cum poftiți, e spațiu destul.

Am dormit foarte prost. Dar nu numai eu, s-ar părea; Élias a ieșit din nou în puterea nopții, pentru o bună bucată de vreme.

Lovitura de grație am primit-o a doua zi, când i-am văzut pe cei doi băieței fugind ca nebunii prin grădina Conacului și scotocind prin tufele de lavandă sau pe la poalele pomilor, în căutarea ouălor de ciocolată. Atunci am priceput cum stăteau de fapt lucrurile. Toți cei din jurul meu — în afară de Sandro, care nu era tocmai un reper — aveau o familie, propria lor familie, nu doar un cerc de prieteni; toți își construiseră un cămin, Aymeric cel dintâi. El n-avea să fie singur niciodată. Și dacă nevastă-sa ajungea să afle de legătura noastră și se hotăra să-l părăsească, el tot rămânea cu fetele. Eu, în schimb, n-aveam să am niciodată copii. Niciodată. În curând făceam patruzeci de ani, nu mai aveam nicio șansă. Niciodată n-aveam să-mi văd propriii copii fugind prin grădina bunicilor lor dispăruți, nici sărind în piscina lor. Refuzasem să văd că timpul trecea, că timpul zbura, că timpul îmi scăpa printre degete, și uite în ce situație ajunsesem! N-aveam să fiu decât o simplă nașă, fără o familie a mea. Cât de jalnică eram!

A doua zi, am refuzat să mă mai amărăsc cu gânduri negre, ca în ajun. Așa încât, după micul dejun, de îndată

ce casa s-a golit și am avut o clipă de răgaz, am sunat-o pe Cathie și am invitat-o cu ai ei la prânz, la Conac.

La amiază, mica familie și-a făcut apariția: Max cu niște ochelari de scafandru atârnați la gât, Cathie cu o prăjitură cu cireșe în brațe, iar Mathieu cu un carton de sticle de rosé la subsuoară. Ziua asta alături de ei mă bucura nespus și avea să-mi mai descrețească fruntea, mai ales că eu și Cathie făcuserăm un pact: nicio întrebare legată de Aymeric câtă vreme nu deschideam eu subiectul — ceea ce n-aveam de gând să fac sub nicio formă. Spre deosebire de mai deunăzi, mă simțeam chiar bine. Cele câteva ceasuri de tihnă și de relaxare în compania lor, cu pălăria de paie pe cap, aveau să fie o adevărată gură de oxigen. Îmi ziceam în sinea mea că eram totuși o norocoasă să-i am lângă mine. Ei erau temelia mea, baza mea, portul meu de origine. Ziua asta avea să aibă gust de vacanță. Așa cum mă așteptam, Conacul era gol, faimosul Élias plecase încă din zori și aveam toate motivele să cred că nu se întorcea decât pe seară sau chiar mai târziu. Prin urmare, niciun stres până a doua zi dimineață.

Masa de prânz a decurs sub semnul buneii dispoziții și al râsului în hohote. Mathieu s-a ocupat de fripturile la grătar, pe care le-am degustat însoțite de roșii cu mozzarella și de cartofi copți în coajă — îi eram recunoscătoare tatei că avusese inspirația să construiască un grătar acoperit, din piatră, pentru evitarea incendiilor —, totul stropit din belșug cu vin. Ușoara și plăcuta ebrietate care mă cuprinsese îmi pica extrem de bine, ajutându-mă să respir ceva mai normal. Max și-a înfulecat desertul în mare viteză, ca să se poată întoarce cât mai repede în apă. Tentativele disperate ale lui Cathie de a-l convinge

să mai stea puțin, până se făcea digestia, m-au făcut să râd cu gura până la urechi. După mai multe negocieri fără succes, a trebuit să se recunoască învinsă.

— Așa autoritate ai tu asupra fiului tău? o luă peste picior Mathieu.

— Lasă că ai tu mai multă, de-aia te duce de nas cum vrea el!

Am râs și mai tare.

— Râzi tu, râzi, dar ia zi, când ai de gând să faci o baie? mă întrebă Mathieu cu un zâmbet sadic pe buze.

De când venisem, n-atinsesem apa din piscină nici măcar cu un vârf de deget; n-avusesem chef, n-avusesem dispoziția necesară. Pe de altă parte, în general, când clienții camerelor de oaspeți erau aici, piscina era toată a lor, eu nu mă atingeam de ea. Mathieu nu știa că aveam de gând să remediez această situație. Iar cu el, nu era loc de-ntors. Ori mă hotăram singură, ca un om mare, ori avea el grijă s-o fac — și, la cât de puternic era, n-aveam cum să rezist prea mult. Situația era deci clară. Ca să-mi fac un pic de curaj, am băut o gură zdravănă de vin. M-am ridicat apoi în picioare, mi-am scos rochia, pe sub care îmi pusesem de dimineață costumul de baie, după care mi-am scos și atela. Când mi-am văzut glezna dezgolită, am avut o senzație bizară, ar fi trebuit să mă simt eliberată, și totuși m-a cuprins un fel de panică, piciorul meu era singur, fără niciun sprijin, fără nicio barieră de protecție. Și poate că aș fi rumegat în continuare la acele gânduri, dacă Mathieu n-ar fi sărit brusc de pe scaun și n-ar fi început să se izbească în piept cu pumnii, urlând ca o fiară. Atunci am uitat cu totul de gleznă, am luat-o din loc, mai șontăcând, mai țopăind — după atâta vin, eram în stare de orice — și

m-am aruncat în piscină, cu capul înainte. Baia aceea m-a mai trezit un pic, soarele, căldura începuseră într-adevăr să mă cam încingă. Înainte de orice însă, preț de câteva clipe, datorită apei, am simțit că nu mai aveam nicio greutate, exact ca în timpul săriturilor. Am făcut o întrecere cu Max, pe care am pierdut-o din pricina entorsei, apoi am ieșit, înviorată. M-am întors încetișor și mândră de mine la masa de sub umbrelă, mi-am pus pe cap pălăria de paie și-am mai luat o gură de vin. Cathie și Mathieu mă priveau fericiți.

— Așa îmi place când te văd bucuroasă, comentă Cathie. Ți face bine locul ăsta.

— Clar...

M-am uitat în zare, dintr-odată posomorâtă.

— Ce s-a-ntâmplat?

Mi-am pus la loc atela, cu mișcări mecanice. După ce la începutul convalescenței o blestemasem în fel și chip, acum o foloseam ca să mă apăr de toate agresiunile exterioare. De amărăciunile mele însă, nu mă putea apăra. Am ridicat privirea spre Cathie.

— Încep să-mi dau seama de anumite lucruri și e destul de complicat.

A oftat, exasperată.

— Niciun semn în continuare?

— Nimic... e zi liberă azi, i-am zis, ironică.

M-a prins de mână și mi-a strâns-o cu putere. Am simțit cum mă pierd în privirea ei învăluitoare.

Dar nu-i numai asta, draga mea Cathie. Dac-ai ști ce îngrozită sunt! Imaginează-ți doar două minute că n-aș mai putea să dansez niciodată... ce s-ar alege atunci de mine? Știu că te gândești și tu la asta, o văd în ochii tăi. Ține-te tare, Hortense! Nu-i spune nimic, n-o îngrijora și mai tare. Nu azi.

Nu acum. Nu tocmai când petreci o zi minunată alături de oamenii care-ți sunt cei mai dragi...

— Ce-aveți, fetelor, ce v-a apucat? Oi fi eu mai retardat, că, zău, dacă pricep despre ce vorbiți, ne întrerupse Mathieu.

M-am prăvălit, râzând, pe umărul lui Cathie. De-asta aveam nevoie, de această simplitate și această spontaneitate.

— Îl ador pe bărbat-tu!

— Da, e nemaipomenit!

— Gata cu rosé-ul, drăguțelor!

Odată pronunțată teribila sentință, ne-a umplut din nou paharele, fără a-l uita nici pe-al lui. După care, brusc, a început să bombăne, scoțându-și telefonul din buzunarul bermudelor.

— Ce naiba mai vrea și ăsta azi? mormăi el când văzu cine-l suna.

— Cine e? îl întrebă Cathie.

— Tinerelu' pe care l-am angajat. Și pot să-ți spun deja că nu prea-mi miroase a bine!

S-a dus ceva mai departe ca să poată vorbi. În mai puțin de două secunde, vocea lui puternică răsuna în toată valea.

— Ce-are tata? întrebă Max, ieșit ca prin farmec din piscină.

— Nu știu, suflețelul meu, du-te mai bine și joacă-te în continuare.

A șters-o cât ai clipi. Cathie nu părea deloc îngrijorată, îl știa ea pe Mathieu al ei. După câteva minute, acesta s-a întors, și-a aruncat mobilul pe masă și și-a golit dintr-o înghițitură paharul de vin.

— Eh? îl interogă ea.

— Tembelu' a vrut să se dea mare în fața gagicilor azi-noapte, la bar, și și-a bulit cotu'. Păi, cum mai poți tu să tai sau să tunzi copaci când ești cu cotu-n piuneze? Îți spun eu, nu mai poți, și uite așa îți bagi șefu-n rahat! Să vezi ce față o să facă mâine băieții când le-oi spune că avem cu o pereche de brațe mai puțin!

Rareori Mathieu lega atâtea fraze într-un singur enunț. Știam că eu n-aveam nicio vină, dar tot m-am făcut mică pe scaunul meu, încrucișând degetele ca să treacă mai repede furtuna.

— N-ai putea să iei un interimar? îi sugeră Cathie cu o blândețe și un calm care m-au lăsat cu gura căscată.

— Sunt luați toți!

— O să găsești tu unul, sunt sigură. Ia gândește-te, chiar nu știi pe nimeni care să vă dea o mână de ajutor?

Cu pumnii strânși pe masă, își muncea mintea și se uita lung la Cathie, așteptând o revelație.

— Mda... știu.

Nevastă-sa chicoti.

— Cine e norocosul?

— Élias!

S-a îndreptat de spate și și-a umflat pieptul, mândru de el.

— Tipul pe care l-ai ajutat cu mașina și care stă aici? îl interogă ea.

A dat din cap că da.

— De ce el? m-am trezit eu întrebând.

— Ți-a făcut necazuri? sări imediat Mathieu.

M-am dat puțin în spate, speriată de agresivitatea lui.

— Doar să-mi spui și mă ocup eu de el!

Se dezlănțuise.

— Oh, nu! Abia dacă l-am văzut de câteva ori! Ce știu e că miercuri o să-și recupereze mașina, asta mulțumită ție, în treacăt fie spus, iar după aia pleacă. Dar...

— Dar ce? urlă el.

— Nu-l cunoști, nici nu știi dacă poate să facă munci din astea.

— Îți zic eu că poate.

— De unde știi? insistă Cathie.

— L-am simțit. E un tip de toată isprava, crede-mă.

— De unde e?

— De unde să știu eu? Știi că nu-mi place să pun întrebări.

— Asta cam așa-i!

Mathieu a pocnit din palme, satisfăcut.

— Gata, Hortense, s-a rezolvat! Diseară, când se întoarce, spune-i, te rog, să mă sune.

Am stat sub umbrar, așteptând să apară viitorul angajat al lui Mathieu. Terasa era scufundată aproape în întuneric când l-am zărit venind, călare pe bicicletă. Văzându-mă acolo, s-a oprit în loc.

— Bună seara, murmură el.

— Bună seara.

Se pregătea deja să intre casă.

— Numai puțin, Élias, l-am oprit eu ridicându-mă din fotoliu. Trebuie să vă spun ceva.

S-a oprit imediat și a așteptat, cu capul băgat între umeri ca un copil care urmează să-și primească pedeapsa. Să-l fi speriat eu cu ceva? Ar fi fost o premieră pentru mine...

— S-a-ntâmplat ceva? mă întrebă el în cele din urmă.

— Nu, nu, stați liniștit, i-am zis eu pe cel mai blajin ton de care eram în stare. Doar că m-am întâlnit azi cu Mathieu și mi-a zis c-ar vrea să-i dați un telefon în seara asta.

Tot corpul i s-a relaxat.

— Nu e cam târziu acum?

— Nu, așteaptă să-l sunați. Aveți numărul lui?

— Nu, și... ăăă... de fapt, eu nici nu-mi prea folosesc mobilul, a rămas la service, în mașină.

— Sunați de pe fixul din casă, e chiar la intrare, haideți cu mine...

M-a urmat ascultător, eu i-am dat numărul lui Mathieu, i-am întins aparatul, după care i-am zâmbit și am ieșit. Am stat însă cu urechea la pândă, arzând de curiozitate să ascult și eu discuția. Discuție era mult spus, căci Élias mai mult a ascultat decât a vorbit. Am auzit doar un „poți conta pe mine”. După câteva minute a ieșit din nou afară și a făcut câțiva pași prin grădină, frecându-se întruna la ceafă. După aceea a tras un oftat indescifrabil și și-a aprins o țigară. Pesemne că atunci și-a amintit că eram și eu pe-acolo, fiindcă s-a întors brusc spre mine.

— Îl scoateți dintr-o mare încurcătură.

— Mă bucur că pot să-i fiu de ajutor, măcar atâta să fac și eu pentru el.

— O să lucrați mai mult timp, ce-a zis?

— Țsta-i un mod indirect de a mă întreba dacă mai rămân la dumneavoastră?

Drept cine mă lua? Doar nu eram atât de înnebunită după bani!

— Nu! Vai de mine!

— Aș mai rămâne o vreme, dacă o să mai fie disponibilă camera...

Mi s-a părut că ghicesc premisele unui zâmbet, numai că ele au dispărut până să-i ajungă la buze.

— O vreme, o să tot fie loc, i-am zis eu cu blândețe.

— Perfect. Când n-o să mai fie, să-mi spuneți.

S-a apropiat de măsuța joasă pe care-mi odihneam glezna, obosită după ziua aceea minunată. Și-a stins țigara în scrumieră și a pornit-o spre camera lui.

— Noapte bună, Hortense.

Ședințele de recuperare dădeau roade, kinetoterapeutul era încântat de progresele pe care le făceam. La o lună după accidentare, îmi recăpătam mobilitatea, în vreme ce durerile și senzația de fragilitate se diminuaseră simțitor. Peste o săptămână, aveam să scap de atelă. Mă temusem de ce era mai rău. De-acuma, aveam motive să sper. Să sper că nu va trebui să renunț definitiv la dans. Ca să nu mai încapă însă nicio temere, terapeutul voia să știe și opinia ortopedului, așa că a trebuit să-i promit că o să-i dau coordonatele savantului nebun și ale clinicii lui. Eram nevoită deci să-l contactez pe Auguste și să-i îndur obișnuita-i exigență. Iar când ziceai Auguste, ziceai școală! În fine, nu era grabă mare, mai puteam să trag de timp. Nu prea mă încânta ideea a redezgropa niște amintiri atât de urâte. De fiecare dată când mă gândeam la consultația de la clinică și la ultimele secvențe pe care le trăisem la Paris și la școală, începeam să tremur, cuprinsă de o deznădejde totală, ca atunci când te știi în pericol. Pericol să ce? N-aveam nicio idee. În ultimele zile, nu mai avusesem nicio veste de la Sandro și Bertille, și nici eu nu-i căutasem. Ar fi trebuit poate să-i sun, să

le dau eu un semn de viață, acolo, dar nu mă simțeam în stare. Îmi imaginam că erau supraocupați cu munca, asta era scuza perfectă. Ca și scuza cu concediul pentru justificarea tăcerii desăvârșite a lui Aymeric de aproape două săptămâni încoace.

Când am ajuns la Conac, am dat peste o mașină necunoscută. Am parcat aproape de ea, ca s-o pot inspecta discret. Nu puteam eu să mă laud cu tărăboanța mea, la cât de veche era, dar nici astălaltă nu părea o tinerică, probabil că avea o grămadă de kilometri rulați. Numai că era dintr-o cu totul altă ligă decât Panda-ul meu. Era un soi de 4 x 4 bleumarin — nu mă pricepeam prea bine —, impunător și destul de prăfuit. Mașina aia avusese mai multe vieți, o atestau nenumăratele îndoituri și înfundături ale caroseriei. Dar dezastrul din interior chiar m-a lăsat perplexă: erau acolo tot felul de chestii de băut și de mâncat, genți de voiaj, cărți peste cărți, o mulțime de hârtii și de hărți rutiere, plus o pernă și un sac de dormit. De-ai fi zis că proprietarii mașinii locuiau de fapt în ea. Și că se hotărâseră să facă o pauză într-un pat adevărat... la mine la Conac!

Așteptam niște clienți noi, care urmau să vină în seara aceea și să stea tot weekendul. N-am mai lungit-o, nevrând să fiu surprinsă în flagrant delict de *voyeurism*. Când am ajuns în dreptul garajului, m-am întâlnit, spre marea surpriză, cu Élias, care de obicei nu se întorcea înainte de lăsarea întinericului.

— Bună ziua!

— Bună ziua, Hortense.

Eram pregătită să-mi văd de drum, dar m-am răzgândit în ultima clipă.

— Élias, i-ați văzut cumva pe cei care au venit cu mașina de-acolo?

— Da.

— Aha. Deci mă așteaptă. Păi, să mă grăbesc, atunci.

Și am și pornit-o înspre casă.

— Nu vă grăbiți, e mașina mea.

Am încremenit în loc și m-am holbat la el. Doar nu trăia în propria-i mașină! Nu-l cunoșteam mai deloc, dar nu-l vedeam ducând o asemenea viață. Mi-am revenit rapid, dându-mi seama că mă uitam probabil la el ca la un extraterestru.

— Corect, e miercuri azi! Uitasem. Carevasăzică, v-au reparat-o.

— Așa s-ar părea.

— Minunat! Vi s-a luat o piatră de pe inimă, bănuiesc.

A ridicat din umeri, indiferent. De parcă nici nu conta. Deși, când venise aici, ziceai că-i sfârșitul lumii...

— Altfel, toate bune? îl întrebai eu, încercând să leg o conversație.

A întors capul într-o parte, iar privirea i s-a pierdut undeva în zare.

— Da...

A scos încă un oftat lung, al cărui înțeles numai el îl știa, după care mi-a acordat din nou atenția lui. Omul ăsta părea extenuat de propria-i existență, măcinat de o povară care-l strivea.

— O să vă plătesc chiar acum, s-a făcut o săptămână de când sunt aici. Bănuiesc că și pentru dumneavoastră e mai convenabil așa.

— Cum vreți, dar să știți că nu-i nicio grabă.

— Insist.

A venit după mine până în antreu. Am făcut calculele și i-am arătat totalul. Când l-a văzut, s-a încruntat.

— E ceva în neregulă? l-am întrebat eu, sâstisită.

— Cred că ați greșit, vă datorez mai mult. Mathieu mi-a spus care-i prețul pe noapte și dacă înmulțim cu...

— V-a spus prețul cu mic dejun, l-am întrerupt eu. Dar eu vă ofer aceste mic dejunuri din partea casei.

— Pot să le plătesc!

Credea probabil că o făceam de milă, dar se înșela amarnic.

— Nu mă îndoiesc. Dar nu v-am văzut să vă atingeți de cornuri și de dulceață... Dacă țineți neapărat să plătiți o pungă de cafea, adăugați 3 euro și 90 de cenți la suma totală! am încheiat eu zâmbind.

Simțeam că-i venea să râdă la gluma mea, dar ceva parcă nu-i dădea voie. Tristețea părea să-l tragă mereu înapoi în cochilie.

— Mulțumesc, sunteți drăguță, reuși el cu greu să îngaime.

— E plăcerea mea. Și-apoi, cine știe? Peste niște ani, după ce Mathieu vă va da drumul, poate c-o să mai vreți să treceți pe-aici!

Eram aproape sigură că nu trecea niciodată de două ori prin același loc. Muțenia lui mi-a confirmat-o. A pus pe măsuță un portofel vechi din piele, care probabil fusese negru cândva și din care i se ițea acum permisul de conducere. Cartonul roz al acestuia era scorjit, chiar rupt pe alocuri. Pesemne că-l luase când era foarte tânăr, tare mi-ar fi plăcut să văd cum arăta pe-atunci. L-aș fi recunoscut oare? A lăsat totul unde era și a început imediat să se caute prin buzunarele blugilor. De-acolo a scos un ghemotoc de bancnote mototolite, pe care, una câte

una, le-a pus tot pe măsută. M-a șocat când i-am văzut mâinile, hărtănite în ultimul hal, cu palmele pline de bățături și degetele toate zdrelite, nemaipunând la socoteală antebrațele chinuite de crampe, pe care se distingeau, de la încordare, fiecare venă și fiecare nerv.

— Cred că am numărat bine.

— E perfect, mulțumesc.

— Bună seara.

Se răsucea deja pe călcâie.

— Stați puțin!

S-a întors din nou spre mine. Am arătat cu capul în-
spre mâinile lui.

— N-ați vrea ceva ca să vi le oblojiți cât de cât? Cred că vă dor, și am tot ce trebuie în trusa medicală. Nu puteți sta așa, dacă vreți să puteți munci în continuare.

S-a uitat la mine, mișcat, după care gândurile i-au fugit, ca de obicei, în altă parte, la mari depărtări — cel puțin așa părea. A schițat o mutră ironică, ușor scârbită chiar, apoi s-a uitat din nou în ochii mei.

— Mulțumesc, sunteți drăguță, dar n-o să mor din atâta lucru, știu ce am de făcut.

S-a năspustit afară de parcă l-ar fi fugărit cineva. Am ieșit și eu după el, ca hipnotizată. Ciudat om! Făcea risipă de ingeniozitate numai ca să nu se apropie cineva de el. Evita, practic, orice contact cu oamenii, rezumându-se la acel minimum minimorum impus de politețe. Dacă mă gândeam mai bine, probabil că nici Mathieu nu aflase mai multe despre el, de când îl luase în echipa lui. Am observat pe jos un cartonaș plastifiat pe care trebuie să-l fi scăpat când scotocise prin portofel și prin buzunare; l-am luat imediat, fără să mă uit despre ce era vorba și l-am strigat pe Élias, grăbindu-mă în același timp să-l

prind din urmă. Se pregătea să închidă portiera — tentativa noastră de conversație îl pusese, în mod evident, pe fugă —, dar, văzându-mă cum veneam spre el țopâind, a ieșit totuși din mașină, nemulțumit că-l țineam în loc.

— V-ați pierdut ceva! i-am zis eu ca să-l liniștesc.

I-am întins cartonășul, iar privirea mi-a înțepenit, văzând în același timp cum Élias se albea la față. Mi-era foarte cunoscut acel desen cu un șarpe roșu răsucit în jurul unui băț. Parcă ar fi fost o imagine din inventarul inconștientului colectiv, mi se părea c-o știu dintotdeauna, dar nu și de unde anume. Élias tot încerca să-și recupereze peticul de hârtie, dar eu nu-i dădeam drumul din mână, mi-era imposibil să i-l înapoiez. În cele din urmă, mi-a picat fisa. Privirea mi s-a mutat de la cartonaș la proprietarul său.

— Sunteți doctor?

Se uita ținută la acel caduceu, cu mâinile tremurând și cu fălcile încleștate.

— Înainte, șuieră el printre dinți.

— Înainte de ce?

— Nu mai contează...

A tras un pic mai tare de peticul de carton, iar eu l-am lăsat în sfârșit să-l ia.

— Vă mulțumesc că mi l-ați dat înapoi.

— N-aveți de ce, dar...

Fără a-mi mai da vreo atenție, s-a urcat în mașină, a aruncat furios, undeva pe bancheta din spate, prețiosul document pe care se chinuise atât de tare să mi-l smulgă din mână și a demarat în trombă, dispărând într-un nor de praf. Eu am intrat în casă și m-am prăbușit pe canapeaua din salon, uimită și tulburată de ceea ce descoperisem; Élias era doctor, iar mașina aceea era, mai mult sau

mai puțin, locuința lui. Acele ultime treizeci de minute fuseseră cu totul supraréaliste. Misterul din jurul acestui om devenea tot mai de nepătruns. Degeaba încercam eu să-mi țin în frâu imaginația, aceasta era mult prea inflamată ca să nu-ncep să mă gândesc la lucrurile cele mai incredibile.

Pe la 9 seara, țârâitul telefonului m-a smuls din scenariile mele nebunești. Am sărit ca arsă și m-am năspustit spre el, nutrind speranța că era Aymeric. Am simțit apoi cum mi se strânge inima în piept de dezamăgire și de groază. Dezamăgire pentru că nu era el, nici de data asta. Groază pentru că era Bertille. Am răspuns. N-aveam încotro.

— Bună, Hortense!

— Salut, ce mai faci?

— Genial! Fiona se descurcă perfect, spectacolul e în pregătiri, iar înscrierile la cursuri au început să curgă.

Așa, Bertille, mersi, zi-mi-o scurt!

— Mă bucur.

— Și tu? Îți priește Sudul?

— Da, nu pot să spun că șomez...

— Cum așa? mă întrebă ea pe un ton înțepat.

Ce te-a apucat să-i spui, Hortense!

— Am deschis camerele de oaspeți, casa are nevoie de niște lucrări de întreținere.

— Aha, păi, atunci, foarte bine...

M-am blocat, dându-mi seama brusc de un lucru jenant: nu mai mergeam să lucrez la școală, dar la Conac munceam. Aveam nevoie de o diversiune, dar care?

— Ce-mi mai fac fetele? Se mișcă bine?

— Perfect, dar îți cam duc dorul... Întreabă întruna de tine.

M-a potopit tristețea, nu mai știam ce să zic.

— Cum mai stai cu glezna?

Întrebare de baraj... M-am uitat la ea, era dezumflată complet, protejată încă de atelă, bineînțeles, dar deja mergeam mai repede, mai bine și fără dureri. Puteam de-acuma să pun piciorul în pământ și să mă bazez pe el tot mai mult.

— Ia-mă ușurel, că mai am de tras cu ea... Deocamdată nu pare prea solidă.

— Fir-ar să fie... și cum te descurci? Crezi că poate să iasă prost? Poate că ar fi bine să vorbești cu Auguste ca să te mai ducă o dată la doctorul lui.

— Mai stau așa o vreme... dar să știi că sunt destul de bine îngrijită și aici.

În receptor se auzi un plescăit de limbă scurt și exasperat. Aparenta mea iresponsabilitate o călca pe nervi.

— Hortense, îmi pare rău că trebuie să discutăm niște chestii atât de delicate, dar, îți dai seama, la cât de multe cereri de înscriere am primit pentru vara asta, trebuie să ajungem la o concluzie. Dacă după o lună întreagă glezna ta nu-i mult mai bine, nu văd cum te-ai putea ocupa de cursurile din iulie. E extrem de riscant să ne băgăm în așa ceva dacă tu nu ești disponibilă. Nemaivorbind despre ce riști dacă te reapuci de treabă prea devreme. Chiar tu ziceai de treaba asta, la un moment dat! Înțelegi, nu?

Ca de obicei, Bertille îmi vorbea fără înconjur. Nu mă deranja. Pe lângă faptul că nu ceream să fiu protejată — deși era dreptul meu, până la urmă —, mă bucuram să văd că nu-mi cerea să mă întorc la școală.

— Ai dreptate, ce să zic... Îmi pare rău.

Răspunsul meu era cum nu se poate mai sincer. Pe de altă parte, nu mai știam ce să cred, mi-ar fi plăcut să

reacționez vehement, să urlu că e scandalos sau că e furt pe față, dar eu nimic.

— Nu dau doi bani pe scuzele tale, ești cu mințile în altă parte, Hortense. Fă bine și stai acolo până rezolvi tot ce ai de rezolvat, și nu mă refer doar la gleznă. N-are rost să vii încoace, iar peste două zile să te văd distrusă.

Până în septembrie, n-aveam să mă întorc la viața mea obișnuită. Deși nu-mi convenea să-mi las baltă atâta vreme elevii și orele de predare, gândul ăsta mă liniștea, chit că avea la bază o minciună.

— Aș vrea totuși să te rog ceva, continuă ea.

— Te ascult.

— Fă un efort și vino măcar la spectacol. Fă-o pentru elevele tale. Trag toate din greu cu Fiona ca să fii mândră de ele.

M-am simțit aiurea, parcă i-aș fi lăsat baltă pe toți. Bertille mă atingea acolo unde mă durea mai tare, dar n-aveam ce să fac. Nu puteam să mai dau înapoi. Nici măcar s-o gândesc ca pe-o eventualitate.

— Sigur! O să fiu acolo, nici nu concep altfel.

— Foarte bine. Între timp, trage tare cu refacerea. Vreau să fii în formă maximă când te reapuci de treabă.

— Așa o să fac. Acum te las, trebuie să-mi vină niște clienți.

Minciună nerușinată... Voiam să scurtez cu orice preț convorbirea aia.

— OK! Te pup.

— Și eu.

Am închis fără să mai stau pe gânduri.

M-am băgat în pat imediat. Nu de oboseală, ci ca să mă ascund, ca să scap de rușinea de-a o fi mințit pe

Bertille în privința gleznei și de a-i fi lăsat baltă pe toți. Am adormit. Somnul mi-a fost bântuit de coșmaruri în care tot încercam să fug; alergam îngrozită pe un culoar întunecos care nu se mai termina, apoi ajungeam pe o scenă unde eram obligată să dansez ca un robot, în lumina orbitoare a unui reflector. Până la urmă, reușeam să-l disting pe Aymeric, care era cu ai lui. Fericirea familiei lor, dragostea care-i unea mă făceau să încremenesc, ca paralizată. Fără a mă băga în seamă, ei se ridicau și plecau.

Am sărit atunci din somn, înăbușindu-mi strigătul cu care voiam să-l fac să se-ntoarcă. Eram leoarcă de transpirație, inima îmi bubuia în piept, mi-era greață. M-am uitat la ceasul deșteptător, era 3 dimineața. Mi-am șters cu mâna sudoarea de pe frunte și din părul lipicios. Muream de cald, și totuși tremuram. M-am extras de sub plapuma umedă și, bâjbâind prin întuneric, m-am dus la bucătărie, unde am golit, unul după altul, două pahare mari cu apă. Când, cu inima strânsă, am pornit-o înapoi spre camera mea, am observat că ușa de la intrare era întredeschisă. M-am mirat să văd că una dintre luminile de afară era aprinsă, deși eu le stinsesem pe toate. Nu m-am speriat însă. Am ieșit pe terasă, apoi m-am strecurat spre mesele din grădină. Și-am auzit. Mi-am masat tâmpilele ca să mă liniștesc, apoi am ascultat din nou cu atenție. Era, într-adevăr, ceea ce mi se păruse. Cineva plângea. Plângea un bărbat. Deși nu-l vedeam în beznă de-afară, am știut precis că era Élias. O simțeam. Numai el putea să fie. Ce suferință ascundea oare? Ce i se întâmplase doctorului *dinainte* de ajunsese în halul ăsta? Hohotele lui de plâns îmi rupeau inima. Brusc, problemele mele mi s-au părut niște fleacuri. Am făcut un pas prin iarba

umedă, cu gândul să mă duc la el și să-l consolez cumva, să-l ajut. Apoi însă m-am răzgândit, nu puteam să dau buzna așa peste bietul om. Lipită cu spatele de zidul casei, invizibilă în semiîntunericul de-acolo, am stat așa vreo câteva minute, nemișcată, conștientă de neputința mea. M-am simțit vinovată că-l spionam, că-i violam secretul. M-am întors tiptil înăuntru. N-am putut să adorm decât peste vreo două ore, după ce l-am auzit în sfârșit intrând în casă.

A doua zi, când a sunat ceasul, nu puteam să mă simt decât ca după o noapte albă. În timp ce trăgeam de mine să mă dau jos din pat, mi s-a părut că aud vag un motor de mașină. După duș, când am intrat în bucătărie, mirosul de cafea mi-a gădilat nărilor, iar pe masa de lucru am găsit un bilețel. Abia după mai multe încercări am reușit să descifrez scrisul acela puchinos: „*Mi-am permis să caut prin dulap. O zi frumoasă, Élias.*” Evident. Un adevărat scris de doctor. Să-mi fi remarcat oare prezența astă-noapte și să fi preferat s-o șteargă dis-de-dimineată, crezând că acum știam ceva mai multe despre el? Poate prea multe după gustul lui? Cât a durat micul dejun al celorlalți clienți nu m-am gândit decât la lucrurile astea, neputând pur și simplu să mi le scot din minte. Focalizarea pe Élias era o modalitate de a scăpa de propriile-mi probleme, dar mă muncea și dorința de a ști din ce pricină suferea. Plus că mi se părea mult mai confortabil să-mi bat capul cu el decât să mă gândesc la Aymeric și la școala pe care o abandonasem. Când noua mea obsesie a ajuns la paroxism, m-am hotărât să intru în camera lui. Aveam o scuză foarte bună, în caz că se întorcea pe neașteptate și dădea peste mine acolo: trecuse o săptămână

de când venise, îmi plătise ce era de plătit și urma să mai stea o vreme, așa că era normal să fac puțin curat și să schimb așternutul și prosoapele. Așa aș fi făcut pentru orice client.

Și totuși, am intrat în vârful picioarelor, jenată că-i încălcam teritoriul doar ca să-mi satisfac eu o curiozitate. Starea în care era patul nu m-a surprins. Totul dădea de înțeles că nu se băga niciodată în așternut — acesta din urmă fiind foarte puțin șifonat —, probabil că se întindea pur și simplu acolo și aștepta să-l ia somnul, lucru care, după toate aparențele, nu se prea se întâmpla. Toate lucrurile lui stăteau grămadă într-un colț, lângă gențile de voiaj. Pe birou, am văzut un caiet de școală cu un pix lângă el, m-am convins cu greu să le las în pace și am intrat în baie, unde mirosea a brad de la gelul de duș. Pe chiuvetă, o periută de dinți și un aparat de bărbierit Bic. La fel ca în cameră, totul părea pregătit să fie strâns rapid și băgat în bagaj. Élias era mereu în alertă, gata să plece — sau să fugă — în orice clipă, deși în mod normal mai avea de stat aici încă nu se știa cât. Prezența lui transformase camera aceea atât de primitoare într-una sărăcăcioasă și tristă. Parcă ținea să nu rămână nicio urmă a trecerii lui pe acolo. Élias încerca să nu facă niciun zgomot, să nu deranjeze pe nimeni, să dispară pe nesimțite. N-avea rost să mă mint: muream de curiozitate, caietul ăla mă atrăgea ca un magnet. Dorința de a afla ce ascundea acel om taciturn și vizibil chinuit devenea pentru mine o necesitate. Înainte de a ieși din cameră, m-am dus din nou la birou. M-am așezat pe scaun și mi-am trecut mâna peste coperta caietului, un maculator cum aveam în școala primară. Prezența aceea stranie și emoționantă

a copilăriei în mijlocul acelui decor al deznădejdiei m-a impresionat. Mi-era rușine de cât de tare-mi doream să-l deschid. N-aveam niciun motiv să cred c-o să găsesc ceva important înăuntru. Dar era de-ajuns să arunc o privire și totul se rezolva. Nici el, nici altcineva n-aveau să știe. Doar eu și conștiința mea. Cuprinsă de îngrijorare, m-am uitat pe geam ca să mă asigur că nu apăruse vreo mașină în curte, apoi am deschis larg ușa, pândind și cel mai mic zgomot. M-am așezat după aceea la loc, am respirat prelung ca să-mi alung stânjeneala și am deschis la prima pagină. Aș fi preferat să nu-i recunosc scrisul puchinos pe care-l văzusem și pe biletul de dimineață, poate că atunci mi s-ar fi tăiat elanul. N-am avut norocul ăsta...

Nu știu ce m-a apucat de-am cumpărat acest caiet. Niciodată, ca puști, n-am ținut un jurnal intim. Mi se părea o chestie cretină, chiar și pentru fete. Și uite-mă acum, la 42 de ani, pregătindu-mă să scriu tot felul de prostii numai ca să-mi umplu singurătatea și să-mi dau senzația că am un tovarăș de drum! Ți-ai găsit! Mă simt și mai jalnic! Ce tâmpenie! Oricum, nici nu-ndrăznesc să povestesc prin ce-am trecut în ultimele luni. Când te gândești că în unele cazuri eu eram primul care-i îndemna pe oameni să meargă la un psiholog, iar astăzi nici nu-ndrăznesc să spun ce profesie aveam înainte de toată acea porcărie.

Tocmai l-am sunat pe frate-meu. E apelul meu săptămânal prin care-i arăt că încă mai trăiesc. Mă scoate din minți cu obsesia lui de a vrea cu orice preț să facă pe capul familiei și de a încerca să mă readucă la o viață normală, cum zice el. Dintre noi doi, eu sunt totuși fratele mai mare. Dar el se crede superior, mereu s-a crezut peste mine. Niciodată nu mi-a

înțeles opțiunile, el miza pe chirurgie, medicina generală a privit-o mereu cu condescendență. Nu-i un om rău frate-meu, e mai zevzec uneori, dar țin foarte tare la el. Știu că încearcă din răspuțeri să mă ajute. Dar când o să priceapă oare că n-am nevoie de ajutorul lui? Viața mea e terminată. Viața pe care mi-o doream. S-a dus, gata. N-am ce să mai dreg. Deja m-am obișnuit cu gândul. Ce naiba e așa greu de înțeles?!

M-am uitat rapid peste paginile următoare, din ce în ce mai intrigată de ceea ce descopeream: de luni întregi, era tot pe drumuri. Se muta dintr-un colț în altul al Franței, muncind una, alta prin uzine sau pe la ferme, și fiind plătit cel mai adesea în mână. Trăgea acolo unde putea să stea și să mănânce cu bani puțini. Uneori, dormea în mașină. În orice caz, renunțase la profesia lui. Bătea pe la porți în căutare de ceva de lucru, fără a găsi întotdeauna. Iar după maximum zece zile, pleca mai departe. Trăia o viață de zi cu zi ce consta în singurătate, tăcere și muncă, în încercarea evidentă de a se epuiza, de a se abrutiza și de a nu-și lăsa decât câteva ore de odihnă, atât cât să nu-i cedeze organismul. Deși vorbea despre oameni alături de care muncea cu empatie, respect și mult interes, nu intra niciodată într-o relație mai strânsă cu ei — în orice caz, în jurnal nu menționa nimic de genul ăsta. Apoi, brusc, o dată, la urma urmelor destul de simbolică, mi-a sărit în ochi.

23 decembrie. L-am sunat pe frate-meu. Ne-am certat. Nu înțelege că n-am niciun chef să vin la el de Sărbători. M-a făcut în toate felurile. După părerea lui, am ajuns un nebun, un sălbatic irecuperabil. Ar trebui să mă reapuc de muncă, să-mi găsesc un cabinet undeva, să mă întorc la medicină.

În mărinimia lui, mi-a propus chiar să le vorbească despre mine unor confrăți, ca să obțin un post. Despre mine, fratele lui mai mare care a luat-o pe calea pierzaniei. Ia să mă lase în pace! Să mă lase în necazul meu, în rahatul ăla de eroare profesională! Mi-ar fi și greață să asist la Crăciunul lor perfect, ca de carte poștală. A uitat că există o familie care, din cauza mea, n-o să mai aibă parte de Crăciunul perfect? Eu n-am uitat și niciodată n-am să uit cum am dat-o atunci în bară, cum am cedat unei slăbiciuni de moment... Mama mă-sii, îmi vine să crăp!

24 decembrie. Pe post de cadou, mi-am luat o cameră într-un hotel prăpădit din zona industrială. Sunt atât de năuc, că nici nu știu cum se numește orașul în care am ajuns. Dar n-am cu ce să merg în altă parte. Din pricina Sărbătorilor, totul e închis, așa că până pe 3 ianuarie n-o să am nimic cu care să-mi ocup timpul. Astăzi am umblat aiurea pe străzi, uitându-mă cum cei din jurul meu făceau ultimele cumpărături, luau ultimele cadouri. Apoi, treptat, toată agitația aia s-a stins. M-am trezit singur ca un tâmpit, uitându-mă la luminițele din brazii de Crăciun de la ferestre. Anul trecut muncisem până târziu, gastroenteritele și primele gripe îmi dăduseră multă bătaie de cap. Apoi, mersesem la domnul și doamna H., cei doi bătrânei la care țineam atât de mult. Nu plecaseră niciodată de la ferma lor, iar copiii le erau departe. Când își dăduseră seama că n-aveam nimic aranjat, îmi propuseseră să rămân la ei în noaptea de Ajun. Parcă-i aud și acum zicându-mi: „Doar n-o să stea singur dragul nostru doctor, haideți, stați cu noi”, iar eu, încântat de căldura și de ghirlandele lor vechi, acceptasem să le țin locul fiilor plecați. Plăcerea a fost de partea tuturor, și a lor, și a mea. Țin minte și acum cu ce dureri de cap m-am trezit, de

la trăsăul domnului H. Oare acum se mai gândesc la mine? Nu, mi-au întors spatele și ei, ca toți ceilalți.

2 ianuarie. Măine, plec din camera asta nenorocită în care mucegăiesc de o săptămână. O să mă urc în mașină și-o să mă rup și mai mult de lume. Mi-e silă de mine. Am sărbătorit sfârșitul celui mai rău an din viața mea târându-mă prin baruri, barurile de gară unde toți singuraticii vin să-și înece necazul în alcool ieftin, cu muzică proastă, din anii optzeci, pe fundal. M-am aruncat cu capul înainte. Am băut mai mult decât puteam duce, ca să nu-mi mai amintesc de revelioanele petrecute cândva în satul meu, sat unde, fără voia mea, fusem considerat un erou, după care mă văzusem pus la stâlpul infamiei. Și m-a apucat o poftă irepresibilă de tandrețe, de a atinge un trup de femeie, de a-l strânge în brațe. Nimeni nu face nazuri în astfel de situații, e suficient să interceptezi o privire ceva mai sticloasă, să transmiți mesajul, să deschizi un simulacru de conversație alcoolică și te trezești că ți-o pui în buda unui bar, cu spatele lipit de un perete scârnav. Mai jos de-atât chiar n-am cum s-ajung. Sunt redus la o partidă de sex fără sentimente, fără suflet, fără o dorință reală, doar ca să mă descarc și să uit, preț de câteva minute, că viața mea nu mai are nicio valoare. Partidă care, în plus, m-a lăsat mai dezorientat ca oricând. Nu mai am nimic de așteptat de la ceilalți, nu mai vreau să mă implic în viața nimănui, nu mai vreau niciun prieten și nicio relație sentimentală. Singur și gata. Eu sunt această rătăcire dintr-un loc în altul, în care mă tot afund de când mi-am pus catrafusele în mașină și-am șters-o, ca să mă pierd, ca să uit cine sunt.

Am stat să mă calmez, căci cele citite îmi cam tăiaseră respirația. Élias rămânea în continuare un necunoscut,

dar aflasem totuși despre gândurile lui intime, despre suferințele lui, despre retragerea din lume pe care și-o impunea, din motive pe care numai el le știa. Se simțea vinovat de ceva și se pedepsea. M-am uitat din reflex la ceas. Trebuia să mă întâlnesc cu Cathie la prânz. Înainte de a pune totul la loc, am cedat tentației și am mai dat o pagină. După câte se părea, nu mai scrisese câteva săptămâni bune...

Iată-mă blocat într-un sătuc provensal. Fiind nedormit, am închis ochii două secunde și tocmai atunci s-a găsit un mistreț să traverseze șoseaua. Am crezut că în sfârșit o să se isprăvească totul, c-o să ies în decor și c-o să termin cu viața asta infernală. Dar nu. Cel de sus nu mă vrea. Din fericire pentru ea, fiara a murit pe loc, n-a trebuit să-i curm eu suferința, am invidiat-o. Dar tot sângele ăla, toată carnea și toate măruntaiele borșite pe bara din față și pârlite de radiator mi-au întors stomacul pe dos. Am aruncat în șanț tot ce-am putut. Un tip mătăhălos, simpatic și de treabă s-a oferit să mă ajute. Am încercat toate strategiile ca să-l conving să-și vadă de drumul lui și să-mi dea pace. Nimic. Nici nu concepea să mă lase acolo. Degeaba i-am dat eu de înțeles că preferam să se care. S-a făcut că nu pricepe și n-a luat în seamă nimic din ce-i ziceam. Până la urmă, i-a mers. Așa că iată-mă într-o cameră de oaspeți a unei prietene de-ale lui. De altfel, nici nu i-a prea dat femeii de ales. Aceasta m-a primit frumos, iar eu m-am purtat cu ea ca un necioplit. Oare cât va trebui să stau aici? Am obosit, nu mai pot. Dar tot n-o să dorm.

Trebuia să închid cu orice preț acel caiet. Dacă ciTEAM mai departe, avea să fie vorba despre Conac, despre șederea lui la mine, despre relația lui cu Mathieu. Oare

chiar îmi doream să știu mai multe acum despre treburile astea?

Am trecut s-o iau pe Cathie de la prăvălie și am parcat în Piața Gambeta, fiindcă mergeam să mâncăm de prânz la Strachina. Mi-era greu să nu mă mai gândesc la ce citisem, la ce descoperisem, eram cu mințile în altă parte. Apropiindu-ne de terasă, am zărit în pragul restaurantului silueta masivă a lui Mathieu.

— Ei poftim, uite cine-i aici!

De cum l-a văzut pe bărbatu-său, Cathie s-a luminat la față și, toată numai zâmbet, l-a strigat cu vocea ei dulce și drăgălașă. El i-a răspuns fluturând din brațele-i uriașe. Erau atât de legați unul de altul, atât de îndrăgostiți, linișteau pur și simplu lucrurile în jurul lor. Genul ăsta de iubire mi-o amintea pe cea a părinților mei.

— Cu cine e? mă întrebă ea întorcându-se spre mine.

M-am mai uitat o dată într-acolo și am simțit că leșin.

— Ah... cu Élias.

— Excelent! Nu l-am văzut până acum.

Mathieu venea spre noi surâzând larg și trăgându-l pe Élias după el.

— Bună, Mathieu! am ciripit eu.

Acesta și-a îmbrățișat nevasta, apoi m-a pupat și pe mine. Élias, care se uita la noi cu o privire obosită, a schițat doar un semn din cap. Am roșit toată. M-am gândit instantaneu la lacrimile lui de astă-noapte, la dorința lui de-a încheia odată cu toate, la viața de medic pe care o pierduse și la *voyeur*-ismul meu.

— Bună ziua, am îngăimat eu.

— Nu mă prezinți și pe mine? zise Cathie.

Mathieu avu nevoie de câteva secunde ca să priceapă, apoi, îmbufnat, îl înșfăcă pe Élias de braț și-l trase spre noi.

— Ah! Soția mea, Cathie.

Ea îl prinse de umeri pe noul prieten al soțului său și-l pupă de trei ori, potrivit obiceiului zonei.

— Mă bucur să vă întâlnesc în sfârșit, după câte am auzit despre dumneavoastră.

Părea complet derutat de purtarea călduroasă și primitoare a bunei mele prietene, neștiind în mod evident cum să reacționeze.

— Încântat, răspunse el în cele din urmă.

— Ați ajuns exact când plecam, constată Mathieu, dezamăgit. Păcat, am fi putut prânzi toți patru.

— Mai găsim noi o ocazie! se entuziasmă Cathie.

Făcând abstracție de recente mele descoperiri, parcă nu prea aveam chef de-o asemenea întâlnire. Era prea ciudat; ar fi fost pentru prima oară când un client ajungea să-mi frecventeze prietenii. De obicei, erau două lumi distincte: de-o parte noi, de cealaltă parte turiștii. Atâta doar că Élias nu era propriu-zis în vacanță.

— Bun, noi am șters-o! zise Mathieu plesnind din palme.

Élias o și pornise, cu privirea în pământ.

— La revedere, îi spuse el lui Cathie, politicos.

I-am surprins privirea, parcă cerea îndurare.

— Pe diseară, i-am zis eu fără ca măcar să-mi dau seama.

A plecat. Mi-am lăsat prietenii să discute un pic între patru ochi și m-am dus să mă așez la masa noastră. Stăteam cu fața spre muntele Ventoux. Mathieu și Cathie se sărutară ca doi eterni adolescenți îndrăgostiți, apoi ea mi se alătură, radioasă.

- Ce față tristă are! îmi zise ea de cum se așeză.
- Ai văzut?
- Stai liniștită, că mi ți-l înseninează bărbățul meu!
- Ți-a zis ceva, cumva?
- Mi-a spus că omul trage ca un catâr fără să se plângă, chestie care-i place foarte tare lui Mathieu, după cum bănuiești...
- Foarte bine...
- Și că așteaptă să vadă cum se încheie săptămâna, fiindcă ar vrea să-i propună să mai stea măcar până la sfârșitul lui iunie.
- Serios?
- Da, așa cum se-aștepta, n-are pe nimeni altcineva de depanaj. Dacă Élias ăsta pleacă, o să fie într-un mare rahat.

M-am gândit la senzația aceea de om pe picior de plecare pe care am avut-o în camera lui, la obiceiul acestui tip de-a dispărea după câteva zile. Ar fi trebuit să-i spun și lui Cathie despre treaba asta, să-i povestesc ce descoperisem, dar simțeam că n-am dreptul să dezvălui secretele lui Élias, nici măcar faptul că era doctor. Plus că, la drept vorbind, nu eram prea mândră că-i cotoabisem prin lucruri.

Ne terminaserăm salatele și așteptam cafelele, când Cathie a deschis subiectul pe care voiam să-l evit cu orice preț, rupând în acest fel pactul pe care-l încheiaserăm.

- Ceva vești de la Aymeric?
- Am lăsat capul în jos.
- Nimic. Nici nu știu dacă-mi simte lipsa...
- Vocea mi s-a înecat, ochii mi s-au umplut de lacrimi.
- Nu știu ce să zic, Hortense... Nu mai poți trăi așa, omul ăsta o să te distrugă...

- Am încuviințat timid din cap.
- Am mai vorbit cu Bertille.
 - Și? Ceva noutăți pe partea asta?
 - Mi-e rușine s-o spun, dar i-am lăsat baltă cu totul vara asta, era prea mult pentru mine. O să rămân aici până-n septembrie.
 - Pe bune?
 - Da, i-am zis eu zâmbind.
 - E o chestie superegoistă, dar mă bucur nespus. Oricum, așa o să te poți pune din nou pe șine...
 - Om vedea...

Mai pe seară, am primit un apel de la Aymeric, apelul pe care nici nu-l mai așteptam. Am simțit cum mă cuprinde un val de mânie. Eram furioasă pe el. Pentru ce oare? Greu de ales dintre atâtea. Ar fi trebuit să nu-i răspund, dar eram prea slabă.

- Hortense...
 - Bună...
 - Cât mă bucur să te-aud... Credeam că n-o să mai scap.
 - Unde ești?
- De ce-l întrebam asta? Doar mă săturasem să tot fac scenarii.
- Pe coasta Atlanticului, sunt pe plajă acum. Și tu? Cum merg lucrurile la Conac?
 - Destul de bine. E lume tot timpul, dar nu foarte multă.

- Își căuta cuvintele, îl simțeam.
 - Perfect... și glezna?
 - Așa și-așa...
- A trecut un înger.
- Mi-e dor de tine, Hortense.

A oftat adânc.

— Și mie.

— Știu că probabil îți imaginezi contrariul, dar îți jur că nu te-am sunat mai devreme fiindcă n-am avut cum, nefiind niciodată singur mai mult de două secunde. Te simt cumva departe... Aș vrea atât de mult să te văd...

Inima a început să-mi bată mai tare. Cuvintele lui încă mă mai mișcau. Proasta din mine se agăța de ele ca să se calmeze. Trebuia să cred în continuare în dragostea noastră. Să cred în noi. M-am hotărât să nu spun nimic despre faptul că n-aveam să mă-ntorc la Paris toată vara, fiindcă nu voiam să ne certăm.

— N-ai vrea să dai o fugă până la Paris, cât ești încă în refacere?

— Nu, am clienți...

În realitate, aș fi putut foarte bine să mă duc o zi la Paris, știind sigur că mă puteam baza pe ajutorul lui Cathie, dacă i-l ceream. Și dacă era spre binele meu. Dar era oare? Nu prea eram sigură...

— Dar poți să vii tu aici...

A urmat un nou moment de tăcere. Era oare în stare să facă un gest ca să ne salveze relația? Ca să mă țină lângă el?

— Oh, o să fie prea cald.

Îmi promisem răspunsul, iar acesta dura îngrozitor.

— Da, bănuiam eu... Păcat...

Am auzit o voce stridentă care îl striga. El urlă un „sunt aici, vin imediat!”.

— Scuze, trebuie să mă duc. Auzi, Hortense, eu... o să văd ce pot să fac. Dar nu-ți promit nimic.

Iară îl striga cineva. De data asta, era vocea unei fete care-și chema tatăl.

— Băga-mi-aș...! înjură el printre dinți.

— Pa, Aymeric.

Am închis. Aș fi vrut să fi fost surdă, să nu fi auzit niciodată vocișoara aia vioaie și imperioasă care striga după tatăl său. Deci, da, Aymeric își asumase niște riscuri ca să mă sune, dar cu ce rezultat? Pentru el și pentru mine. Când mă gândeam la intruziunea aia violentă în viața lui de familie, îmi venea să vomit. Fierbeam pe dinăuntru, aveam senzația c-o să explodez. Am dat fuga la sala de dans, fără să mai țin cont de scâncetele gleznei. Am intrat în trombă și am dat drumul la primul playlist care mi-a ieșit în față, cu volumul la maxim. Mi-am azvârlit încălțările într-un colț și mi-am scos jerseul. Mă sufocam. Iar lacrimile mi s-au amestecat cu un râs amar când am recunoscut primele note agonizante din piesa *Ocean* a lui Kid Wise. Trebuia să mă golesc, să scap de toată acea culpabilitate, de scârba de mine însămi, de dragostea aia pentru el. Cu spatele drept și încordat, m-am postat în fața oglinzii pline de praf. M-am încleștat de bară cu toată puterea, până mi s-au albit vârfurile degetelor. Golul acela din stomac se căsca tot mai larg, durerea mă rodea pe dinăuntru, dar nu puteam face nimic. Dansul — singurul meu debușeu — mi-era în continuare interzis. N-aveam de gând să-mi primejduiesc și mai mult refacerea pentru Aymeric, pentru a scăpa de răul pe care mi-l făcea. M-am prăbușit pe podea, fără să dau drumul la bară.

Am pierdut noțiunea timpului, piesa o lua de la capăt iar și iar, în vreme ce eu rămâneam mai departe într-o stare de prostrație, cu toți mușchii încordați. S-a făcut noapte. Când s-a auzit un ciocănit în geam, am

tresărit. Chiar nu era momentul. Văzându-l pe Élias, am revenit cu picioarele pe pământ și mi-am lăsat deoparte toate ofurile. Își dăduse oare seama că-i cotrobăisem prin lucruri? M-am ridicat cu greu, am făcut un pas strâmbându-mă de durere și am dat muzica mai încet.

— Pot să vă ajut cu ceva? l-am întrebat eu cu precauție.

M-am dus spre el, șchiopătând ușor; nu doar că trăgeam ponoasele pentru acea cursă făcută la nervi, dar probabil că urma să le trag și pentru curiozitatea mea mai mult decât deplasată. Nu părea însă ostil, așa că m-am mai liniștit.

— Voiam să vă întreb...

Privirea i s-a fixat pe glezna mea, apoi s-a încruntat, confirmându-mi imprudența. Avea în continuare reflexe de doctor.

— Da? am insistat eu ca să-i deturnez atenția.

Ochii lui injectați s-au uitat țintă în ochii mei.

— I-ați spus ce știți prietenei dumneavoastră, adică soției lui Mathieu?

Oare la ce se referă...?

— Că sunteți medic?

A încuviințat din cap, neliniștit.

— Nu.

— Dacă ați putea să țineți pentru dumneavoastră lucrul ăsta...

— De ce? nu m-am putut eu abține să-l întreb. Mathieu ar fi încântat să aibă un doctor în echipă, în caz că se rănește cineva!

— Nu mai sunt doctor! îmi replică el ridicând tonul.

— Un doctor nu e doctor toată viața?

Privirea i se întunecă.

— Degeaba insistați, nu mai exercit această profesie!

— Ajutați-mă să-nțeleg...

Duritatea de pe chipul lui m-a făcut să mă retrag câțiva pași. El însă a parcurs cât ai clipi distanța dintre noi, încordat din cap până-n picioare, gata de atac.

— Viața mea nu-i treaba dumneavoastră!

Își ieșise din fire, și totuși părea total dezorientat, speriat el însuși de agresivitatea reacției sale.

— Iertați-mă, Élias, nu voiam să... Ar fi și deplasat.

Nu pricepeam de ce, dar nu voiam sub nicio formă să-l rănesc. Avea în el ceva sensibil și vulnerabil care mă impresiona din ce în ce mai mult. Începeam să înțeleg cât de tare suferea. Și-a ridicat mâinile și și le-a apropiat de umerii mei, eu tremuram nervos din cap până-n picioare, a schițat un gest liniștitor, de parcă ar fi fost gata să mi-i atingă, dar s-a răzgândit, sentimentul vinovăției l-a făcut să dea înapoi.

— Nu vreau nici să vă fac vreun rău, nici să vă sperii.

— Știu, am șoptit eu.

— Oricum, n-o să mai stau mult pe-aici.

— Nu mai rămâneți să-l ajutați pe Mathieu?

— O să găsească el pe cineva, până la urmă. Și e mai bine să plec...

Am reușit să-i captez privirea chinuită. Știam că sunt plină de prejudecăți, dar dintr-odată mi s-a părut că intuiesc motivul principal al plecării lui precipitate. Și-apoi, trebuia să încerc cu orice risc, pentru Mathieu.

— N-aș vrea să mă înțelegeți greșit, i-am zis eu, precaută. Să nu credeți că am eu, așa, o curiozitate mai deplasată.

A reintrat în poziție defensivă.

— Dacă tariful camerei e cel care vă face să plecați, pot să vă fac un alt preț.

— Pentru ce? Eu nu cer de pomană!

Clocotea din nou de furie, respirând mărunț și iute. Trebuia să-l iau cu binișorul și cu ceva mai mult tact. Simțeam în el o violență abia stăpânită.

— Nu-i vorba de milă. Mathieu și Cathie sunt cei mai buni prieteni ai mei, ei sunt familia mea. Le sunt profund îndatorată. Mathieu are nevoie de dumneavoastră, și nu doar pentru două, trei zile... Rămâneți tot sezonul, dacă el v-o cere. Iar dacă aveți probleme cu banii, vă ajut și eu.

Încordarea i s-a mai domolit. Trebuia să continui argumentația.

— Nu sunteți turist, n-am niciun motiv să vă încarc cu prețurile de vârf de sezon.

— Nu-mi place să rămân dator.

— Stați liniștit, n-o fac pentru dumneavoastră, ci pentru prietenul meu.

Nu îndrăzne să mă privească.

— Haideti, rămâneți...

A tras adânc aer în piept.

— Bine, mai stau o vreme, dar mai mult de-atât nu pot să vă promit.

Și a plecat, fără să mai adauge nimic. O lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz.

În zilele următoare, mi s-a părut că mă evita. Disparea dis-de-dimineată, după ce dădea pe gât cafeaua, și nu se întorcea decât seara târziu, întotdeauna foarte târziu. Mă întrebam chiar dacă nu cumva aștepta să se stingă mai întâi toate luminile de la Conac. Unde Dumnezeu stătea până atunci? Din câte știam eu, nu cunoștea pe nimeni prin partea locului, în afară de Mathieu, de Cathie și de mine. Dacă și-ar fi petrecut timpul la prietenii mei, aș fi aflat și eu. În fiecare noapte, deși umbla cu maximă

discreție, îl auzeam ieșind în grădină. Degeaba aveam lucruri mai importante la care să mă gândesc, nu-mi plăcea deloc atmosfera asta, care începea să devină apăsătoare. Nu voiam să se teamă de mine, nu voiam s-ajung să mă feresc de el. Așa că, într-o dimineață, n-am mai putut și m-am dus din nou în camera lui. Caietul era în același loc ca prima dată, iar camera, în aceeași stare. Transmitea aceeași nefericire, aceeași dezolare, aceeași tristețe. Am dat la pagina unde mă opriseam cu cititul și m-am adâncit din nou în lectură:

Pentru prima dată de când am abandonat totul și m-am pierdut în anonimat, cineva știe cine sunt. Am crezut că pic jos când mi-a întins caduceul. Cum am putut să-l pierd sub nasul ei? Am ajuns într-adevăr la capătul puterilor. Dorm din ce în ce mai puțin. O să mă tai până la urmă cu druja, dac-o țin tot așa. Ar trebui să plec de-aici, dar nu vreau să-l las baltă pe Mathieu, e un tip ca lumea, foarte de treabă, de mult n-am mai întâlnit un om ca el. E genul de persoană care-ți inspiră imediat încredere și cu care îți vine să te împrietenești pe loc. Nu-mi pune niciodată întrebări. Mă ia așa cum sunt, cu toate tăcerile mele. Eu muncesc, el e mulțumit, îmi povestește despre el, despre viața lui de familie, mă face să visez, dar știu că astea nu-s lucruri de nasul meu. Astăzi am văzut-o pe nevastă-sa, mi-a sărit de gât de parcă am fi fost prieteni vechi, era cu Hortense, par trei oameni de nedespărțit. Sunt atenți unii cu ceilalți. Mathieu pare foarte preocupat de Hortense, nu m-a întrebat nimic legat de ea, dar simt că stă tot cu grija ei. Zici că e fratele ei mai mare, în orice caz, pare să-și fi asumat rolul fratelui protector. Trebuie neapărat să plec, să mă îndepărtez de oamenii ăștia a căror cumsecădenie aproape că mă face să cred din nou în ființa umană. Dar nu

pot să-l las în rahat. Și-apoi, pe undeva, chiar mă bucur că cineva a aflat despre mine, chiar dacă atunci am bocit cum n-am făcut-o niciodată. Sunt sigur că Hortense m-a văzut.

Mi-am desprins o clipă privirea de pe acele rânduri, simțind că urma să se vorbească despre mine. Dar dacă tot am ajuns până acolo, măcar să merg până la capăt.

Ea știe, mi-a pus și întrebări, normal. Dacă aș fi fost în locul ei, aș fi făcut la fel. Se luptă cu propria-i curiozitate. Dar nu mi s-a părut că se uită la mine altfel. Pur și simplu ar face orice ca să-și ajute prietenul, chiar și să-mi lase camera mai ieftin. Când mă gândesc câți bani o să piardă! Dar asta e, o să-i accept generozitatea, n-are rost să fac pe nebunul. O fi ea curioasă în ce mă privește, dar trebuie să recunosc că și eu îmi pun niște întrebări în legătură cu ea. Cum de-a aterizat în hardughia asta? Ce poate face aici o femeie singură? Are o figură preocupată, chiar tristă uneori. Nu mă pot abține să nu mă uit la ea de departe, are de multe ori o privire abătută, rătăcită. N-o să știu niciodată de ce anume. E musai să stau cât mai la distanță de ea și de prietenii ei.

Am închis caietul, mai convinsă ca oricând că Élias putea să dispară în orice moment.

* * *

În seara aceea, după ce am mâncat, m-am instalat în grădină. Era foarte plăcut afară și voiam să profit de inserările acelea tot mai lente. Fiecare gură de aer era un deliciu. Lavanda înflorise, iar parfumul ei răzbea până la mine în valuri liniștitoare. Cerul avea acea nuanță

blândă și caldă a amurgului, iar lumina lui devenea tot mai delicată. M-am lăsat pe spătarul fotoliului și am savurat priveliștea, cu un pahar de vin în mână. Cum oare mă puteam lipsi de așa o minunăție atâtea luni pe an? Răspunsul era foarte simplu. Chiar și în concediu, îmi petreceam cea mai mare parte a timpului la Paris, ca să nu stau prea mult fără Aymeric. Prezența lui în viața mea condiționase absolut totul. „Oh, nu pleca, o să-mi fie dor de tine!” îmi spunea el când îi ziceam c-aș fi vrut s-o șterg o săptămână din oraș, iar eu îi cedam — mult prea ușor, fără doar și poate. Întotdeauna îmi plăcuse să aibă asupra mea această putere, această autoritate. Mă reconforta gândul că nu eram singură și că trăiam pentru el. Faptele vorbeau însă de la sine: mai degrabă, eram la dispoziția lui. El nu se jenase niciodată să plece atunci când avea chef; nu mai conta că nu ne vedeam cine știe cât timp. Până la urmă, din momentul în care hotărâsem să stau ceva mai multă vreme la Conac, acționasem împotriva dorinței sale, iar asta mă deruta într-o măsură. Cam ca atunci când renunți la vechile repere. După intruziunea fiicei sale în conversația noastră, nu mai dăduse niciun semn de viață. Iar eu, din nou, așteptam — așa cum îmi era obiceiul —, tot mai tristă și mai resemnată.

Ca să nu mă las copleșită de gânduri negre, m-am apucat de socoteli, încercând să-mi dau seama cam ce sumă aveam să scot din camerele de oaspeți. Calculele mi-au distras atenția; Élias tocmai își parcase mașina. S-a uitat înspre grădină și m-a văzut. Spre surprinderea mea, a pornit-o către mine. Nu știam la ce să mă aștept; ultima noastră întrevvedere nu fusese prea reușită.

— Bună seara, i-am zis eu zâmbitoare.

— Bună seara, Hortense.

Trebuia să iau inițiativa; doar n-aveam să ne uităm în continuare unul la altul de parcă am fi vrut să ne omoară. Și trebuia să fac abstracție de chestiile pe care le citisem.

— Așezați-vă! E loc berechet.

A ezitat câteva secunde, apoi a venit mai aproape.

— Mulțumesc, murmură el.

S-a așezat într-un fotoliu, fără să mai spună nimic, absorbit parcă de priveliștea din jur.

— Vreți ceva de băut?

Nici n-am mai așteptat să-mi răspundă.

— Stați acolo, că vă aduc imediat.

Am zbughit-o ca un iepure — mă rog, vorba vine —, nevrând să ratez ocazia de a mai schimba cu el câteva vorbe, fie ele și doar de protocol. În mai puțin de trei minute eram înapoi cu sticla pe care o deschiseseam ceva mai devreme. I-am întins un pahar.

— Mulțumesc.

A agitat puțin vinul în cupă, l-a mirosit și a luat o gură.

— Vă place să munciți cu Mathieu?

— E exact munca de care aveam nevoie. Când tai cu drujba, nu te mai gândești la nimic, doar ai grijă să nu te rănești.

Își atinse reflex mâna stângă, acoperită de un hematom enorm, sângериu la culoare.

— N-ați fost prea atent, i-am zis eu.

— Așa-i.

S-a uitat spre mine rugător. I-am zâmbit cu blândețe, ca să-l liniștesc. Nu, n-aveam să fac pe inchizitoarea. Înțelesesem mesajul. Iar partea de *voyeurism* din mine își spunea că poate aveam să aflu mai multe dacă-i citeam

în continuare jurnalul. Acum se uita la mine lung, cu o privire în care se amestecau empatia și suferința.

— Ăăă... voiam să-mi cer scuze pentru scena de acum două seri. M-am purtat foarte urât... Când mă gândesc că am țipat la dumneavoastră... nici nu-mi vine să cred.

Eram convinsă că acea agresivitate nu-i stătea în fire.

— Nu vă faceți probleme. Toți trecem prin momente mai neplăcute. Eu am și uitat. Haideți să nu mai vorbim despre asta, bine?

A încuviințat din cap, din nou cu acea figură de intensă recunoștință. Cine oare îl rănise atât de rău?

— Dar pentru că nu vreau să abuzez de ospitalitatea dumneavoastră...

Am ridicat o mână ca să-l fac să tacă.

— Ah, nu! m-am ambalat eu. Doar n-o să-ncepeți iar cu asta! Gata, subiectul e închis!

Pe față îi apăru o jumătate de zâmbet.

— Încerc doar să mă revanșez.

— Nu e nevoie, v-am mai zis.

— Spuneți-mi, nu știu... N-aș putea să vă ajut cu lucrările de întreținere, cât sunt aici?

După ce că era un ciudat, mai era și al naibii de încăpățânat!

— Nici vorbă, e destul cât vă spetiți cu Mathieu, doar n-o să vă mai pun și eu la muncă seara!

— Dar dacă eu vreau așa..., îmi zise el cu o figură hotărâtă și aproape amuzată.

— Oricum, nu se fac lucrări în timpul sezonului, nu vreau să-mi deranjez clienții.

— Ia gândiți-vă un pic, chiar nu e nimic ce-aș putea face?

Am reușit să mă sustrag presiunii pe care o exercita asupra mea și am luat o gură de vin. Evident, mă gândeam la sala de dans.

— V-a venit o idee, este? Vi se citește pe chip.

Am mârâit, pe jumătate râzând. Mai întâi încăpățânat, iar acum un observator fin și perspicace.

— Dependința aia unde ați fost acum două seri.

S-a încruntat, luând o figură ce părea să spună că nu înțelegea despre ce vorbeam.

— Știți când... când... am găsit o soluție de compromis pentru cameră.

Buzele i s-au strâns, desenând într-un colț un zâmbet mic, abia perceptibil.

— Ciudat mod de a înțelege soluția de compromis... dar vă mărturisesc că n-am fost foarte atent la acel loc. Haideți să-mi arătați și eu vă spun dacă sunt în stare să mă ocup de el sau nu. E bine așa?

— OK.

S-a ridicat, lăsându-și pe masă paharul de care abia dacă se atinsese, și m-a privit, circumspect. Eu nu schițam niciun gest.

— Nu mergem?

— Ah, sigur, haideți.

Era o situație ciudată; niciodată nu mi-aș fi imaginat că altcineva decât tata o să se ocupe de renovarea acelei încăperi atât de dragi inimii mele. N-avusesem timp să cântăresc dacă era bine sau rău, totul decursese foarte repede. Pe de altă parte, n-aveam de ce să fac nazuri, el se oferea să mă ajute, nu puteam să-l refuz. În același timp însă, nu-mi permiteam să stau cu ochii pe el, ca să-l verific, să-l supraveghez, să văd ce și cum, ca atunci când angajezi pe cineva de meserie.

Élias mergea la câțiva metri de mine, cu mâinile în buzunare.

— La ce folosește dependența asta? mă întrebă el în timp ce descuriam ușa.

— E o sală de dans.

Am aprins luminile și m-am întors spre el. El a făcut câțiva pași, s-a uitat la pereți, la oglindă, la bară, pe care a și atins-o, apoi m-a privit drept în ochi. Pentru prima dată, a părut curios.

— Sunteți dansatoare?

— Da, mă rog... profesoară de dans.

— Aici?

— Nu.

— Nu folosiți sala acum din cauza gleznei...

„Da, din păcate“, îmi venea să-i strig.

— Nu s-au mai făcut lucrări de întreținere de mai bine de patru ani, am precizat eu.

— Și ce-ar trebui reparat, mai exact?

— Păi... cred că ar avea nevoie de un trafalet, s-a cam degradat din cauza umidității de astă-iarnă, pereții sunt plini de crăpături.

A dat din cap aprobator și s-a uitat la tavan.

— Și grinzile? Ar trebui și ele vopsite?

Tata voia să le vopsească, dar mie mi se părea mult prea periculos să se urce, la vârsta lui, pe o scară așa de înaltă.

— Nu știu.

— Vă mai gândiți și-mi ziceți.

— Deci chiar vreți s-o faceți?

— Cred c-o să mă descurc.

Chipul său luă o expresie extrem de blândă, care contrasta cu tot ce-mi arătase până atunci.

- Vă rog mult, lăsați-mă să vă fiu și eu de folos.
Am zâmbit, mișcată de amabilitatea lui.
- Mulțumesc.
S-a dus apoi spre ușă.
- Noapte bună!
- La fel!
Se pregătea deja să dispară.
- Élias!
S-a întors cu fața spre mine.
- Taică-meu s-a ocupat de tot ce-i aici... și nimeni n-a mai făcut nimic pentru că el și maică-mea au murit acum...
- Acum patru ani. Stați liniștită, o să lucrez cu atenție.
În ciuda figurii sale detașate și îngândurate, asculta tot, înregistra tot. Oare era bine că-l lăsam să se ocupe de locul acela? N-aveam nici cea mai vagă idee, dar bine măcar că, în felul ăsta, se spărsese gheața dintre noi.

A doua zi dimineața, de cum s-a golit Conacul, m-am dus țintă în camera lui, dornică să știu ce scrisese despre scena din ajun. Mi-a venit să și râd când am citit prima frază:

În ce rahat am putut să mă bag! Ce-i drept, sunt bucuros că în felul ăsta pot să-i întorc serviciul pe care mi l-a făcut. Dar parcă nu era de-ajuns că m-am legat la cap cu tăietorul de lemne, acum m-am mai legat și cu proprietara pensiunii. Așa mi-a venit mie, când stăteam singur, în timp ce ea se dusesse după vin. Ziceai că mergea pe arcuri, ar trebui să fie mai atentă cu glezna aia... Mama mă-sii! Nu mă pot abține! Cât a fost plecată, m-am uitat pe hârtiile de pe măsuță, n-are suficienți bani pentru întreținerea casei, locul ăsta a avut

cândva momentul lui de glorie, dar totul a început să se dărăpăneze de când i-au murit părinții. Așa că m-am gândit să-i renovez pe ici, pe colo, în schimbul camerei aproape gratuite pe care mi-o dă... Țsta-s eu...

10

— Sunt în mașină, în drum spre birou, și voiam neapărat să vorbesc cu tine.

Aymeric așteptase să se facă luni dimineată pentru a catadicsi să-mi dea în sfârșit un semn de viață. Știam c-o s-o facă până la urmă, dat tot am fost surprinsă să-i văd numele pe ecranul telefonului. Să fi fost din cauza surprizei sau a fricii sau poate a ranchiunei? Habar n-aveam. Dar nu mă putusem abține să nu-l las să fiarbă puțin în suc propriu. Sunase de cinci ori la rând până să-i răspund. Până la urmă, slăbiciunea câștigase acea bătălie cu mine însămi.

— Voiam să-mi cer scuze pentru data trecută, știi tu... când... când mă striga fiică-mea... Îmi pare rău.

— Ce-ai vrea să-ți spun?

A urmat un lung moment de tăcere.

— Ce se întâmplă cu noi? zise el în cele din urmă, cu o voce mofluză.

— Tu să-mi spui...

— Ești sigură că nu vrei să vii la Paris? Măcar pentru câteva zile?

— Nu, nu vin... Ca să ce? Să stau o seară cu tine? Am nevoie de mai mult, Aymeric...

— Înțeleg... Și eu, să știi.

A urmat un nou moment de tăcere, apoi s-a auzit un bip.

— Asta ce mai e? m-am enervat eu.

— Mai am un apel, trebuie să răspund, e nev...

— Bine, gata!

— Te sărut...

Am închis fără să-l mai ascult. La ce mi-ar fi folosit să-l aud iarăși cu scuzele alea de doi bani? La nimic, poate doar să-mi mai fac eu iar sânge rău. Așa, inutil.

Peste câteva zile, mă întorceam de la o cină la Cathie și Mathieu, iar seara aceea mă ajutase să mai uit un pic de muțenia lui Aymeric. Și, mai ales, de beșteleala lui Auguste. Îmi trăsese prin telefon o săpuneală de care aveam să-mi amintesc încă multă vreme. Dispariția mea de pe ecranele radar îl scosese din minți. Mă acuza — pe bună dreptate, fără îndoială — că nu-mi luam în serios convalescența, că eram o iresponsabilă și că-mi puneam într-o imensă primejdie refacerea. Când mă amenințase că o să vină să mă ia „de ciuf” ca să mă ducă la Paris și să mă interneze în clinica savantului nebun, scosesem și eu asul din mânecă, zicându-i să-l sune pe kinoterapeutul meu de aici, dacă vrea un raport detaliat asupra recuperării mele. Atunci se mai îmblânzise un picuț, iar după ce-i promisesem că o să am grijă să mă odihnesc, închisese în sfârșit.

Odată ajunsă la Conac, m-am prăbușit pe volan și poate că aș mai fi stat așa mult și bine, cugetând la starea deplorabilă a vieții mele sentimentale și la teama de o eventuală debarcare a lui Auguste, dacă n-aș fi zărit o

lumină în grădină. Când am ajuns pe terasă, l-am găsit pe Élias instalat pe canapea, cu o țigară în colțul gurii. Deși muream de curiozitate, reușisem să nu mai trec prin camera lui. N-aveam chef de vorbă, așa că m-am mulțumit cu un mic semn din mână, la care mi-a și răspuns, după care am intrat în casă.

Prea enervată fiind, și cu toate simțurile la pândă, nu reușeam nicicum să adorm. Pe la 1 dimineața, l-am auzit pe Élias urcând în camera lui. Mă obișnuisem cu fâțâielile lui nocturne, nu mă mai deranjau, făceau parte de-acum din zgomotele liniștitoare ale nopții. Liniștea a fost întreruptă apoi de scrâșnetul unor pneuri pe pietriș. Am oftat, exasperată. Cine să fi fost? Singura certitudine: la acea oră, nu putea fi Auguste. Nu mi-era frică, nicio dată nu-mi fusese frică singură la Conac, mai ales că două dintre camere erau acum ocupate. Undeva departe s-a auzit o portieră închizându-se. Nu mai aveam de ales, am ieșit cu părere de rău de sub plapumă, mă aștepta, după toate aparențele, o noapte albă.

Am aprins lumina de afară și am ieșit sub umbrar. Ce am văzut de-acolo, de pe terasă, m-a făcut să încremesc: era Aymeric. Venea spre mine, pus la patru ace, cu un surâs triumfător pe buze. Inima îmi bătea gata să-mi sară din piept. Un fel de tristețe mă strângea de gât, împiedicându-mă să reacționez în vreun fel; eu, care acum câteva luni aș fi urlat de bucurie, aș fi țâșnit spre el și aș fi plâns de fericire, stăteam acum nemișcată, incapabilă să fac măcar un pas, uitându-mă la el așa cum te-ai uita la un străin. Vizita lui neanunțată mă tetaniza, mă înspăimânta. A iuțit pasul, iar când a ajuns pe terasă, zâmbetul lui la limita aroganței a pălit.

— Nu te bucuri să mă vezi?

Cum puteam să nu fiu fericită că era cu mine? Din-
totdeauna sperasem să-mi facă o așa surpriză.

— Ba sigur că da! Doar că nu-mi vine să cred.

Iar trupul meu, cu de la sine putere, a acționat îna-
inte să apuce conștiința să-mi spună ce să fac. M-am
aruncat în brațele lui și l-am strâns cu toată puterea de
care eram în stare. Ca de obicei, i-am mirosit parfumul,
care mi s-a părut diferit, și m-am cuibărit la pieptul lui,
savorând plăcerea de a-l simți din nou lângă mine. Mâi-
nile lui, pe spatele meu, mi s-au părut mai puțin posesive
ca înainte. Buzele ni s-au întâlnit instinctiv. De ce oare
sărutul acela avea așa un gust de tristețe? M-am desprins
din brațele lui, el mi-a ridicat cu delicatețe o șuviță de
păr de pe frunte.

— Mi-a fost dor de tine, îmi zise.

Tonul lui nu mi s-a părut prea convingător.

— Și mie de tine, i-am răspuns eu, având senzația că
mințeam.

— Am zis să profit de ocazie, dacă tot am o întâlnire în
interes de serviciu mâine-dimineață, la Aix.

— Deci nu stai decât noaptea asta...

— Nu, o să stau cu tine și mâine-seară.

Eu, care așteptam de nu știu când să facă și el un mi-
nim efort, ar fi trebuit să fiu emoționată până la lacrimi.
Mi-a sărutat ușor buzele.

— Avem nevoie de mai mult timp împreună, tu ai zis-o
și ai dreptate.

I-am zâmbit.

— Mă duc să-mi iau lucrurile, vin imediat.

Când am fost sigură că nu putea să mă audă, am
oftat, îngrijorată. O presimțire greu de definit pusese

stăpânire pe mine. Aveam oare s-o luăm de la capăt? Imaginile din ultima seară, când ne răniserăm atât de tare unul pe altul, mă asaltau în rafale. S-a întors cu un sacou pus pe un umeras, învelit într-o husă, și cu o geantă mică de voiaj. M-a urmat, fără o vorbă, în casă, oprindu-și o clipă privirea asupra pliantelor turistice de la intrare, a cheilor de la camere și a producției de miere și dulceturi a lui Cathie. Mica mea afacere i se părea probabil foarte departe de preocupările lui. M-a așteptat apoi să închid ușa, să sting luminile și s-o pornesc, în sfârșit, spre camera mea, nescăpându-mă nicio clipă din ochi în tot acest timp.

— Te-am trezit, îmi zise el observând așternutul desfăcut.

— Nu-ți face probleme... Poate doar mâine-dimineață să trag un pic de ochi, fiindcă am clienți și trebuie să mă scol devreme.

M-a mângâiat pe obraz, apoi m-a apucat de mijloc și m-a tras spre el. De data asta, m-a sărutat cu patimă, dar tot nu m-am putut abține să nu mă gândesc că se forța. Poate pentru că eu însămi mă cam forțam, nefiind în stare să iau nici cea mai mică inițiativă. M-a răsturnat pe pat, simțind cu siguranță lipsa mea de participare. Mi-a ridicat maioul ca să-mi mângâie sânii. Ar fi trebuit să fiu răvășită toată de dorință, așa cum se întâmpla de fiecare dată când puneă mâna pe mine.

— Te doresc, Hortense. Mi-e dor de trupul tău.

Cât am făcut dragoste, am avut impresia că eram undeva în afara mea. Firește, simțurile mele reacționau, îmi făcea o anumită plăcere, cel puțin așa mi se părea, dar parcă eram un robot, gesturile, mângâierile mele erau identice cu cele din urmă cu câteva săptămâni, doar că mai lipsite de aviditate. Cât despre el, chipul său, de

obicei încordat de dorință, nu-mi mai lăsa acum aceeași impresie, mi se părea mai degrabă că juca rolul amantului preocupat de reușirea unei performanțe și orgasmul meu, dar fără să fie cu mine, fără să-mi ofere ceva din sine. De parcă am fi avut obligația să facem dragoste după lungi săptămâni de despărțire. Așa, ca să ne calmăm.

După această regăsire călduță, s-a lipit de spinarea mea și mi-a cuprins pântecul cu brațul. Apoi a oftat adânc. Un oftat trist. Simțise oare același lucru ca și mine? Distanța aia de neînțeles dintre noi? Avusesem dreptate din prima clipă, aveam nevoie de mai mult timp împreună, nu doar de câte o noapte... în fine, poate.

— Somn ușor, îmi șopti el.

M-am cuibărit mai bine în brațele lui, tânjind după căldura îmbrățișării sale, simțind nevoia să mă agăț de el, de amintirile noastre. Respirația i s-a liniștit treptat, iar în cele din urmă a adormit. Eu n-am reușit decât să ațipesc câte un sfert de oră, când și când. De fiecare dată, mă trezeam tresărind și, tot de fiecare dată, simțind brațul lui Aymeric lipit de mine, îmi ziceam că n-ar fi trebuit să fie acolo.

A sunat ceasul. Aymeric nici nu s-a clintit când m-am dat jos din pat. Nici eu n-am făcut vreun zgomot. Am fugit la baie, fără a îndrăzni măcar să-l privesc. Ce-aș fi văzut? Pe Aymeric dormind la mine, o imagine mult prea rară, care acum mă perturba. Am făcut un duș fierbinte ca să mă încălzesc, ca să fac să-mi dispară acea senzație că eram înghețată pe dinăuntru. Am preluat apoi baghetele și croasanții proaspeți, reușind de bine, de rău să-i și zâmbesc celui care mi le livra. Cu un nod în stomac, m-am apucat de corvezile dimineții: am pregătit farfuriile

și tacâmurile pentru trei mic dejunuri și am pus de cafea. Apoi am așteptat, stoică, gândindu-mă cu teamă la momentul în care Aymeric avea să se scoale.

— Bună dimineața, Hortense.

Am tresărit recunoscând vocea lui Élias.

— Élias, bună dimineața... Ați dormit bine?

Am percutat instantaneu. Omul nu dormea mai deloc. Astă-noapte, urcase în cameră exact când venise Aymeric. O mai fi coborât mai târziu? O fi auzit oare ceva? Mi s-a făcut rușine. Élias era acolo, trăia în miezul intimității mele. Dar ce puteam să spun eu, care-i citeam fără nicio jenă jurnalul?

— Am auzit o mașină azi-noapte...

— O vizită neașteptată...

A încuviințat din cap, da, știa.

— Vreți să vă beți cafeaua afară? l-am întrebat eu sec, ca să schimb subiectul.

— În dimineața asta mă ocup eu.

Fără să mai stea pe gânduri, a luat o ceașcă din bufet, și-a turnat singur din cafetieră și a dispărut.

Mă ocupam de ceilalți doi clienți, care țineau neapărat să-mi spună ce planuri aveau pentru ziua aceea; erau adorabili, dar mie nu-mi prea stătea capul la mondenități.

— Doamnă, domnule, bună dimineața.

Aymeric tocmai își făcuse intrarea, gata de muncă, în cămașa lui impecabilă, căreia îi ridicase mânecile. Mi-a făcut cu ochiul galeș, apoi a șters-o.

— Vă las să mâncați liniștiți, le-am spus eu oaspeților.

Înainte să deschid ușa bucătăriei, am tras o gură de aer în piept. Își umpluse o ceașcă de cafea și mușca dintr-un croasant.

— Ești frântă de oboseală, îmi zise el între două îmbrucături.

Am reușit să-i zâmbesc.

— Noapte scurtă.

Atenția i se mută asupra picioarelor mele.

— Nu mai porți atela?

Nici nu-i zisesem. Până atunci, părea să-i pese atât de puțin de glezna mea, încât subiectul devenise tabu.

— Nu.

M-am dus mai aproape ca să-mi pun și eu o cafea, l-am atins în treacăt, fără să mă uit la el, apoi m-am sprijinit de masa de lucru, exact în fața lui.

— Ce se-ntâmplă cu noi, Hortense?

Am simțit cum mă sufoc, cuvintele mi se îngrămădeau în gură, niște cuvinte pe care nu voiam să le rostesc. M-am uitat la el: după cum bătea mărunț din picior, îmi dădeam seama că era încordat. Neliniștit, nerăbdător.

— Nu știu.

Și-a pus ceașca în chiuvetă și a venit lângă mine. Mi-a prins fața în palme. N-aveam cum să mai scap.

— O să ne regăsim, îți promit, spuse el în șoaptă.

Și mă sărută cu patimă, încercând să mă facă a lui, să se impregneze din nou în carnea mea. Voia cu orice preț să-l cred. Slăbiciunea m-a făcut încă o dată să cedez, m-am lăsat în voia lui, deși știam că sărutul acela n-o să rezolve nimic. Când și-a desprins buzele de buzele mele, și-a lipit fruntea de a mea, cu ochii închiși.

— O să fac tot posibilul să scurtez întâlnirea de lucru și să mă întorc rapid.

A plecat părând că-i pare rău că trebuie s-o facă. Eu am mai stat câteva secunde să-mi aranjez ținuta, apoi

m-am dus în sufragerie. Clienții mei își savurau, bine dispuși, micul dejun.

— Totul e în regulă?

— Da! Hortense, aveți un soț fermecător!

Remarca aceea nevinovată mi-a tăiat pur și simplu picioarele.

— Mulțumesc, am zis eu ieșind în mare grabă.

Am făcut câțiva pași prin grădină dându-mi întruna părul pe spate, ca și cum asta avea să mă trezească din acel coșmar, un coșmar în care nu puteam nici măcar să urlu. Și așa am dat nas în nas cu Élias.

— N-ați plecat la muncă? nu m-am putut eu abține să nu-l întreb, cu o umbră de reproș în voce.

— Mathieu mi-a zis să mă duc mai târziu astăzi.

Avea ceașca de cafea în mână, se pregătea s-o ducă la bucătărie, așa că l-am oprit:

— Lăsați, mă ocu...

M-am întrerupt văzându-l pe Aymeric, care venea spre mine. Era deja aproape de noi, cu sacoul pe umeri, cu mobilul și cheile mașinii în mână. Ținuta sa perfectă de funcționar dinamic ajuns la patruzeci de ani, pe care la Paris o găseam fermecătoare și amuzantă, mi se părea cam deplasată aici, mai ales prin comparație cu Élias și costumația lui amărâtă, alcătuită din niște blugi răpciugoși, un hanorac spălăcit, cu glugă, și niște bascheți care-și trăiseră de mult tinerețea. Aymeric s-a întors spre el și s-a prezentat, întinzându-i mâna.

— Aymeric, încântat.

În orice împrejurare, rămânea la fel de politicoș, maestru absolut al aparențelor, indiferent câtă tensiune era între cei aflați de față.

— Élias, se mulțumi să răspundă acesta.

Simțeam că-l evaluează. După o examinare rapidă, dar minuțioasă, nu-i mai acordă nicio atenție, adresându-mi-se acum mie:

— Bun, vă las, o zi bună!

— Mulțumesc, Élias, la fel.

S-a îndepărtat rapid, aruncându-i totuși o privire lui Aymeric, care-l măsoară, la rândul lui, din ochi.

— Cine e? mă întrebă el.

— Un client, lucrează pentru Mathieu.

M-a mângâiat pe obraz cu o figură de om chinuit, care m-a întors cu totul pe dos.

— Gata, m-am dus, așa o să mă pot întoarce mai repede și o să avem mai mult timp pentru noi.

Am încuviințat din cap, fără nicio vorbă.

— Pe curând!

S-a aplecat spre mine și m-a sărutat ușor pe buze. Mâna mi s-a încheștat instantaneu de sacoul lui, mi-a fost imposibil s-o opresc. Apoi Aymeric mi-a dat drumul și s-a îndepărtat. A închis portiera și a demarat imediat. Mi-am ascuns fața în mâini, îmi venea să fug în camera mea, să mă înfășor în plapumă, cu obloanele închise, și să nu mai știu de nimeni și de nimic.

Orele următoare mi le-am petrecut într-o ceață totală, blestemându-mi glezna că nu mă lăsa nici acum să-mi exteriorizez conflictele interioare prin dans; muream de poftă să dau muzica tare de tot și să dansez, să dansez până la epuizare, până capotam, learcă de transpirație. În lipsă de altceva mai bun, am dereticat prin camere până am amețit, aranjându-le de la cap la coadă și schimbând toate cearșafurile — inclusiv pe ale lui Élias. În camera lui m-am oprit ceva mai

mult, voiam să știu ce auzise, ce gândea. Nu mă puteam abține.

Nu voiam să scriu astăzi, de altfel, n-am mai deschis caietul de nu știu câte zile. Mi-e prea teamă de ce mi se-ntâmplă. Ajung să înțeleg tot felul de lucruri și să dezgrop amintiri pe care aș vrea să le uit. Nu-mi place că mă simt bine aici. Nu vreau să-mi fac un „stil”, să-mi fac obiceiuri, e periculos pentru mine. Și totuși, iată-mă din nou scriind. În seara asta am fost convins că o să mă ia somnul, dar când eram gata să adorm, am auzit o mașină parcând în fața casei. M-am temut pentru Hortense, așa că m-am dat jos din pat și, fără să aprind lumina, am deschis fereastra și am ascultat. De la mine se vede excelent terasa. Un tip iese din mașină, un break șmecher, genul scump. Se simte de la o poștă mirosul tapiteriei de piele. Tipul, e clar, se dă mare cu limuzina lui. Nu pare de prin partea locului, e prea fălos ca să trăiască la țară. Am observat imediat că Hortense era încordată, sunt sigur că tremura. Individul s-a apropiat cu un zâmbet încrezut, o domina într-un mod care m-a deranjat, o cântărea din priviri ca pe un obiect. Mă pregăteam să închid fereastra, când i-am văzut sărutându-se. M-am simțit ca un voyeur de cea mai joasă speță, dar am rămas mai departe la geam, pentru că au început apoi să și discute, iar pe mine mă apucase o curiozitate bolnavă. După câteva fraze m-am dumirit, și-apoi am mai văzut tipi ca el. Frate-meu, în primul rând. Individul își înșală nevasta cu frumoasa dansatoare. Dacă o să mă întâlnesc cu el mâine-dimineață, sunt 100% convins că o să văd o verighetă groasă, din aur sclipidu-i pe inelar. Săracul de el! Un nenorocit! La ce mașină și ce look are, cam știu ce-i poate pielea. Ar vrea probabil să te facă să crezi că-i nefericit. Mai mult ca sigur că are o familie drăgălașă, curățică, OK

din toate punctele de vedere. Dar domnul vrea și o amantă, dă mai bine la palmares! Ah, ce viril s-o simți el la gândul că se culcă cu o dansatoare, ce mare s-o fi dând, ce tare s-o fi simțind pe lângă ceilalți! Bag mâna-n foc că puțin îi pasă de ea! Biata Hortense... Oare de câtă vreme îl tot așteaptă să-și lase nevasta? Tipul n-o s-o facă niciodată... Ce-o mai fi suferind, sărăcuța! Trebuie să recunosc că sunt surprins, are într-adevăr o latură fragilă, dar altminteri pare destul de puternică. Pe de altă parte, poate tocmai de-asta e fragilă. Și-apoi, nici n-o cunosc prea bine. Cine e ea, la urma urmelor?

Am închis caietul, enervată. În mod normal, ar fi trebuit să-l dau afară pentru că scrisese asemenea orori despre Aymeric. Dar eram destul de lucidă ca să recunosc că enumerase câteva adevăruri, atât în privința lui, cât și în privința mea. Cine eram eu, în fond? Ce voiam? Unde fusesem în anii ăștia din urmă? Eram cu Aymeric, eram cea care voiam să fiu. Mă pierdusem în iubirea pentru un bărbat de la care, până la proba contrarie, n-aveam nimic de așteptat. Mă modelasem în funcție de el, de gusturile lui, de plăcerea lui, pentru că el umplea golul din viața mea, în orice caz, asta simțeam eu. În realitate, obstinația cu care mă luptam să-l păstrez lângă mine nu făcuse decât să mă izoleze și mai mult. Ascunsesem suferința pricinuită de pierderea alor mei și-i arătasem numai latura veselă, seducătoare și ușuratică a personalității mele, fără să-mi dau seama că le înăbușeam astfel pe toate celelalte. Cu Aymeric, îmi pusesem practic viața între paranteze. Aceasta se oprise în ziua în care muriseră părinții mei; mulțumită lui, trăiam în continuare, dar fără să înfrunt realitatea, fără să pun lucrurile la punct, evitând cu mare grijă să-mi iau vreun angajament față de mine însămi. Și

lăsasem să treacă așa câțiva ani, pentru a mă trezi astăzi în punctul zero.

Aymeric s-a întors pe la 6 seara, cu o figură spăsită.

— Îmi pare rău, a durat mai mult decât mă așteptam.

— Ai venit cu treburi, e normal să te ocupi de ele.

— Încetează, Hortense, știi foarte bine că nu de-asta sunt aici.

— N-ai fi venit dacă n-ai fi avut această întâlnire de lucru. Să nu-mi zici că nu-i așa.

— Pot să te țin în brațe?

În loc de orice răspuns, m-am cuibărit la pieptul lui.

— Ce zici, ieșim la un restaurant în seara asta? Sau îți mai vin niște clienți?

M-am desprins din brațele lui, înduioșată de încercările sale de a drege busuiocul. Voia să facă exact ca la Paris: o cină la restaurant, ca să-mi ia mințile. Așa știa el că se procedează.

— Nu, sunt aceiași clienți ca ieri. Putem să ieșim, dacă așa vrei.

Vedeam că reacția mea îl dezamăgea, dar mi-era imposibil să simulez entuziasmul. Mi-a întins o mână.

— Mă duc să fac un duș, vii cu mine?

— Nu, îmi schimb doar hainele.

— Cum vrei tu.

A intrat în casă. Am așteptat câteva minute ca să fiu sigură că a intrat la duș, apoi m-am dus și eu în cameră. Am tras rapid pe mine o rochiță simplă și discretă. Voiam să mai fiu o dată drăguță pentru el, dar n-aveam de gând să mă transform în femeia fatală pe care o căuta el în mine. În plus, nu mi-am mai asumat niciun risc în privința gleznei, așa că mi-am pus niște sandale comode.

M-am limitat la un machiaj ușor și am reușit să ies din cameră până să iasă el de la baie. În așteptarea lui, mi-am reluat locul de pe terasă. Când în cele din urmă a apărut, m-a măsurat cu privirea din cap până-n picioare și mi-a zâmbit galeș.

— Mai am de dat un telefon și mergem, OK?

După fața lui, mi-am dat seama cine era destinatarul — sau, mai degrabă, destinatară — apelului său. M-am luptat din răputeri să-mi ascund exasperarea, ar fi putut totuși să sune din mașină, înainte de a ne revedea.

— OK.

A deschis gura să mai spună ceva.

— Taci, l-am oprit eu.

A lăsat capul în jos, ca prins cu mâța-n sac, și s-a dus în grădină, cât mai departe cu putință. Umbla încolo și-ncoace, cu telefonul lipit la ureche, dar nu era nervos, avea o călcătură suplă, ușoară, corpul îi era relaxat. M-am dus un pic mai aproape ca să văd mai bine. Inima mi s-a strâns toată în piept. Parcă, brusc, mistralul s-a domolit și greierii au amuțit ca să-i pot auzi mai bine inflexiunile vocii, jucăușe, dulci, delicate. Aymeric zâmbea. Când a izbucnit de-a binelea în râs, mi-am pus mâna la gură. Aymeric era fericit, pur și simplu fericit că vorbea cu nevastă-sa, că petrecea un pic de timp cu ea. Discutau poate despre fetele lor, sau despre ultimul weekend petrecut între prieteni, sau despre ce-or să facă în următorul. Poate că el îi povestea cum decursese întâlnirea de lucru, încercând s-o facă părtașă la entuziasmul lui. Niciodată nu-l văzusem așa pe Aymeric, atât de relaxat, atât de vesel. Nu era nici autoritar, nici capricios, nici grăbit. Și părea în perfectă rezonanță cu sine, era senin. Sentimentul vinovăției, care de mult nu

mai scosese nasul, m-a potopit dintr-odată. La marele fix. Ce căuta Aymeric aici, cu mine? Nu ăsta era locul lui. Nu putea să joace toată acea comedie a fericirii, fără să creadă în ea. Nu încetase nicio clipă să-și iubească nevasta, o iubea și cu ea ar fi trebuit să fie. Mai bine și-ar fi luat un bilet dus-întors la TGV, iar în seara asta ar fi dormit în brațele ei, nu în ale unei amante cu care încerca să se reconcilieze. L-am văzut închizând, s-a uitat în jos, a inspirat profund și și-a trecut mâna prin păr. N-am încercat să mă ascund sau să-l las să creadă că nu-l văzusem când adunase vești despre ai lui. Ce rost ar fi avut? Eram la mine acasă. Când a ajuns din nou lângă mine, mi-a aruncat un zâmbet din vârful buzelor.

— Ești gata? Mergem?

— Pe tine te așteptam, i-am zis eu.

Am pornit-o prin curte, mergând umăr lângă umăr, fără să scoatem o vorbă. Când să ieșim la drum, am văzut mașina perechii mele de vorbăreți și am iuțit pasul.

— Grăbește-te, i-am cerut eu lui Aymeric.

— De ce?

— Dacă ne prind, nu ne mai lasă toată seara!

L-am apucat de mână și l-am tras mai repede spre mașina lui. Noroc că am demarat rapid, fiindcă doar așa am putut scăpa de clienții mei, cărora le-am făcut cu mâna, oftând ușurată. Când ne-am văzut îndepărtându-ne de Conac, am izbucnit amândoi în râs. Râsul meu a devenit însă amar, pentru a se transforma apoi într-un hohot de plâns. N-am reușit să-l înăbuș, iar Aymeric mi-a pus o mână pe picior.

— Hortense, ce s-a-ntâmplat? Spune-mi...

— Te-au luat drept soțul meu, azi-dimineață, am zis eu cu o voce sugrumată.

A frânat brusc, fără să-și ia mâna de pe mine. Apoi s-a prins bine de volan, după care a izbit în el cu putere.

— Scuze, șopti el.

— Nu-i bine să te oprești în mijlocul drumului, e periculos.

Am întors capul și m-am uitat pe geam, fără să văd nimic din peisaj. A demarat din nou, iar restul drumului l-am făcut în tăcere. În sat a fost ușor să găsească un loc de parcare. A ieșit din mașină, a venit la mine și m-a luat de mână. Mi-a strâns-o tare, de parcă s-ar fi temut c-o să fug. Apoi însă, pentru că ne intersectam cu tot felul de oameni care mă cunoșteau, a trebuit să-mi dea drumul, ca să-i pot saluta. Am pupat-o pe casiera de la minimarket — făcuserăm liceul împreună —, iar ea m-a pus să-i promit c-o să trec să stăm la un pahar de vorbă, apoi a venit rândul unui restaurator și al vânzătoarei de la un magazin de îmbrăcăminte. Aymeric stătea retras, uitându-se la mine cum râdeam, cum discutam cu acele persoane pe care el n-avea să le cunoască niciodată. Îl vedeam că nu mai știa ce să creadă. Mă transformam într-o necunoscută pentru el, deși eram tot eu. Nedumerirea lui s-a accentuat atunci când, după mica mea campanie electorală, m-a dus pe terasa acoperită a unui restaurant foarte scump datorită stelei pe care o primise în ghidul Michelin. Locul era frumos, evident, pe o străduță cu trepte ce urca printre casele vechi din piatră, meniul era somptuos și nu mă îndoiam de calitatea mâncărilor, dar n-aveam niciun chef să fiu acolo, nu voiam să mă afișez cu el în văzul tuturor, voiam să fiu o localnică printre alți localnici. Nu eram o turistă, dar Aymeric se încăpățâna să se poarte ca și cum aș fi fost. Până să ni se ia comanda, n-am schimbat nicio vorbă. Pe masă a

apărut ca prin farmec o sticlă de vin, paharele ne-au fost umplute, și amândoi am luat câteva înghițituri, fără să dăm noroc. Doar nu era să ținem un toast în cinstea melancoliei. Eu fluturam din pleoape privind în stânga și-n dreapta, numai să nu mă uit la el.

— Pe unde ești cu gândul? Pari așa, departe, îmi zise el în cele din urmă.

L-am privit, cu un zâmbet dezamăgit; era îngrijorat.

— Nici eu nu știu... Trebuie să mă adun un pic...

— Eu, unul, știu cine ești...

Vorbeam încet, de parcă am fi vrut să amortizăm înțelesul cuvintelor.

— Am înțeles mai multe lucruri în ultima vreme... Nu cred că mă vezi așa cum sunt.

— De ce zici asta?

— E o constatare destul de tristă, dar în ăștia trei ani și ceva, n-ai prea învățat să mă cunoști.

A luat o figură consternată.

— Ce prostii spui! Cum te-aș putea iubi dacă nu te-aș cunoaște?

— Nu te acuz de absolut nimic, cu siguranță că am și eu partea mea de vină... M-am prefăcut destul de mult în prezența ta, ascunzându-mi pasele de tristețe, de oboseală, sâstiselile, chiar și visurile... În toți anii ăștia, m-am luptat zi de zi ca să te țin lângă mine, să te seduc iar și iar, să nu ajung o rutină. Am făcut pe dansatoarea, pentru tine. Iar până la urmă, chestia asta s-a întors împotriva noastră...

— Nu spune asta...

Trebuia să-i spun ce-mi stătea pe inimă de când cu accidentarea.

— Tu nu m-ai susținut așa cum speram... M-am simțit foarte singură, Aymeric. Ai fost derutat, evident, nu mă

mai văzuseși așa... Ai descoperit că nu eram doar o profă de dans încă în formă. Dacă m-ai fi iubit așa cum îmi imaginam eu, ai fi făcut orice ca să m-ajuti, ai fi simțit că aveam nevoie disperată de tine. Dar tu n-ai făcut niciun efort. Iar de atunci, totul a devenit complicat între noi...

Ne priveam în ochi, din ai mei simțeam cum stăteau să țâșnească lacrimi pentru că totul îmi apărea acum într-o lumină nouă. Privirea lui era umbrită de îndoială, de amărăciune. Chelnerul a întrerupt tăcerea care se lăsase peste noi, aducându-ne farfuriile și prezentându-ni-le în detaliu, fără ca eu să înțeleg un cuvânt din discursul lui pompos. Sufeream, îmi părea rău pentru noi, pentru el, pentru povestea noastră. Mai mult din reflex și din bună-creștere, am luat în mână furculița, iar Aymeric a făcut la fel. M-am forțat să înghit câteva guri, dar degeaba. Până la urmă am renunțat și am lăsat tacâmul jos. Aymeric și-a împins farfuria deoparte.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit... dar în curând o să uităm de toate astea, nu-i așa?

— Poate că da, poate că nu... Trebuie să mă hotărâsc ce vreau să fac cu viața mea.

S-a albit, iar privirea i-a fost traversată de o undă de neliniște.

— Cum adică?

— N-am realizat nimic, n-am construit nimic, de trei ani încoace n-am făcut decât să aștept.

— Îmi pare rău...

— N-am familie, n-am copil și n-o să am niciodată.

— Dar...

— În vara asta o să fac patruzeci de ani, s-a terminat, gata... O știi și tu la fel de bine ca mine. Am obosit.

— Și noi?

— Noi...

— Te iubesc, Hortense. Știi foarte bine.

Nu-i puneam la îndoială sentimentele, în felul lui mă iubea, dar ajunsese să mi-o spună parcă din reflex. *Te iubesc, rămâi cu mine...*

— Știu, dar... deschide bine ochii, Aymeric. Fii cinstit cu tine însuși. Gândește-te un pic...

— La ce?

L-am prins de mâini, și el avea nevoie să privească realitatea în față.

— Mai e loc pentru mine în viața ta?

Și-a ferit privirea.

— Cum poți să mă-ntrebi una ca asta?

Îmi spunea asta din obișnuință, pentru că nu ceda din principiu, pentru că nu știa să renunțe.

— Vreau să-ți spun ceva, i-am zis eu.

— Te ascult...

— Voi încerca să mă hotărăsc într-un fel sau altul fără să mă gândesc la tine, ci doar la mine, la viitorul meu...

— Înțeleg.

— Să nu-ncepi cu învinuirile, așa cum mi-ai reproșat că am venit aici și c-am deschis camerele de oaspeți, fără să mă consult cu tine.

S-a ridicat și s-a dus înăuntru să plătească. După câteva minute, mi-a întins mâna, iar eu m-am prins de ea. M-a ajutat să mă ridic și m-a prins pe după umeri cu brațul, strângându-mă cu putere. Eu m-am lipit de el și l-am luat de mijloc.

— Iartă-mă că te-am chinuit așa în ultima vreme. Cred că sunt la fel de debusolat ca și tine...

Și gata, a trecut la chestiunile lui, la îndoielile lui.

— Uită-te la mine, Hortense.

M-am uitat.

— Nu pot să-mi imaginez că ai putea ieși din viața mea... Nu mă mai iubești?

— Ba sigur că te iubesc... O să te iubesc toată viața, numai că, din păcate, asta nu e întotdeauna de ajuns.

Maxilarele i s-au încleștat.

— O să ne revenim, îmi zise el cu o voce stinsă.

Și a repetat-o iar și iar, ca să se convingă, și ca să mă convingă, probabil, și pe mine. La un moment dat, nici nu mai eram sigură că își auzea sau că își înțelegea propriile cuvinte. M-a strâns și mai tare de umeri, iar chipul său a căpătat o expresie îndurerată, care m-a înduioșat până la lacrimi.

Când am ajuns înapoi la Conac, toată lumea părea să doarmă, inclusiv Élias. Am ieșit din mașină și ne-am prins imediat de mână.

— La ce oră pleci mâine?

— Dis-de-dimineată.

În curând, bagajul lui era gata făcut, într-un colț al camerei. Eu m-am închis în baie. După ce m-am demachiat și m-am spălat pe dinți, am stat câteva secunde să mă privesc în oglindă, simțeam că îmbătrânisem în seara aceea, dar și că mă mai corsesem un pic la minte. Eram istovită, și totuși nu mi-era somn. M-am dezbrăcat, apoi am tras pe mine un pantalon scurt și un maiou. N-aveam să fac dragoste din obligație. Speram ca bariera hainelor să ne stimuleze. Aymeric m-a așteptat să ies ca să intre în locul meu. Am stins lumina în cameră și m-am băgat în pat. N-a durat mult și mi s-a alăturat și el. M-a prins de mijloc și m-a tras spre el. Am icnit și m-am răsucit cu fața spre el, apoi l-am strâns în brațe cu toată puterea. Am petrecut noaptea lipiți unul de altul, eu cu lacrimi în ochi

mai tot timpul, el cu o față descompusă și cu degetele încleștate în carnea mea, de parcă ar fi încercat să mă țină captivă, să nu-mi mai dea drumul niciodată. Ne-am sărutat de câteva ori, nimic mai mult.

Când i-a sunat alarma de la telefon, am oftat ușurată, orele acelea triste se terminau în sfârșit. M-am sculat prima și m-am uitat la el, stătea în continuare pe marginea patului, cu capul în mâini, vizibil devastat.

— Vrei o cafea înainte s-o pornești la drum? i-am zis eu în șoaptă.

— Nu știu...

— Mă duc să fac, eu oricum beau.

Am dat drumul la expresor și am ieșit în grădină. Era 6 dimineața, te cam lua cu frig, dar nu era niciun nor pe cer, avea să fie o zi însorită, splendidă. M-am dus instinctiv spre măslinul alor mei, mi-am pus mâna pe trunchiul lui, era puternic, cald: trăia. Mi-am șters o lacrimă de pe obraz și m-am întors, abia târându-mi picioarele în casă. Am auzit un portbagaj care se închidea. Aymeric era gata de plecare. N-avea să bea cu mine o cafea.

— Ai grijă pe drum!

A venit la mine și mi-a prins fața în mâinile lui, privindu-mă drept în ochi.

— Când o să fie spectacolul de sfârșit de an?

— Pe 29 iunie.

— O să vii și tu?

— Da. De ce?

— Ca să știu cum fac, să vin și eu...

— Vedem atunci...

Nu i-a picat prea bine, l-am văzut încleștându-și maxilarele. M-a sărutat, strângându-mă la pieptul lui. Apoi mi-a dat drumul și s-a urcat în mașină. M-am dat înapoi câțiva pași, a răsucit cheia în contact. A stat un minut cu fruntea lipită de volan, apoi s-a îndreptat de spate și a demarat. M-am uitat după mașină până nu s-a mai văzut. Apoi, buimacă, m-am dus în casă să-mi iau o ceașcă de cafea. M-am instalat pe terasă, pernele erau umede de rouă, mi-am strâns genunchii la piept, ușor încălzită de lumina zorilor, și am luat o gură din lichidul fierbinte. Eram bulversată complet, nu-mi venea să cred ce mi se întâmplase cu Aymeric în ultimele douăzeci și patru de ore. M-a distras zgomotul unei ferestre care se deschidea, am ridicat privirea, era Élias.

Bingo! O verighetă cât Carul Mare. Iar ea, atât de tristă! Parcă e o floare ofilită, în dimineața asta. Nu seamănă deloc cu cea pe care o știu eu, de când sunt aici. Am întâlnit o mulțime de femei ca ea, care se lasă păcălite de un nenorocit. E o chestie îngrozitoare să iubești și să fii conștient că-ți irosești pur și simplu viața. Ieri am fost cam necioplit cu individul. Nu pare un om rău și ține la ea, se vede cu ochiul liber. Dar ar trebui să-și bage undeva tot egoismul ăla și s-o lase liniștită. N-o cunosc prea bine, dar merită ceva mai bun decât așa un rahat cu ochi.

Că veni vorba de rahat, mai bine mi-aș vedea de-al meu. Mi-am găsit telefonul în portbagaj... trebuie să-mi fac curaj și să-l deschid... sunt aproape două luni de când nu i-am mai dat niciun semn de viață lui frate-meu. Mă întreb dacă n-ar fi bine să-i spun c-o să rămân aici o vreme. Asta ar putea să-l calmeze un pic... dar nu trebuie să iau chiar de bun tot ce-i spun.

La ora 13, după ce mi-am făcut tura prin camera lui Élias, am mâncat de prânz pe terasă, fără nicio poftă. Mi-am oferit luxul de a bea un pahar de rosé. Am ascultat tăcerea din jur, întreruptă numai de cântecul greierilor. O adiere ușoară de vânt mișca ramurile copacilor și cearșafurile albe care stăteau la uscat ceva mai încolo. Soarele strălucea, mă încălzea, mă umplea de energie. Nu știam ce o să-mi aducă ziua de mâine, dar scăpasem de o povară, ca și cum aș fi făcut o cură de douăzeci și patru de ore ca să mă purific, ca să curăț o rană de prea mult timp infectată. Mă dezintoxicasem de o singurătate bolnavă. Cu Aymeric, eram cu el, dar de fapt eram singură, iar chestia asta mă distrugea, efectiv. De-acuma, aveam să fiu singură fără el. Singură cu adevărat. Pentru binele meu. Eram total în ceață, habar neavând încotro mă îndreptam. Mă lăsam să cad în gol, fără nimeni de care să mă agăț. Trebuia să mă obișnuiesc: să trăiesc fără el, fără prezența lui, chiar și de la distanță, în viața mea. Singura certitudine: n-aveam să mai stau după el. Ezitățile lui îmi tăiaseră orice speranță, în caz că mai aveam vreuna; și nu prea mai aveam, de fapt. Trebuia să mă gândesc cu sinceritate la mine; degeaba îi reproșam că nu mă iubea cum aș fi vrut, nici eu nu-l ajutasem să mă iubească doar pentru cum eram.

Trebuia însă să-mi fac curat în ogradă, să mă gândesc la felul în care-l iubeam și la motivele pentru care-l iubeam. Îmi ieșise în cale în cel mai crâncen moment al vieții mele, atunci când mă închisesem în mine și când n-aveam pe nimeni care să vegheze asupra mea. Oare nu-l iubeam doar pentru că aveam impresia că trăiam pentru cineva? Pentru că mă făcea să cred că între noi era o oarecare iubire? Adică din comoditate? Începeam să-mi dau seama că de trei ani mă luptam pentru niște

himere în care nici măcar eu nu credeam, doar ca să fug de realitate, de viața adevărată.

Pe la amiază, am simțit nevoia să discut cu Cathie. Am parcat în fața prăvăliei ei, am coborât din mașină și m-am dus încet spre intrare. Când m-a văzut, prietena mea s-a încruntat, apoi mi-a aruncat un zâmbet circumspect. M-am foit încolo și-ncoace prin micul său magazin, ascultând-o; le răspundea clienților cu răbdare și amabilitate, le povestea despre câți stupi avea, despre transhumanțele nocturne și recolte, le dădea să guste din diversele sortimente, cu aceeași blândețe care o caracteriza. Toți și-au scos carnetele de cecuri. Generozitatea cu care-și împărtășea pasiunea îi aducea profit, iar asta nu putea decât să mă bucure. Când am rămas numai noi două, a dispărut în cămăruța din spate, de unde s-a întors cu două lăzi de plastic care să ne țină loc de taburete și pe care le-a instalat afară, pe trotuar. A bătut cu palma pe una dintre ele, făcându-mi semn să mă așez. M-am conformat. Așteptând-o să mi se alăture, m-am uitat la mașinile care veneau dinspre vale și se duceau spre capătul celălalt al Bonnieux-ului. Amestecătura aceea incredibilă m-a făcut să zâmbesc; erau de toate felurile, de la limuzina de lux a turistului un pic dezamăgit după atâtea viraje și îngrijorat de perspectiva traversării unui sat cu străduțe înguste, până la hârbul unui moșuleț care probabil că nu vedea la mai mult de treizeci de centimetri în fața lui, dar care știa zona pe dinafară. Și cine-l claxona pe celălalt, în toată povestea asta? Turistul, evident! Iar bătrânelul, pișicher, clătina din cap, părând să spună „pe tine, drăguțule, nu prea te văd ieșind din haznaua asta”. Cathie s-a așezat în cele din urmă pe lădița de lângă mine și mi-a întins o ceașcă aburindă.

— Bea, o să-ți facă bine.

M-am executat, fără să crâcnesc. Parcă era miere topită.

— Ce-i aici?

— E ceai cu miere.

— Poate vrei să zici miere cu ceai!

Am pufnit în râs, un râs din toată inima. Pentru Cathie, mierea era bună la orice, ar fi fost în stare să-mi facă din ea și o cataplasma pentru gleznă. Am băut însă mai departe, cu înghițituri mici, concentrându-mi atenția asupra unui punct imaginar. Brusc, am simțit un cot ascuțit împungându-mă în coaste.

— Hai, nu-mi povestești? Ce s-a mai întâmplat?

— Aymeric mi-a făcut o vizită-surpriză...

I-a picat fața. A încercat s-o mascheze cumva, dar n-a reușit. A rămas la fel de mofluză.

— Aha... și? Ești fericită că l-ai văzut? Ți-a dat vreo veste, ceva?

Mi-am luat inima în dinți.

— Cred c-o să ne despărțim...

Mi-a stat inima în loc, parcă vorbise gura fără mine. Fusese mai ușor decât aș fi crezut. Să spun *despărțire*, să dau o existență acestui cuvânt, o consistență, o realitate. Rostindu-l cu voce tare, prindea viață o hotărâre pe care o luasem în ajun fără să mă gândesc, fără a căuta s-o înțeleg, s-o analizez. Cathie a oftat. Oare de ușurare? m-am întrebat.

— De când ai venit aici, am simțit că erai pregătită pentru marea schimbare. Mai trebuia doar să pui piciorul în prag...

Mi-am lipit fața de umărul ei, ștergându-mi o lacrimă care mi se rostogolea pe obraz.

Astăzi s-a accidentat un tip, s-a tăiat urât de tot la mână. Se chinuia ca un martir. Mathieu era cu echipa cealaltă. Cel care are atestat de prim-ajutor e o forță a naturii când e să se lupte cu buștenii, dar când și-a propus să fie responsabil și cu trusa medicală, nu și-a dat seama că ar putea să fie și ceva sânge pe-acolo. Asta mi-a adus aminte de ziua când m-am dus la o fermă pentru o consultație ginecologică înainte de naștere, iar viitorul tată și-a dat ochii peste cap când l-am anunțat că soția sa intrase în travaliu. Pe scurt, l-am văzut pe sanitarul nostru începător luptându-se cu compresele și cu biseptina, turna mai mult pe jos, în praful și funinginea din jur, decât pe mâna rănitului. Sunt luni de zile de când n-am mai făcut nici cel mai mic gest medical, mă rog, știu că nu e mare lucru, dar de data asta n-am putut să nu mă bag. Nu voiam să se infecteze rana și să apară complicații. Colegilor mei de drujbă nu le venea să creadă când m-am oferit să ajut. La început mi-au tremurat un pic mâinile, dar până la urmă s-au calmat. L-am dezinfectat pe tip, i-am făcut un pansament și i-am dat ceva împotriva durerii, o doză ca pentru cai. În schimb, mi-a fost imposibil să-l fac să-nțeleagă că trebuiau puse și niște copci. Și-a venit

imediat în fire și cred că asta m-a făcut chiar să zâmbesc. M-au întrebat cum de mă pricepeam la chestiile astea, eu am dat-o pe după cireș, dar tipul cu prim-ajutorul a zis că am fost de bază.

Când am terminat lucrul, au ținut să-mi facă cinste, am crescut clar în ochii lor. Așa e mereu, la început te privesc cu neîncredere, apoi ușile încep să se mai deschidă și e de ajuns un incident, un accident, o intervenție de urgență sau o consultație medicală nesperată pentru a deveni cineva, cineva ca lumea, cineva important. În cele mai bune cazuri, chiar un erou. Eu ajunsesem un erou în fundul ăla de lume unde hotărâsem să mă stabilesc. Deși nu asta-mi dorisem când luasem decizia de a mă face medic de țară, eu voiam doar să fiu de folos, să le fiu de folos celorlalți într-un loc unde viața era una din aia grea, adevărată.

Dar când îți este dat titlul de erou, de salvator, când te trezești că, fără voia ta, îți este acordat statutul ăsta special, ajungi până la urmă să-l accepți, să ți-l asumi, convins că ți-ai găsit vocația. Mi-a plăcut să-i cunosc pe toți cei de-acolo, să intru discret în viețile lor, să le împărtășesc bucuriile și necazurile, să devin un reper pentru tinerii care nu știau unde le era locul în acea ruralitate pe care o urau și o adora în același timp, să țin locul copiilor plecați la oraș pentru cei mai bătrâni, să mă trezesc făcând-o pe veterinarul în puterea nopții, să ascult destăinurile unei neveste de țăran ajunse la capătul puterilor, după care să fiu trimis cu misiunea de a-l face să vorbească pe soțul cel posac, copleșit de datorii și de greutate.

Erau aproape două săptămâni de când viața mea o lua într-o nouă direcție, de când întorceam, ca să zic așa, foaia. Mai greu sau mai ușor. Paginile jurnalului lui

Élias le întorceam însă arzând de nerăbdare. În fiecare dimineață, intram în camera lui, curioasă să văd dacă mai scrisese vreun pic în seara de dinainte. După rana aceea pe care o îngrijise și care-i redeșteptase, fără doar și poate, tot felul de amintiri, începuse să-și povestească viața de medic de țară. Își împărțea mai tot timpul între cabinet și vizitele la domiciliu pe cine știe ce coclauri — acum înțelegeam mai bine de ce arăta mașina lui așa cum arăta. Însemnările acelea arătau cât de devotat era muncii sale; întreaga lui viață, întregul lui timp erau consacrate pacienților. Era de o modestie impresionantă, știa că ceilalți îl priveau ca pe un erou, dar, pentru el, ei erau eroii — eroii vieții lor de zi cu zi —, el, Élias, nefiind acolo decât pentru a le obloji bubele trupului și sufletului, așa cum putea, atât cât se pricepea. Citeam caietul acela al vieții sale așa cum aș fi devorat un roman bun, uitând până și că povestitorul locuia în casa mea — îl vedeam, oricum, extrem de puțin. Jurnalul lui era un moment de respiro, un ritual pe care mi-l ofeream și de care nu mă mai puteam lipsi.

În cele două săptămâni, spre surprinderea mea, Aymeric m-a sunat de mai multe ori. Când îi vedeam numele apărând pe ecranul mobilului, parcă mă strângea cineva de gât. Asta era caraghios în relația noastră: eram convinsă în continuare că nu ne rămânea decât să ne despărțim, dar încă nu ne luaserăm cu adevărat adio. În mod paradoxal, ne era mai ușor să discutăm, o făceam cu o libertate care ne lipsise în ultima vreme. Mă întreba ce-mi mai face glezna, câți clienți mai am la Conac. Mă suna seara, din mașină, după ce pleca de la muncă. Nu mă simțeam ultimul om, așa cum aș fi crezut, așa cum

fusesem după singura noastră ceartă, când totul în jurul meu se năruise. Acum, nu. Nici el, de altfel. Știam, în adâncul meu, că pricepuse și el ce se petrecea cu noi. Și nu reacționa nici exagerat, nici furios, spre deosebire de acum doi ani. De data asta, accepta. Amândoi acceptam. Poate că în cei trei ani, ne ajutaserăm reciproc să ne maturizăm, să creștem. Relația noastră ne dădea iluzia că am rămas ancorați într-o tinerețe pe cât de ofilită, pe atât de lipsită de griji. Și el, și eu fugiserăm în aceeași măsură de responsabilități.

Pe cât de pasionali, de rapizi și spontani fuseserăm când ne întâlniserăm, pe atât de temperați eram acum, deprinzând încetul cu încetul viața fără celălalt. Un sevrăj lin, pentru evitarea suferinței. Pentru prima dată, făceam și noi lucrurile așa cum trebuia... cinstit.

În privința viitorului meu profesional, îmi mai lăsam ceva timp până să mă gândesc la el serios. În orice caz, câtă vreme n-aveam undă verde, n-avea niciun rost să-mi fac vreun plan. Dorința de a dansa mă măcina pur și simplu, tânjeala aceea după dans nu mi-o puteam stinge nicicum. Învățam însă să am răbdare. Kinetoterapeutul meu ținea legătura cu savantul nebun după ce discutase cu Auguste la telefon și-i dăduse raportul; în schimb, mentorul meu mă lăsase în pace, nemaibătându-mă la cap să merg la Paris. Am mai schimbat câteva mesaje cu Bertille, care m-a asigurat că totul arăta cât se poate de bine, și școala, și viitorul ei, și elevii mei, și că Fiona se descurca excelent. Primeam veștile de la ea cu detașare, mă bucuram pentru ei, firește, dar mi se păreau niște chestii îndepărtate, cu care nu mai aveam nicio legătură. Cam ca atunci când afli noutăți despre proiectul cuiva, dar care nu te interesează cu adevărat.

În această sâmbătă dimineată, de îndată ce clienții mei au plecat la plimbare — inclusiv Élias, unele lucruri nu se schimbau niciodată —, m-am dus să-mi fac târguielile. Minimarketul din Bonnieux nefiind prea bine aprovizionat, m-am gândit să merg la Coustellet. Această intruziune în mica societate de consum m-a epuizat. Și când te gândești că nu era decât un supermarket sătesc! Numai că era mult prea multă lume pentru gustul meu; prea multe mașini cu turiști, prea mult zgomot, de m-am și întrebat dacă nu devenisem cumva o sălbatică. Să mă fi contaminat oare Mathieu? Când am urcat din nou în Panda-ul meu fără aer condiționat, am crezut că iau foc. La 12 și jumătate, erau deja peste 27 de grade. Te coceai, și era abia începutul lui iunie. Am mers până la Conac cu geamurile larg deschise, încercând — zadarnic — să mai împrăpățez cât de cât aerul sufocant dinăuntru. Când am ajuns eram leoarcă de transpirație. Și totuși, am încremenit în scaun, văzând că mașina lui Élias era acolo. Nu se mai întâmplase să fie la Conac în timpul zilei. Adio lectură pe ziua de azi! În cele din urmă am ieșit din acel cuptor și am deschis portbagajul să iau cumpărăturile. Am pornit-o spre casă, dar m-am abătut din drum, intrigată de un zgomot puternic de mobile târâte pe podea, ce venea dinspre sala de dans. Când am ajuns în prag, am rămas interzisă. Élias era acolo, la bustul gol. Fluiera și tocmai termina de acoperit parchetul cu o folie, ca să-l protejeze. Am observat mobilierul adunat într-un colț, precum și taburetul lui taică-meu, pe care-l găsisese probabil în garaj. Omul începea renovarea; cu evenimentele din ultima vreme, și uitasem de înțelegerea noastră. M-am bucurat în sinea mea.

— Oh...! zise el tresărind și ridicându-se rapid în picioare.

— Scuze, n-am vrut să vă sperii, dar...

— Nu, nicio problemă.

— Nu știam c-ați început.

— Vă deranjează?

— Deloc, dar ați cumpărat materialele? l-am întrebat eu arătând spre cutiile cu vopsea.

— Da, am fost de dimineață la Apt.

— Ar fi trebuit să-mi spuneți, le-aș fi luat eu. Și le-aș fi plătit, în primul rând.

— N-avea rost să vă sâcâi cu așa un fleac, mai ales că trebuia să vă ocupați și de micul dejun.

— Mulțumesc, dar...

— O să discutăm mai târziu amănuntele astea, Hortense.
Ce puteam să mai zic?

— Văd că sunteți pus pe treabă... succes...

— Mă descurc eu până la urmă.

M-am răsucit pe călcâie și m-am dus în casă, unde m-am putut debarasa în sfârșit de sacoșe. Eram fericită că începuse, nu puteam să neg. Și mă încânta faptul că părea să se simtă în largul lui aici, după ce până atunci trăise mai degrabă ca un fugar. Dar mă șoca realmente să-l văd dintr-odată viu, prezent, hotărât să mai stea la mine o vreme.

Mi-am dat seama că era un om care se ținea de cuvânt — dacă-mi promisese că face un lucru, n-avea să plece până nu-l încheia.

La 8 seara, Élias încă nu-și făcuse apariția. Trecuseră niște ore bune de când nu mai scosese nasul din sala de dans. Mă simțeam tot mai vinovată. Doar n-avea să stea acolo și noaptea! M-am dus să văd ce mai meșterea. Când am ajuns aproape de ușă, am auzit un zgomot de polizor.

Înăuntru era cald ca într-un cuptor, iar un nor de praf fin și alb plutea prin aer, făcându-l aproape irespirabil. Dacă o mai ținea mult așa, avea să-și dea duhul acolo. Era cu spatele la mine. Am așteptat să se întoarcă și să mă vadă; cocoșat pe ultimele trepte ale scării, se ocupa de partea de sus a peretelui, în niciun caz nu voiam să-l sperii. Mă impresiona că avusese grijă să protejeze oglinda și bara. Nasul și gâtul au început să mă gâdile, degeaba am încercat să mă abțin, până la urmă am tras un strănut zdravăn. Aveam ochii plini de lacrimi, dar l-am văzut aruncând o privire peste umăr; nasul și gura îi erau acoperite cu o mască pe care a dat-o jos înainte de a coborî de pe scară.

— Ați vrut să vedeți dacă am avansat vreun pic? mă întrebă el arcuindu-și o sprânceană

M-am simțit prost.

— Eh, nu... ăăă... Nici vorbă, eu...

Ce proastă... Am simțit că mă albesc la față. Iar atunci s-a întâmplat un lucru incredibil. După câteva secunde de tăcere, a început să zâmbească, dar așa, din toată inima. Chipul i s-a relaxat, dând la iveală un alt om, plăcut, vesel. Și privirea i se schimbase, era luminoasă, vie, citeai în ea blândețe impregnată cu o ușoară ironie. Neașteptata lui transformare m-a făcut să zâmbesc la rândul meu.

— Râdeți de mine?

De la surâs a trecut la râs. Un râs adevărat, sincer, comunicativ.

— Scuze, Hortense. Dar parcă v-aș fi spus că vine sfârșitul lumii!

Am râs și eu. A venit mai aproape de mine:

— Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

— Da!

— Ia s-auzim, îmi zise el, vizibil intrigat.

— Opriți-vă cu lucrul, vă rog eu. E târziu, n-ați ieșit deloc la aer toată ziua, iar dacă mai continuați mult așa, chiar o să mă simt ca o torționară. Profitați un pic de weekendul dumneavoastră! Măcar să fi luat o pauză și să fi făcut o baie în piscină!

— În halul în care sunt, aș fi murdărit totul pe-acolo și nu mi-aș fi iertat-o niciodată.

Într-adevăr, arăta ca scos din cocină.

— Există un duș exterior.

— Aveți răspuns la orice!

I-am aruncat un zâmbet din colțul gurii, mândră de mine. Élias s-a dus ceva mai încolo să-și pună un tricou pe el.

— Poate mai târziu, acum vreau să dau o fugă până la toneta cu pizza.

— Dacă vreți neapărat să mâncați o pizza, am fost azi la cumpărături și am eu în frigider.

Propunerea mea l-a luat prin surprindere. Pe bună dreptate; eu însămi mă luasem prin surprindere propunându-i să ia cina cu mine.

— Vreți să vedeți dacă știu să înot?

M-am uitat în sus, amuzată, și i-am întors spatele.

— Faceți cum vreți, eu o să dau drumul la cuptor.

Peste cinci minute, când eram în bucătărie, am auzit zgomotul unui plonjon în apă. Am zâmbit și am scos un al doilea rând de tacâmuri. Am rămas înăuntru cât s-a copt pizza, ca să-l las liniștit. Am profitat de acel timp aranjând mesele pentru micul dejun de a doua zi. Toate camerele erau ocupate, așa că aveam opt persoane de servit. Imediat ce am scos pizza din cuptor, am auzit un ciocănit la ușă.

— Pot să vă ajut?

— Eh, cum e? l-am întrebat eu măsurându-l rapid din priviri.

Élias era îmbrăcat cu haine curate, avea părul încă ud și niciodată nu-l văzusem atât de destins, lucru pe care mi l-a și confirmat.

— A fost nemaipomenit de plăcut, mulțumesc că ați insistat. Iau eu tava?

A înșfăcat-o fără a mai aștepta să-i răspund și m-a lăsat să-i deschid calea. Cu un fund de lemn în mână, am pornit-o spre grădină. Nici vorbă să ne așezăm la masa cea mare, ar fi fost prea pompos, prea protocolar. Noi împărțeam, fără niciun farafastâc, o pizza pe din două, așa că măsura cea joasă mi se părea mai potrivită.

— Mulțumesc pentru toată această seară.

— N-aveți de ce să-mi mulțumiți după ce ați tras ca la jug toată ziua.

— OK!

Am mâncat în tăcere. Eu m-am săturat rapid, el avea o foame de lup, așa că și-a golit farfuria. Apoi a luat sticla de vin.

— Vă mai pun un pahar? îmi propuse el.

Simțeam că ceva se descleșta în el, că slăbea frâul controlului, al reținerii.

— Sigur, mulțumesc.

S-a executat, umplând amândouă paharele până la buză, apoi, luându-și-l pe al său în mână, s-a lăsat pe spătarul canapelei. S-a uitat cu mare atenție la masivul Luberon și a oftat adânc, dus pe gânduri.

— E prima dată când mă opresc pentru mai mult timp într-un loc, șopti el spre marea mea mirare.

S-a redresat apoi rapid, parcă surprins de propria-i mărturisire. Lăsase o clipă garda jos, iar acum părea

să regrete. Treaba lui, eu oricum aveam să-mi încerc norocul.

— De când sunteți tot pe drumuri?

A scos din buzunar un pachet de țigări și s-a uitat la mine întrebător, vrând să știe dacă mă deranja. I-am făcut semn că nu. Și-a aprins una, mâna îi tremura, mersesem prea departe. Mi-a părut rău. Foarte rău.

— Și dumneavoastră? Închiriați de mult camere turiștilor?

Deși decepționată de mine însămi, am zâmbit; omul făcuse o manevră onorabilă, așa că i-am schițat în linii mari povestea casei și a alor mei.

— Sunteți curajoasă să vă ocupați singură de toate cele.

Am ridicat din umeri.

— Nu-i vorba de curaj aici, pur și simplu iubesc casa asta. Mă simt foarte norocoasă s-o am. Puțini au parte de așa ceva. Iar Cathie și Mathieu mă ajută enorm.

— Dar, dacă am înțeles eu bine, nu stați aici în timpul anului.

— Nu.

A tresărit.

— Locuiesc la Paris. De ce vă mirați?

— Nu știu... Mi-e greu să-mi imaginez că trăiți în altă parte. Deci aici stați numai peste vară?

— Da... ca și dumneavoastră, dacă o să vă țină Mathieu!

S-a frecat la ochi, parcă ajuns brusc de oboseală, apoi s-a ridicat și a început să adune de pe masă.

— Lăsați că strâng eu, am încercat să-l opresc.

— Nu, oricum mă duc să mă culc. Măcar atâta să fac pentru cina pe care mi-ați oferit-o. Stați liniștită și bucurați-vă de acest final de zi.

Cât ai clipi, a încărcat totul pe tavă, nelăsând pe masă decât paharul meu.

— Noapte bună, îmi zise el, după care o porni spre bucătărie.

Plecaser brusc, fără alt motiv decât acea dorință subită de a dormi; îi doream să-și găsească în sfârșit somnul. După câteva minute, am văzut aprinzându-se lumina în camera lui, după care a deschis fereastra. Am mai stat acolo vreo douăzeci de minute... Ce așteptam, de fapt? Oare scria? Lumina s-a stins și s-a făcut liniște.

Degeaba se eschivase, simțeam că în seara aceea câștigasem o bătălie. Faptul că-i smulsesem un zâmbet și un hohot de râs într-un interval de doar câteva secunde era o adevărată minune. Așa-mi plăcea! M-am culcat la scurtă vreme după aceea. Aveam inima ușoară și am adormit rapid. Din păcate, am fost din nou trezită, în puterea nopții, de scârțâitul scării sub pașii lui Élias. L-am auzit ieșind în grădină, n-avea somn, m-am întristat pentru el.

În zilele următoare, s-a instaurat un fel de rutină. În fiecare dimineață, Élias și cu mine luam micul dejun împreună pe terasă, el limitându-se în continuare la o cafea. În fiecare dimineață, mă mușcam de limbă ca să nu-l întreb din ce cauză nu putea să doarmă, fiindcă nu era noapte să nu-l aud ieșind, undeva pe la ora 2. Mi se întâmpla uneori să întredeschid ochii atunci când se întorcea în camera lui, pe la primele luciri ale zorilor, dar cel mai adesea dormeam buștean la ora aia. Dimineața, vorbeam de una și de alta, despre ploaie și despre vremea bună, el îmi spunea despre campaniile de defrișări ale lui Mathieu, eu îi povesteam pățaniile cu unii dintre clienții mei, smulgându-i câte un zâmbet, poate și niște râsete. Niciodată însă nu-mi dădea vreun indiciu despre el, despre viața lui, despre locul de unde venea. Ritualul se

termina invariabil astfel: el se ridica, se ducea la bucătărie să-și spele cana, se întorcea apoi pe terasă, îmi ura o zi frumoasă și dispărea. Începeau să-mi placă trezirile astea, începuturile astea de zi în compania lui.

Era agreabilă tovărășia lui, atât de agreabilă încât mă gândeam deja cu teamă la momentul când avea să mă anunțe că pleacă. Fiindcă avea să vină totuși și ziua aceea.

Seara, când se întorcea la Conac, după ce se oprise probabil pe undeva să mănânce, venea să mă întrebe dacă avusesem o zi frumoasă, după care se închidea în sala de dans și nu mai ieșea de-acolo decât când stingeam luminile ca să mă duc la culcare. Când închideam ochii, eram senină, liniștită să-l știu pe-aproape. Poate pentru că avea un fel al lui de a fi mereu atent.

De îndată ce clienții mei plecau la plimbare, urcam în camera lui Élias și mă instalam la biroul lui, ca să-mi continui lectura. Scria în fiecare zi, din ce în ce mai mult, vorbind de fiecare dată și despre viața sa aici, care părea să-i priască. Se simțea bine în prezența mea, dar prefera să rămână retras, bântuit fiind de lucrurile pe care le trăise și despre care refuza și acum să vorbească.

În seara asta am mâncat cu Hortense. Și am lăsat garda jos, mă simțeam bine, aș fi avut chef să mă confesez, să-i povestesc niște lucruri. Dar e inutil, și mi-e imposibil s-o fac, mai bine mă descarc aici, în caietul ăsta. Trebuie să recunosc, e foarte plăcut să-ți petreci timpul cu ea, e drăguță, blândă, are un fel de suferință în privire, care mă tulbură. Moartea părinților a marcat-o profund, e clar. Parcă ar fugi întruna de ceva sau de cineva. Tocmai eu m-am găsit să spun asta! Cred că aș fi suportat mult mai ușor ultimele luni dacă aș fi avut o femeie ca ea lângă mine, poate că aș fi reușit atunci să accept

situația. Numai că niciuna dintre femeile pe care le-am întâlnit cât am lucrat ca medic n-a suportat viața pe care o duceam. Pot să înțeleg lucrul ăsta. Cine și-ar dori un bărbat aflat mereu pe drumuri, unul care-și dedică tot timpul celorlalți și ale cărui seri încep uneori mult după ora 21? Și-apoi cine ar suporta acest statut aparte... soție de medic? Îmi amintesc și acum de avertismentul celui care mi-a insuflat vocația și dorința de a duce o asemenea viață. Îmi zisese așa: când o să ai o nevastă, ține-o la distanță de pacienții tăi, o să vrea toți s-o cunoască, dar pe tine, ca persoană, te vor confisca. Ferește-o de cancanuri... etc. La o scară mai mică, am văzut pe pielea mea la ce se referea. Singura dată când m-am apropiat de o celibatară din sat, toate privirile s-au ațintit asupra noastră, asupra mea. Bătrânele veneau la consultație doar ca să afle dacă ne pregăteam deja de curunie. E insuportabil să te simți tot timpul spionat, chiar dacă la mijloc sunt niște intenții bune. Altminteri, aceleași bătrâne făceau pe pețitoarele, vizitele la domiciliu se transformau în veritabile capcane, „întâmplarea” își face foarte bine treaba când nepoțica începe să se ocupe de mătușica bolnavă. Așa am ajuns campion mondial la respingerea avansurilor. Iar femeile pe care mi s-a întâmplat să le întâlnesc când mă mai mișcam pe ici, pe colo sau când plecam și eu în weekend, nu știu de ce, dar își pierdeau brusc interesul când auzeau unde locuiam. Până la urmă m-am obișnuit, chiar dacă visam la cu totul altceva...

Nu știam ce să mai cred. Mă sunase după-amiază kinetoterapeutul și-mi spusese că era nevoit să-mi anuleze ședința de a doua zi și că urma să ne vedem peste o săptămână. De atunci, eram împărțită între furia că încă nu aveam voie să dansez și teama că în curând mi s-ar putea da voie. Dintr-odată, nu mai puteam să stau locului, mă

mutam din salon în grădină și din grădină în salon. Pe la 9 și ceva seara, nemaștiind ce să fac, m-am hotărât să curăț piscina. M-am dus târșa-târșa până în garaj ca să iau prăjina cu plasă la capăt, după care, bombănind, m-am luptat cu ea până la marginea bazinului. Când afuriseam eu mai cu foc acele de pin din apă, a apărut, spre marea mea surpriză, Élias.

— Bună seara, Hortense.

— Bună seara, i-am răspuns eu, neluându-mi ochii de la fundul bazinului.

— Deranjez cumva?

Am ridicat capul și am încercat să-i zâmbesc, dar probabil că mi-a ieșit mai mult o grimasă.

— Nu, nici vorbă.

S-a încruntat și a venit mai aproape.

— Pot să vă dau o mână de ajutor? Cred că nu v-ar strica.

— E chiar așa de vizibil?

Părea îngrijorat.

— Nu vă faceți griji. (Am măturat aerul cu mâna, ca să-l liniștesc.) Cum a fost azi, bine?

A încuviințat din cap, surâzând. Privirea îi era blajină și atentă.

— Nu sunteți obligată să-mi spuneți ce vă chinuie sau ce vă sâcăie. Dar sunt sigur că nu să râcăiți fundul piscinei e soluția.

— Aveți dreptate...

Am aruncat cât colo prăjina și m-am întors spre el:

— Stați să bem un pahar împreună?

M-a surprins spontaneitatea mea, dar speram din toată inima să accepte, fără să știu prea bine de ce. De fapt, știam... voiam să fiu în compania lui.

— Dacă ți-neți dumneavoastră...

— Nu vă forțez.

— Nu, îmi face plăcere, mă asigură el zâmbind. Mergeți să vă așezați și vin și eu imediat. Îmi dați voie să vă servesc eu, nu?

Am dat din cap că da. El a pornit-o spre bucătărie, iar în acest timp eu m-am instalat pe canapeaua din grădină. A reapărut după câteva minute, mi-a întins un pahar și s-a așezat lângă mine. Am luat o gură de vin și am oftat. Mă ajunsese oboseala.

— Eh? E ceva mai bine?

— Nu încă... dar în curând o să fie.

A luat și el o înghițitură. Apoi s-a uitat țintă la mine.

— Ce-ați pățit? Ce s-a-ntâmplat?

Mi-am scos sandalele și m-am întors spre el, strângându-mi genunchii la piept. Privirea i-a coborât de-a lungul picioarelor mele.

— O să vă răspund la întrebare, dar numai dacă-mi răspundeți și dumneavoastră la una dintre ale mele...

N-a dat înapoi.

— Nu vă credeam atât de dură la negocieri... Ce vreți să știți? mă întrebă el, zâmbind în continuare.

— De cât timp sunteți tot pe drumuri?

— Ah, vechea problemă... Se face un an în noiembrie.

— De ce așa o viață?

— Parcă era vorba de o întrebare, Hortense, nu de două, ripostă el blând.

I-am zâmbit, deși mă simțeam frustrată.

— Greu lăsați omul să vă cunoască...

— Și totuși aveți încredere în mine... destulă, în orice caz, ca să mă lăsați să locuiesc aici.

— Așa-i.

— V-aș întreba de ce, dar nu vreau să-mi consum întrebarea!

Am râs, la fel și el.

— Eh, hai, o să fiu generoasă, zicem că asta nu se pune.

S-a așezat mai confortabil pe canapea și și-a înfipt privirea într-a mea.

— Vă ascult.

— Îmi dați voie să fac o paralelă cu fosta dumneavoastră profesie?

Și-a luat o figură serioasă, s-a îndreptat ușor de spate, concentrându-se la ce avea să urmeze, apoi, cu un semn din cap, m-a autorizat să continui.

— Sunt doctori pe care-i simți și alții pe care nu. Pe dumneavoastră, de exemplu, vă simt, sunteți un doctor în care aș avea încredere că mă face bine. Acum vreo două luni am fost să mă vadă un medic, un ortoped bătrân care arăta ca un savant nebun, și totuși m-am lăsat pe mâna lui, am avut încredere în el, l-am ascultat, deși îmi arunca în aer tot ce trăisem până atunci. Da, omul ăla mi-a dat viața peste cap! În fine, de vină e în primul rând entorsa cu care m-am potcovit, dar nu mai contează... Am înțeles cu acea ocazie că relația pe care o aveam de trei ani cu un bărbat căsătorit era lipsită de orice sens, nereușind decât să mă facă să-mi pierd timpul și să trec drept o fraieră în ochii tuturor. Nu mă mai regăsesc nici în școala de dans pe care o conduc împreună cu niște prieteni, ba încă i-am lăsat baltă și cu spectacolul de sfârșit de an, într-atât de pe dinafară mă simt. Mor de poftă să dansez, dar în același timp sunt îngrozită. O să mă întrebați de ce. Joia care vine o să merg la kinetoterapeut, sunt mari șanse să mi se dea în sfârșit undă verde. Și mi-e foarte frică, fiindcă în

momentul în care o să dansez din nou, o să fiu iarăși față în față cu mine însămi.

Tirada mea mă lăsase fără suflu. Am luat o gură de vin și m-am uitat la Élias, care mă privea în continuare cu atenție.

— Ați fost, într-adevăr, foarte generoasă cu răspunsurile.

Brusc, mi s-a făcut rușine, mă descărcasem de tot ce-mi stătea pe inimă, fără nicio jenă, fără nicio reținere. De parcă în prezența lui nu mai aveam nicio frână. Pe de altă parte însă, trebuia să recunosc, îmi făcuse bine să-i povestesc toate acele lucruri și nu mă mai simțeam atât de vinovată pentru intruziunile mele zilnice în camera lui. Oricât de stânjenită eram, mă bucuram că acum știa ceva mai multe despre mine.

— Da, nu știu ce mi-a venit...

— Nu trebuie să vă scuzați, în niciun caz, doar că... eu n-o să vă pot egala niciodată...

— Nici nu v-am cerut așa ceva. Dar chiar nu vreți să-mi spuneți nimic?

Privirea i s-a închețoșat ușor.

— Credeți-mă, nu e nimic interesant. Ați fi realmente dezamăgită.

— Eu sunt sigură că nu... Sper totuși că într-o zi o să-mi spuneți mai multe despre dumneavoastră.

M-am uitat la el câteva secunde, nici n-a clipit.

— De fapt, am greșit, n-ați fi medicul meu, ci mai degrabă psihanalistul meu, mereu reușiți să mă faceți să spun ce nu vreau, am conchis eu cu un zâmbet larg pe buze.

A râs scurt și a luat încă o gură de vin.

— Hortense, pot să vă mai întreb ceva?

— Dați-i drumul, dacă tot am ajuns până aici!

— Vreți s-o las mai încet cu lucrările de renovare ca să aveți o scuză să nu vă reapucați chiar acum de dans?

Am izbucnit într-un râs cu lacrimi, cum de mult nu mi se mai întâmplase.

— Înțeleg ce ziceți. Dar să știți că părintele meu spiritual ar fi în stare să mă pună să dansez și-n grădină, dacă ar ști că mi s-a dat dezlegare!

— Dacă aș fi eu doctorul dumneavoastră, nu v-aș da voie, riscați să vă suciți din nou glezna în rădăcinile de pe-aici și nu-i bine.

— Păi, atunci, am să mă conformez! N-o lăsați mai încet, pentru că, la urma urmelor, să dansez e tot ce-mi doresc, dar nici nu accelerați, fiindcă aveți deja destule alte lucruri de făcut. Bine?

— Cum ziceți...

Intensitatea privirii lui m-a tulburat, a trebuit să mă lupt cu mine însămi ca să ies de sub puterea ei. M-am ridicat, și el la fel.

— Mă duc la culcare.

— Dormiți liniștită și sunt sigur că totul o să se rezolve.

— O să vă țin la curent. Noapte bună, Élias.

Am pornit-o spre casă, însă pe la jumătatea drumului n-am mai rezistat și m-am uitat în urmă: Élias se scărpină nervos pe ceafă, dar a simțit probabil că-l priveam, fiindcă a întors capul și privirile ni s-au întâlnit. Mi-a zâmbit. I-am făcut cu mâna, după care am intrat în casă. Spre mirarea mea, m-am băgat în pat foarte liniștită și am închis ochii cu zâmbetul pe buze, simțind că o să adorm rapid.

Când m-am trezit, primul meu gând s-a îndreptat către Élias, lucru care mi s-a părut cam ciudat. Și totuși,

cât am făcut duș, am continuat să mă gândesc la el. Eram tare bucuroasă că aveam să-l reîntâlnesc la micul dejun. Acest amănunt neînsemnat a căpătat o cu totul altă dimensiune. Cât de bine îmi era în compania lui? Mult mai bine decât cu Aymeric, până la urmă. Mă gândeam la ultimele zile, la ultimele săptămâni și-mi dădeam seama de apropierea, de intimitatea la care ajunseserăm. Toate acele lucruri, toate acele momente pe care visasem să le trăiesc cu Aymeric, dar la care știam că n-o să am niciodată acces, le trăiam de fapt cu Élias. Ce putea fi mai intim decât momentul acela de după trezire, decât acele dimineți pe care le petreceam împreună?

După cât de dezamăgită am fost că nu l-am găsit în bucătărie, mi-am dat seama că-mi plăceau acele clipe mai mult decât ar fi fost cazul. Am preluat marfa trimisă de la brutărie, iar Élias tot nu apăruse. Abia m-am abținut să nu-l întreb pe cel care făcea livrarea dacă mai era cumva în curte o mașină de teren albastră. Am dat drumul la mașina de cafea, din ce în ce mai nerăbdătoare, tresărind la cel mai mic zgomot și decepționată de fiecare dată că era altceva decât pașii lui pe scară. Odată pusă cafeaua în cană, am simțit că mă sufoc dacă mai aștept între cei patru pereți ai bucătăriei, așa că am ieșit, aveam nevoie de aer și de lumină.

Când mă pregăteam să verific dacă mai era în curte mașina lui, am văzut ceva bizar pe canapeaua din grădină. M-am apropiat tiptil și mi-am dat seama că forma aceea ciudată era Élias, care dormea făcut ghem. De când era acolo? Doar nu-și petrecuse toată noaptea sub cerul liber! M-am așezat lângă el, îngrijorată, dar și curioasă. S-a foit puțin, corpul i s-a destins ușor, a încercat să se întoarcă pe o parte, dar nu avea loc. A bătut de câteva ori din pleoape, ar fi

trebuit să mă duc de-acolo, să-l las singur, dar mi-a fost imposibil. Îmi venea să-l ating, să-l mângâi pe față ca să aibă o trezire lină. I-am prins privirea somnoroasă. Părea complet pierdut. S-a uitat în jur derutat, i-au trebuit câteva secunde ca să-și dea seama unde era. A inspirat adânc, o respirație lungă, laborioasă, venită de undeva de departe. S-a ridicat în șezut, având grijă să nu mă lovească cu picioarele.

— Uitați aici, i-am zis eu, întinzându-i cana mea de cafea. E caldă.

A luat-o.

— Mulțumesc și... scuze, n-ar fi trebuit să ațipesc aici.

— N-aveți de ce să vă scuzați. Ați reușit măcar să dormiți un pic?

A luat o înghițitură de cafea.

— M-a luat somnul când se lumina de ziuă.

Se uita fix spre cană, cu o figură crispată.

— De ce nu puteți dormi?

S-a ridicat în picioare, a făcut câțiva apași, s-a întins, i-am auzit oasele trosnind. S-a uitat spre mine hoțeste.

— Din cauza unor fantome care nu mă lasă să trăiesc...

— Cine sunt fantomele astea?

— Nu acum, vă rog eu...

— Bine... dar ziceți-mi doar dacă vă pot ajuta să scăpați de ele.

Mi-a zâmbit trist, cu aceeași expresie de recunoștință îndurerată din primele zile, când îi împrumutasem mașina sau când îi oferisem gratis micul dejun.

— Deja o faceți, îmi șopti el fără să se-ntoarcă.

Am încremenit, incapabilă să mai spun ceva.

Peste mai puțin de o jumătate de oră, se urca în mașină ca să plece la muncă. Mi-a mai aruncat un zâmbet

trist, apoi, fără nicio vorbă, s-a făcut nevăzut. În timp ce le serveam micul dejun celorlalți clienți, nu mă gândeam decât să ajung odată la caietul lui. Umbra din privirea lui Élias mă făcea să mă tem de ce era mai rău.

Când am intrat în sfârșit în camera lui, am înlemnit: caietul nu mai era pe birou. Am căutat peste tot, speriată. Frustrată. L-am găsit pe pat. M-am așezat lângă el, muncită de îndoieli. Oare ce aveam să descopăr? Cine erau fantezmele de care pomenise în urmă cu două ore? Trebuia să aflu! M-am sprijinit cu spatele de tăblia de la căpătâiul patului și mi-am întins picioarele, apoi am tras adânc aer în piept și mi-am reluat lectura din punctul în care mă oprisem. După câte se părea, își petrecuse o mare parte din noapte scriind.

Sunt sigur că întâlnirea cu kinoterapeutul o să decurgă foarte bine. Dacă aș fi eu medicul ei, i-aș spune că poate să danseze, să alerge, să sară, e clar că s-a vindecat. Nici nu-și dă seama câtă grație și câtă lumină dă fiecareia dintre mișcările ei chiar și fără să danseze, e aproape hipnotică. Sunt convins că în momentul în care o să-și dea cu adevărat drumul, zâmbetul ei va fi și mai larg. Hortense e genul de femeie pe care-ți dorești s-o vezi fericită. Când mă gândesc la ce mi-a povestit, îmi dau seama că am intuit-o bine. Nu mi-am pierdut chiar de tot perspicacitatea. Are o relație cu un bărbat căsătorit și simte că-și risipește pur și simplu viața. Chestia asta mă înnebunește. Mă întreb ce o să facă după aia, când va putea din nou să muncească, să-și reia adevărata muncă... Trebuie să fiu atent. Și s-o las mai moale cu mic dejunurile în tête-à-tête.

Oare începeam să însemn ceva pentru el? Se atașa cumva de mine? Respirația mi s-a accelerat, am simțit un nod în stomac...

De mult nu m-am mai bucurat pentru cineva. Ea mă face să mă simt bine, mă liniștește. N-ar trebui să intru într-un asemenea joc. M-ar putea costa scump, din nou. Ea așteaptă niște răspunsuri la întrebările sale, vrea să mă cunoască mai bine, dar aş decepționa-o, și nu vreau asta. Mă consideră un om de încredere. Și eu mă credeam așa, și poate că încă mai sunt, dar mesajele cu insulte care-mi vin în continuare pe mobil îmi amintesc contrariul.

De ce era insultat? Ce i se putea reproșa atât de grav? O eroare profesională... dar, din păcate, chiar și medicii aveau voie să greșească. Brusc, scrisul nu mai arăta la fel de îngrijit ca de obicei, era mai nervos, cu tăieturi din loc în loc.

Fir-ar să fie! Dormeam! Și m-au luat din nou nenorocitele alea de coșmaruri! De ce naiba am fost obosit și indolent tocmai în seara aia? De ce n-am ascultat de vocea care-mi șoptea să mă duc, chit că era târziu? Eram atât de ușor, atât de plutitor! Parcă mă văd și acum în mașină, răspunzând la telefon. Abia-mi puteam ține ochii deschiși, de la prima oră a dimineții nu făcusem decât să alerg în toate părțile. Iar acum mă chemau pentru un puseu de febră. Îl știam pe copilăș de când se născuse, avea o constituție robustă, nici vorbă să fi fost un bolnăvicios. Era trecut de 10 seara, ploua cu găleata și ar fi trebuit să fac vreo patruzeci de kilometri prin câmp. Puteam foarte bine să ajung într-un șanț și să mă trezesc la spital, de unde n-aș mai fi putut să mă ocup de nimeni. I-am pus mamei o mulțime de întrebări, îi cunoșteam foarte bine, petrecusem chiar și niște seri la ei, râzând și discutând. Ne consideram prieteni. Am pus diagnosticul de la distanță: îi ieșea o măsea. Mama a părut să se liniștească, mai ales când

i-am promis că o să trec și eu a doua zi de dimineață, pe la 7. Când am ajuns acasă, n-am mai avut putere nici să mă urc în pat, m-am întins îmbrăcat pe canapea, având totuși prezența de spirit să-mi pun ceasul să sune. La 7 fix, parcam în fața casei lor. Abia ce-am apucat să cobor din mașină. Parcă aud și acum urletele de durere ale mamei, mi-au rămas întipărite în trup și în minte, ca un stigmat. Mai simt și acum pumnii pe care i-am încasat în plină figură, tatăl n-a stat deloc pe gânduri, a lovit și a lovit, și a tot lovit. Îl înțeleg, avea dreptate s-o facă... Mă socotește vinovat pentru moartea fiului său, și așa mă va socoti întotdeauna. Ea doar m-a pălmuit. M-a pălmuit și a urlat la mine, de-am crezut că o să-mi spargă timpanele. O dată nu mi-am respectat jurământul de medic, și a fost de ajuns ca să se aleagă praful.

Groaznic! Aveam ochii plini de lacrimi. Nu știam pentru cine mă durea atât de tare sufletul. Pentru părinții care-și pierduseră copilul? Trăiseră ce putea fi mai rău, era de înțeles că aveau nevoie de cineva pe care să dea vina. Numai în pielea lor să nu fii! Dar sufeream și pentru Élias. În adâncul meu, știam precis că era un doctor bun, mereu la datorie, mereu disponibil, de un bun-simț fără fisură. Acuzația aia trebuie să fi fost insuportabilă. Și era! Felul în care se purta, cuvintele lui o dovedeau neconținut, nu-și putea ierta acea greșeală. Mai avea oare dreptul de a profesa? Când îmi spusese că era medic, zisese înainte. Oare îi fusese retras acest drept? Sau și-l retrăsese singur? Ce se întâmplase oare în primele săptămâni de după moartea acelui copil? Aș fi vrut tare mult să-mi povestească, poate că așa se mai liniștea; singurătatea îl măcina, trebuia să scape cumva de povara aia, de toate lucrurile care-i mâncau viața. Își interzicea să trăiască, și nu era drept. Era

oare mai bine să i-o spun deschis? Să-i mărturisesc că îi citeam jurnalul zi de zi, în încercarea de a-l cunoaște mai bine, de a-i desluși misterul? Aș fi riscat însă să-l fac să plece imediat. Îl mințeam, deși simțeam că țin la el din ce în ce mai mult. Prezența lui era importantă pentru mine, nu voiam să plece de-aici. Și nu doar fiindcă voiam să-l ajut.

„Sper că ești bine. Te sărut. A.”

SMS-ul de la Aymeric, pe care l-am descoperit după ce am ieșit din camera lui Élias, m-a înmărmurit. Toată ziua mi-am petrecut-o întorcându-l pe o parte și pe alta, incapabilă să mă gândesc la orice altceva. Abia m-am abținut să nu-l sun pe Mathieu ca să văd dacă totul era în regulă cu Élias, dacă el era OK. N-am făcut-o din respect pentru taina lui. În schimb, am primit un apel. Bertille. Brusc, m-am trezit la realitate.

— Bună, Hortense! Ce mai faci?

— Bine. Tu? Școala? Fetele?

— Păi, tocmai, cum n-ai mai dat niciun semn de viață, am zis să te sun și să-ți amintesc că spectacolul e săptămâna viitoare. N-ai uitat, nu?

Cu gândul la Aymeric, la Conac și la Élias, îmi ieșise din cap, evident. Din fericire, blocasem rezervările de câteva săptămâni.

— Sigur că nu!

— Stai și tu câteva zile la Paris, cu ocazia asta?

— Ăăă... nu mai mult de douăzeci și patru de ore.

— Eh... bine măcar că vii. Tot e ceva.

— N-aș vrea să ratez chestia asta pentru nimic în lume. Crede-mă!

Și totuși, ceva mai neadevărat nici că putea fi.

— Te-ai reapucat de dans sau nu?

— Nu încă, dar de săptămâna viitoare s-ar putea să am voie.

— Fantastic! Uite că ai pentru noi o veste bună! Mă rog, probabil că asta nu înseamnă că o să te și implici în stagiile din iulie.

— Nu, e mai bine să fiu precaută.

— Bănuiam eu. Bun, acum trebuie să te las.

— Bine, te pup.

— Și eu.

Am închis, perplexă. Să mă întorc la Paris. Să asist la spectacol și să văd cu ochii mei cât de tare s-a schimbat școala. Să-l reîntâlnesc pe Aymeric. Doar zisese că o să vină și el, nu? Eram obosită și angoasată încă de pe-acum. Mă simțeam atât de bine la Conac! N-aveam niciun chef să stric farmecul șederii mele aici, senzația de siguranță pe care mi-o dădea această casă.

Nemaipunând la socoteală că trebuia să-l anunț și pe Élias despre plecarea mea. Ideea de a mă îndepărta de el, acum când părea să-i fie atât de greu, nu-mi plăcea deloc. Mă temeam pentru el.

Élias m-a evitat tot weekendul. Lăsase baltă, pare-se, lucrările din sala de dans și se transformase din nou într-o adiere de vânt, nemaivenind nici măcar să-și bea cafeaua cu mine dimineața. Îmi lipsea. Îmi făceam griji pentru el. Deși dispăruse cu totul, n-am mai îndrăznit să-i trec pragul camerei. Nu voiam să-l hărțuiesc sau să-l hăituiesc, dar trebuia neapărat să-i spun că urma să fiu plecată pentru un timp. Așa încât, duminică seara, m-am hotărât să nu mă duc la culcare până nu se întorcea. Ca să fiu sigură că n-avea să aștepte până mă vedea intrând în casă, pentru a-și face în sfârșit apariția, l-am așteptat în salon, unde luminile erau tot timpul aprinse pentru oaspeți. L-am auzit parcându-și mașina, apoi zicând ceva, pe terasă. Oare cu cine vorbea? Când a intrat în sfârșit în casă, avea telefonul în mână, era prima dată când îl vedeam cu el. Nu părea ceva care să i se potrivească.

— Bună seara, Élias, i-am zis eu în șoaptă.

S-a dat un pic în spate când m-a văzut.

— Hortense, credeam că v-ați culcat.

Intuisem bine. Se ferea de mine.

— Mă evitați?

- Umerii i s-au lăsat în jos, de parcă s-ar fi predat.
- Nu, îmi răspunse el trist. Am simțit nevoia să mă aerisesc un pic, weekendul ăsta.
- Nu vă faceți probleme, doar nu vă supraveghez...
- A schițat un zâmbet timid.
- Știu...
- Sunteți bine? l-am întrebat eu.
- Mă așteptați?
- Da... voiam să vă spun că la sfârșitul săptămânii viitoare n-o să fiu aici. O să plec vineri dimineață și mă întorc sâmbătă după-amiază.
- Ah... vreți să plec și eu?
- Nu! am sărit eu. În niciun caz!
- A râs în barbă, apoi și-a luat o figură ușor ironică.
- Deci v-ați gândit că o să am nevoie de un babysitter?
- Când l-am auzit glumind, am respirat ușurată și am zâmbit.
- Sunteți băiat mare de-acuma, nu credeți?
- Așa s-ar părea...
- Vă las să aveți grijă de casă. O să fiți singur, alți clienți n-o să mai fie.
- A ridicat din sprâncene, mirat.
- Sunteți sigură?
- Doar v-am spus că am încredere în dumneavoastră. Iar Mathieu e un adevărat câine de pază.
- A râs.
- Mi-a dat de înțeles că dacă mă ating de vreun fir de păr sau chiar și de o linguriță de-a dumneavoastră, o să mă urmărească până în focurile iadului.
- Sper totuși că nu v-a amenințat!
- Idiotul!* mi-am zis în sinea mea, sincer impresionată însă de cât de protector putea să fie Mathieu.

— Așa aș face și eu, în locul lui. Deci stați liniștită. Și mulțumesc că mă lăsați să stau aici în continuare.

S-a dus în capătul celălalt al încăperii, având grijă să nu se apropie deloc de mine.

— Noapte bună, îmi zise el de pe prima treaptă a scării.

— Mulțumesc, am murmurat eu, pornind-o la rândul meu către cameră.

Élias dispărea deja la etaj. Nu încetase o clipă să scrie că era mai bine să stea departe de noi, de mine. Poate se gândea că se atașa prea tare și că era vremea să se pregătească de plecare.

Am dormit prost în noaptea aceea, dar nu l-am auzit ieșind. Zgomotul pașilor săi, prezența sa trează în casă și în grădină deveniseră parte integrantă din somnul și din visele mele. Când m-am dat jos din pat, mă simțeam tristă. Dar m-a cuprins un val de bucurie când am dat peste Élias în bucătărie. Pregătea cafeaua și părea odihnit. M-am întrebat în sinea mea: ce i s-o fi întâmplat? Să fi dormit oare? Ce-aveam să descopăr dacă-i citeam jurnalul? Mi-a aruncat un zâmbet larg.

— Bună, Hortense, cum vă simțiți în dimineața asta?

— Bine. Și dumneavoastră?

— Binișor.

Am crezut că visez. Răspunsul său pozitiv mă stupefia. Mă pregăteam să-i cer amănunte, dar am fost întrerupți de claxonul discret al brutarului. A trebuit să-i amintesc acestuia că n-o să fie livrări în weekendul următor, așa că am stat la camioneta lui mai mult decât de obicei. Când m-am întors în bucătărie, Élias își clătea cana de cafea.

— Plecați deja?

— Încep devreme azi, avem treabă multă...

— Aha...

Ce conversație, Hortense!

M-a privit câteva secunde lungi, apoi mi-a zâmbit.

— Pe diseară!

— Da...

Am așteptat mijlocul după-amiezii ca să trec pragul camerei lui. Odată intrată în încăpere, mi-au trebuit mai multe secunde ca să-mi potolesc emoțiile. Pentru prima dată, așternuturile erau desfăcute, dormise în pat, iar caietul era pus pe noptieră. L-am luat și m-am așezat, încordată, pe marginea saltelei.

Mama mă-sii! Am făcut o mare greșeală sunându-l pe frate-meu! A reușit să mă facă să-i povestesc câte ceva, se pricepe la asta, tâmpitul! A simțit o breșă, breșa pe care nu mai reușesc nicicum s-o astup. Se cascadează tot mai larg, de-aia am și umblat cu mașina tot weekendul, fără o țintă precisă, doar-doar oi reuși să închid această breșă. Tocmai mi-am dat seama că tehnica mea n-a funcționat... Oare i-am zis și cum se numește satul unde sunt? Nu mai știu. Dar dacă mi-a scăpat această informație, frate-meu e în stare să bată la toate porțile, să sune peste tot, să dea numărul meu oricui. Oi fi pomenit oare de Conac și de Hortense? Nu vreau s-o amestec în povestea asta. Și mi-e prea frică să sper. Totul a devenit vag din momentul în care frate-meu mi-a zis c-o să încerce să afle dacă nu e nevoie de un doctor în zona în care stau acum.

Inima mi-a zvâcnit în piept atât de tare, încât mi-a scăpat caietul din mâini. Oare ar fi putut să rămână de tot la noi?

El e de neatins, în clinica aia privată a lui, blindată cu asigurări prin care-și protejează degetele de aur. Nu poate să înțeleagă ce am îndurat eu luni de zile. Coborârea în infern, izolarea progresivă, violența, agresivitatea, insultele, condamnarea în piața publică. Totul s-a petrecut extrem de repede, după înmormântarea micuțului. Am vrut să particip și eu, din respect, cum aș fi făcut-o pentru oricare dintre pacienții mei. Așa e la țară. Am fost dat afară în șuturi. Mi-au trebuit mai multe zile până să-mi dau seama că telefonul meu suna mult mai rar, ca să nu zic deloc. Știu că poți înnebuni de durere, dar nici chiar în halul ăsta. I-au montat pe toți împotriva mea, eu eram vinovat pentru tot ce s-a întâmplat. Nu mai eram un om de încredere, și cu atât mai puțin un medic. Fiecare gest al meu, fiecare faptă au fost întoarse împotriva mea. Au început să circule tot felul de zvonuri, unele mai grosolane ca altele. Parcă aș fi fost Mesia! M-a durut foarte tare când am văzut cum toți întorceau capul în altă parte când mă vedeau, sau cum treceau pe trotuarul celălalt. Cel mai rău a fost, cred, când m-am dus pentru vizita săptămânală la domnul și doamna H., unde am sunat la poartă până n-am mai putut. Știam că erau acasă. Dar n-au deschis. Nu mai voiau să audă de mine. Când vecinul lor a venit să-i ia cu mașina, au ieșit din casă fără să-mi arunce nicio privire, uitându-se doar în pământ, numai că șoferul a avut grijă să urle în gura mare că-i ducea la noul lor medic, undeva la mai bine de cincizeci de kilometri de-acolo. Oare ce-or mai fi făcând bătrâneii aceia atât de drăguți? Or mai fi trăind? Tare mi-ar plăcea să știu...

Părinții băiețelului au făcut plângere împotriva mea și au cerut să mi se retragă dreptul de practică. Asta a fost lovitura de grație: toate acele săptămâni cât a durat procedura și în care eu n-am ieșit din casă, în timp ce avocatul lui frate-meu

se ocupa de cazul meu. Pentru un timp, adversitatea celorlalți s-a mai domolit. Atunci ar fi trebuit să plec, n-aveam aproape nicio îndoială în privința nevinovăției mele, a faptului că și Consiliul Medicilor urma să-mi dea dreptate. Din nefericire, soarta vrea uneori ca moartea să rămână inexplicabilă. A fost îngrozitor, toată povestea s-a întors împotriva lor, strategia apărătorului meu m-a făcut să vărs, le căuta părinților nod în papură, de parcă doliul nu le aducea destulă suferință. Li s-a imputat că n-au chemat pompierii, Salvarea sau SMURD-ul, sau că nu s-au dus la Urgențe... în loc să se bazeze pe medicul lor de țară, un generalist care nu le poate face nici el pe toate. Am simțit o mare ușurare și o mare nedreptate când am fost declarat nevinovat, dar perioada de acalmie a fost de scurtă durată. Violențele au reînceput curând. Am devenit vânatul urmărit de toți. După ce mi-au îndoit tabla mașinii cu bâtele de baseball și mi-au spart cu pietre toate geamurile din casă, am luat singura decizie care se impunea, oricât de dureroasă mi se părea. Parcă mă văd și acum luându-mi gențile și valizele pe care le aveam și aruncându-le în portbagaj, în timp ce mă rugam la Dumnezeu să-mi reziste mașina până ajungeam suficient de departe de acel loc. Scena aia m-a făcut să mă gândesc la oamenii care trebuie să-și părăsească rapid casa în caz de incendiu, când ai vrea să le iei cu tine pe toate și nu știi ce să alegi. Îmi amintesc de sentimentul de „contracronometru” când răscoleam în dreapta și-n stânga prin lucruri. Am senzația că am lăsat acolo tot ce era esențial pentru mine, dar, pe de altă parte, nici nu mai știu ce am acum. Mă rog, știu că nu mai am nimic în afară de propria-mi persoană. Așa că frate-meu poate să spună ce vrea, eu nu-mi asum riscul să mai trec o dată prin ce-am trecut. Chiar dacă... încep să-mi fac unele speranțe, mi-e greu să le orientez într-o anume direcție... Nu... mi-e imposibil... Lasă visurile, Élias!

Am obosit, aş vrea să se oprească totul, să se facă un pic de linişte în mintea mea. Sunt sfârşit. Dacă aş putea să dorm şi eu o dată cum trebuie, în pat, ca omul...

Am dormit, am dormit cinci ore la rând... de luni întregi n-am mai dormit atâta dintr-un foc, merită să notez chestia asta ca să-mi aduc aminte că se poate, când o să mai am insomnii...

În timp ce citeam, mă întinsesem pe pat, perna păstrase mirosul lui, iar eu ţineam caietul, acum închis, la pieptul meu, ca pentru a-l proteja, tulburată de curajul acestui om. Greaua încercare a excluderii din comunitate, procesul copleşitor, tot ceea ce înfruntase de unul singur, fără niciun ajutor, fără să ceară nimic, fără să acuze, aproape fără mânie, nu puteau decât să-ţi câştige respectul. Acum înţelegeam mai bine dorinţa lui de a se ţine la distanţă, de a nu se mai ataşa de oamenii pe care-i întâlnea. Înţelegeam lucrul ăsta, dar nu-l acceptam. Merita cu mult mai mult, la câtă generozitate, cât umor şi câtă tandreţe ghiceam în el.

Săptămâna a trecut fără să mai găsesc un pic de timp ca să mai trec pe acolo. Élias şi cu mine ne-am reluat mica noastră rutină, cafeaua dimineaţa şi statul la poveşti seara. Cât despre ritualul meu secret, n-am pierdut nimic, fiindcă n-a mai scris niciun rând. Joi dimineaţă, m-am trezit extrem de tensionată. Peste douăzeci şi patru de ore urma să plec la Paris, iar în acea seară trebuia să merg la kinetoterapeut. Când l-am regăsit însă pe Élias, cu cafetiera în mână, mi-a revenit zâmbetul pe buze. Părea foarte bine dispus.

— Azi e ziua cea mare, Hortense!

— Ați ținut minte?

A ridicat ochii spre tavan, vexat și amuzat:

— Normal! Stați liniștită! Arată foarte bine glezna dumneavoastră, nu e nevoie de cine știe ce investigații ca să-ți dai seama. Eu am văzut-o zi de zi și, credeți-mă, n-oi fi eu specialist în accidentări ale sportivilor, dar sunt sigur că ați fi putut relua dansul de mult.

Eram destul de derutată, ce făcea, revenea la profesia sa?

— Să înțeleg că doctorul din dumneavoastră e încă acolo?

A ridicat din umeri, un pic trist.

— Nu prea cred, dar... mă rog... Cineva mi-a zis că asta rămâi toată viața...

I-am zâmbit, mișcată că-și amintea de vorbele mele. A umplut cămile amândurora și mi-a întins-o pe-a mea.

— La ce oră plecați mâine?

Am simțit ca o piatră de moară în stomac.

— La 9 și jumătate, dacă nu vreau să pierd trenul. De altfel, trebuie să vă dau niște chei și numărul meu de mobil, în caz de ceva. Nu se știe niciodată!

M-am dus în antreu, mă mișcam ca un robot, am răsturnat pe tejghea bolul cu chei căutând o dublură a celei de la intrare.

— Unde mergeți? La Paris? mă întrebă el venind lângă mine.

— Da.

I-am întins o bucătică de hârtie cu numărul meu de telefon și o legătură de chei, le-a luat, apoi m-a privit în ochi, neliniștit.

— Mulțumesc. Mi se pare mie sau sunteți cam îngrijorată?

— Un pic, recunosc. Nu prea-mi vine să plec de-aici.

— Atunci de ce vă duceți?

— E spectacolul de încheiere de an la școala unde predau, trebuie să fiu acolo, măcar atâta să fac pentru elevii mei.

— Păi, n-o să dureze mult. Iar când se termină, vă întoarceți!

I-am zâmbit, recunoscătoare. Felul în care se îngrija de mine mă liniștea și mă tulbura într-un mod inexplicabil.

— Trebuie să plec.

— Să aveți o zi frumoasă!

— Ne vedem diseară. Abia aștept să-mi povestiți.

Ne-am uitat lung unul la celălalt, atât de lung încât au început să-mi zboare fluturi prin stomac. Apoi Élias a dispărut, iar neliniștea a pus din nou stăpânire pe mine. M-am dus instinctiv în capătul celălalt al grădinii, la banca alor mei. M-am așezat acolo, am închis ochii și am ridicat fața spre cer, inspirând adânc, ca să mă îmbăt de parfumuri, de toate aromele ierburilor din jur. Am retrăit plecările înlăcrimate de-acolo; cu cât se apropia momentul urcării în trenul care mă ducea înapoi la Paris, cu atât mă strângeam mai tare în cochilia mea. Mi-am amintit de nodul pe care-l aveam în gât, de lacrimile din ochi, de suvenirurile pe care le vâram cu mare grijă în valiză — o bucată de lemn găsită pe jos, o coajă de migdală, un fir de lavandă sau o crenguță de liliac ruptă pe furiș, să nu mă vadă mama. Uitasem cât de sfâșiată eram când plecam de aici după niște săptămâni bune de vacanță, chiar și pe vremea când viața mea la Paris mă entuziasma. Puteam simți și acum brațul mamei prinzându-mă de umeri, în timp ce-mi șoptea la ureche vorbele ei pline de blândețe: „O să te întorci, întotdeauna te întorci.” Am deschis ochii și am scrutat cerul albastru:

— În ce stare o să fiu, mamă, când o să mă-ntorc?

Eram la kinetoterapeut, îmi terminasem exercițiile și-mi puneam sandalele în picioare. Când m-am ridicat, mi-am dat seama după privirea lui și după încruntătură că se gândea.

— E vreo problemă?

— Nu, dimpotrivă...

— Atunci de ce vă încruntați așa?

— Chiar v-ați recuperat foarte bine. Dar m-a sunat din nou ortopedul dumneavoastră, e un tip așa... mai ciudat, nu? M-a întrebat dacă eu cred că v-ați învățat bine lecția...

La fel de țicnit, savantul cel nebun!

— Da, cam e, și?

— O să ne mai vedem de două-trei ori, mai mult din principiu decât din necesitate. Dar cred că o să fiți mulțumită.

Mi-a zâmbit franc, iar eu am încercat să-i răspund cu aceeași monedă, nemaîndrăznind să sper că o să vină și vestea pe care o așteptam mai mult decât orice altceva.

— Sunt numai ochi și urechi...

— Vă puteți apuca iar de dans. Dar, atenție, fără nebunii, luați-o încetișor, în ritmul dumneavoastră, fără să forțați.

— Vorbiți serios? Chiar vorbiți serios?

— Dacă vă spun!

I-am sărit de gât, nemaicontenind cu mulțumirile.

— Văd că vă bucurați!

— Nici nu vă dați seama!

I-am urat o seară minunată și am plecat țopăind. Mă simțeam nespus de ușoară, aproape că nici nu mai

atingeam pământul. Eram înnebunită de bucurie și-mi venea s-o strig în gura mare, ca să știe toată lumea. Dintr-odată, mi se părea că ieșisem din tunelul întunecos în care stătusem închisă atâta vreme. Aveam să pot în sfârșit evacua toate acele emoții care mă munceau de săptămâni întregi. Și, mai ales, aveam să mă pot regăsi pe de-a-ntregul, reidentificându-mă cu corpul meu. Cum nu mă grăbeam să mă întorc la Conac, m-am hotărât să trec două minute pe la prăvălia lui Cathie, ca să-i dau vestea cea mare. Am parcat mașina în dreptul intrării, cum s-a nimerit. M-am abținut cu greu să nu fac o piruetă ca să-i transmit mesajul. N-ar fi fost înțelept, nu eram încălzită. Plus că nu acolo voiam s-o fac. În schimb, mi-am zis să mă distrez un pic, așa că m-am proțăpit în fața ei, fără să spun nimic.

— Ce-i? Ai fost la kinetoterapie?

N-am schițat nicio reacție.

— Deci? ridică ea tonul.

M-am uitat la Cathie printre gene, aruncându-i un zâmbet sadic.

— Ești gata să mă vezi cum dansez în sala de la Conac?

— Nu se poate! Genial!

Mi-a sărit de gât și m-a strâns în brațe.

— Stai că mă sufoci! i-am zis eu râzând.

S-a dezlipit de mine și mi-a prins fața în mâinile ei.

— Eh, așa-mi place, acum o să-ți fie mult mai bine. Sunt mândră de tine!

Apariția câtorva clienți ne-a întrerupt. Cathie a oftat zgomotos.

— Nu-i un moment prea bun! Vreau să sărbătorim vestea asta! Vii la noi la cină?

M-am gândit vreo două secunde înainte să-i răspund.

— Nu, trebuie să merg acasă și să mă pregătesc de drum, mâine-dimineată plec, ai uitat?

Totalmente fals; geanta era deja făcută, primisem chiar și un SMS de la Bertille, prin care mă anunța că după spectacol mergeam să sărbătorim încheierea cursurilor la Stéphane. Glezna mea și cu mine ne întorceam la locul crimei. Aș fi putut, așadar, să iau cina cu prietenii mei. Dar voiam să-i dau vestea și lui Élias.

— Păi, și ce? Nu poți să-ți faci repede bagajul și să vii după aia la noi?

— Auzi, hai să lăsăm petrecerea pe sâmbătă seara! E bine și-atunci.

Mi-a aruncat o privire suspicioasă.

— Ai emoții pentru mâine?

— Nu vreau să mă gândesc...

— Te vezi și cu Aymeric?

— Nu știu... poate, voia să vină și el la spectacol, dar nu cred că are sens... Pe de altă parte, n-a mai dat niciun semn de viață.

Cathie s-a încruntat, brusc îngrijorată.

— Vrei să te vezi cu el?

Am stat ca prostită câteva clipe. Nu mă gândisem serios la treaba asta.

— Habar n-am... Hai, gata, du-te să te ocupi de clienți!

Am șters-o rapid și m-am urcat în mașină, fericită, ușurată, dar și un pic tulburată.

Când am ajuns acasă, n-am fost prea mirată că Élias nu era acolo. La ce mă așteptam, în fond? Nu se întorcea niciodată la Conac înainte de 9 seara. Ar fi trebuit să mă-nânc ceva sau măcar să ciugulesc un pic, dar nu puteam să-nghit nimic, eram prea agitată. Nu că mi-ar fi stat ceva

pe inimă, pur și simplu abia așteptam să vină, ca să-i dau vestea cea mare. M-am dus să mă așez pe canapeaua din grădină, încercând să fac să tacă vocea aia din cap care-mi șoptea că nu era vorba doar de atât. Când i-am văzut mașina apărând la poartă, vocea a devenit tot mai puternică. La fel și inima, care a început să-mi bată mai repede, mai tare.

Nu m-am putut mișca din loc, tetanizată fiind de propria-mi stare și de evidența aceea imposibilă care mă năucea, pur și simplu.

Am întors capul spre el și, ca de fiecare dată, Élias a venit spre mine. Când a fost destul de aproape, a mîmăit un „ei, cum e?”. I-am aruncat un zâmbet larg, pe care mi l-a întors instantaneu. Oare-i păsa într-adevăr de mine? S-a așezat pe fotoliul din fața mea și m-a privit fix, intens, fără să spună nimic. La fel de tăcută și eu, l-am lăsat să mă privească, apoi mi-am dat voie în sfârșit să-i contemplan chipul, ale cărui trăsături erau blânde și dure în același timp, după expresia pe care o afișa. Arăta mult mai bine decât în primele zile de la sosirea sa la Conac, chiar dacă, evident, mai avea încă cearcăne, de la puținele ore de somn pe care le strângea peste noapte. Pielea i se colora de la soare și de la mistral, un bronz de muncă, un bronz dur, murdar, însă frumos. Ridurile de la coada ochilor vorbeau despre suferințele sale, dar, cu siguranță, și despre câteva bucurii. În irisurile căprui îi descopeream o mulțime de punctulețe galbene. Umflătura discretă a septului îmi spunea că avusese cândva nasul spart, tare aș fi vrut să știu dacă nu cumva fusese un puști neastâmpărat sau un adolescent violent. I-am observat tăietura de pe bărbie; îmi dădeam seama acum că se rădea, de fapt, în fiecare dimineață,

îi văzusem și aparatul de ras Bic, mi-ar fi plăcut să-mi trec degetul peste cicatricea aceea subțire. Brusc, mi-a venit în minte o imagine: el în blugi, în fața oglinzii din baie, răzându-se cu niște gesturi sigure, apoi trăgându-și pe el puloverul, direct pe piele, așa cum îl purta și în seara asta. Dintr-odată însă, l-am auzit respirând profund, așa că am revenit cu picioarele pe pământ, chiar dacă pământul ăsta semăna mai mult cu niște nisipuri mișcătoare. Élias și-a trecut mâna peste frunte ca pentru a se aduna, după care, arborând un surâs melancolic, mi-a aruncat o căutătură iscoditoare:

— Sunteți gata să reîntrați în sala de dans?

Vocea lui mi s-a părut mai caldă decât cu o seară înainte, de parcă atunci o auzeam pentru prima dată. În ciuda năucelii profunde și a tuturor întrebărilor care mi se învâlmășeau în cap, am zâmbit și l-am privit malițioasă.

— Eu nu v-am spus să vă grăbiți... Deci mai am un pic de timp...

A clătinat din cap.

— Și dacă aș trage de timp, până duminică tot o să fie gata, poate chiar mai repede.

Mi s-a părut că-i văd în ochi o sclipire de mândrie, de parcă ar fi fost tare bucuros că-mi închisese gura. Și nu mă înșelam. Umerii mi s-au lăsat în jos.

— Cum așa?

— Profit și eu cum pot de orele de insomnie.

— Sunteți nebun?! Vă interzic să faceți una ca asta!

— Păi, de ce?

— Păi... pentru că... pentru că... noaptea omul trebuie să doarmă!

Replica mea fusese atât de jalnică, încât m-a bufnit râsul, la fel și pe el.

— Serios acum, nu vreți să vedeți cum o să iasă? Mai sunt câteva finisări de făcut... dar sper că rezultatul o să vă placă.

— N-am nicio îndoială...

S-a ridicat în picioare și mi-a întins mâna.

— Deci? Veniți? murmură el.

— Da...

Mâna mea era la doi centimetri de a lui, puteam să-i simt căldura, aproape și asprimea, pielea i se bătucise toată în câteva săptămâni de tăiat copaci. M-am hotărât să i-o dau. Mobilul a început să sune. Câteva secunde lungi am rămas încremenită, fără să-l scap din ochi, fără să mișc mâna. Știam cine era, îl simțeam, întotdeauna avusese un radar pentru momentele de indispoziție, acum era un radar pentru situații periculoase. Am simțit că mă rup în două, aș fi vrut să nu-mi fi sunat deloc mobilul. Privirea lui Élias s-a oprit o clipă asupra ecranului. Mâna i s-a lăsat moale pe lângă corp, a mea pe canapea.

— O lăsam pe altă dată, zise el, cu un zâmbet vag pe buze.

S-a răsucit pe călcâie, și-a aprins o țigară și a pornit-o cu pași voinicești spre sala de dans. Telefonul a amuțit preț de două secunde, apoi a început să sune din nou. Am răspuns, ca un automat.

— Alo...

Îl urmăream în continuare cu privirea pe Élias, nu mai stătea adus de spate ca atunci când venise, acum stătea drept, devenise mai puternic, se vindeca. Să-l fi ajutat oare faptul că era aici? Sau timpul, care le dregea pe toate? Sau breșa aia despre care vorbea în jurnalul lui? Avea oare rost să sper? Să pun cap la cap toate cuvintele pe care le scrisese despre mine?

— Hortense... mă auzi?

— Da... Așteaptă două secunde.

Am fugit după Élias, strigându-l. S-a întors spre mine.

— Ne vedem mâine-dimineată?

A schițat o jumătate de zâmbet.

— Nu... Mathieu mă așteaptă la 7 dimineața la un nou punct de lucru.

— Atunci, rămâne pe sâmbătă.

— Aveți grijă de dumneavoastră la Paris.

— Promit, am șoptit eu.

Am arătat cu mâna spre măsuta joasă unde-mi lăsa-se telefonul.

— Trebuie să mă duc...

Mi-a aruncat un ultim zâmbet și s-a îndepărtat. Ușor buimacă, am reluat conversația cu Aymeric:

— Scuză-mă.

— Te deranjez cumva? Pari să ai alte treburi...

— Nu... nu mă așteptam să mă suni...

— Sunt pe drum, am avut o deplasare azi. Tu ce mai faci?

— Bine...

— Ești sigură?

— Dacă-ți spun! i-am răspuns eu, agasată de insistența sa.

Nu voiam să stau de vorbă cu el, nu cu el. Voiam ca Élias să mă facă să mă reîmprietenesc cu sala de dans, cu el voiam să fiu. Cum de se ajunsese aici?

— Îmi ascunzi ceva?

— Nu... dar...

Iată că-l mințeam. N-aveam totuși de gând să răstorn nicio situație, să mă transform din trădată în trădătoare. Trebuia să-mi descâlcesc sentimentele, dar dacă se ivea

ceva inimaginabil, nu voiam să trăiesc cu impresia că-l înșel pe Aymeric. Nu eu. N-aveam dreptul s-o fac. Și nu din respect pentru fidelitatea mea față de el, depășisem de mult acest stadiu. Ci din respect pentru *mine*. Nu mai era nimic frumos în relația noastră, presupunând că existase totuși ceva frumos, iar eu nu concepeam să-mi murdăresc sentimentele, fie și abia încolțite, pentru un alt bărbat. Însă toate lucrurile astea erau ale mele, nu i le puteam mărturisi lui Aymeric, el nu mai făcea parte din joc, din jocul meu.

— Ce?

— Cred că ar trebui să ne sunăm mai puțin... în fine, tu să mă suni mai puțin... trebuie să merg mai departe, Aymeric.

— Nu mai vrei să vorbești cu mine... Am ajuns și la asta...

— Nu... Adică, da... Cred că e mai bine așa și pentru tine...

A oftat adânc, l-am simțit învins.

— Ai dreptate... dar tot mi-e greu să-mi imaginez că o să ieși din viața mea.

— O să treacă și asta.

— E ciudat...

— De acord cu tine.

Privirea mi s-a îndreptat de la sine înspre sala de dans.

— Te las să-ți vezi de noua ta viață...

— Încă nu am o nouă viață, Aymeric... Merg mai departe, asta-i tot... Și...

M-am oprit în clipa în care mă pregăteam să-l anunț că puteam din nou să dansez, fiindcă mi-am dat seama că nu lui voiam să-i dau această veste. Ci lui Élias. Lui Élias. Nu lui Aymeric.

— Și ce?

— Nimic. Drum bun în continuare.

— Stai! Ne putem vedea totuși când te întorci la Paris? Știu că o să fii aici, mâine.

— Nu știu dacă-i o idee foarte bună...

— Te rog! Fă-o pentru noi!

Până la sfârșit, tot ca un copil răzgâiat s-ar purta cu mine. Aveam să cedez acestui ultim capriciu.

— Bine. Dar... o să rămân toată vara în Sud, acum fac doar un dus-întors.

— Da... bănuiam... Ne vedem mâine, atunci. Te sun eu la un moment dat. Te sărut, Hortense.

A închis până să apuc să-i răspund, dar era bine și așa. După câteva minute în care am stat ca o stană de piatră, m-am ridicat de pe canapea și am pornit-o către sala de dans. Când am ajuns însă în curte, m-am răzgândit. Ceva îmi spunea că nu era gata să treacă peste toată acea situație. Élias și cu mine ne rataserăm momentul, iar eu nu m-aș fi putut uita în ochii lui, câtă vreme tocmai vorbisem cu Aymeric și el știa lucrul ăsta.

În tren, n-a trebuit să aștept prea mult până să mă apuce angoasa. Și totuși, dormisem excelent, spre deosebire de Élias, pe care-l auzisem ieșind pe la 3 dimineața. N-avusesem timp să trec prin camera lui înainte de plecare. De când îmi lăsasem mașina în parcare la gări TGV de la Avignon, picioarele mi se înmuiaseră, aproape că-mi venea să vărs. După o jumătate de oră de călătorie, vecinul meu de scaun se arăta deja iritat de foielile mele. Am migrat spre vagonul restaurant și mi-am cumpărat o sticlă de apă, pe care am băut-o cu înghițituri mici, ca să nu-mi bruschez stomacul. Am stat acolo în picioare, sprijinită cu coatele de o măsuță îngustă de la fereastră.

În ciuda poziției inconfortabile, timpul trecea mult prea repede. Parcă aș fi devenit insensibilă la durerea fizică. Cu cât soarele scădea în intensitate pe măsură ce urcam spre nord, cu atât mă simțeam mai pierită. Nu m-aș fi mirat deloc dacă glezna ar fi început să mă doară din nou. Când trenul a intrat în zona periferiilor, am crezut c-o să leșin. Abia m-am abținut să n-o sun pe Cathie, aș fi dat orice să-i aud vocea blândă, să mă pună să ascult cântecul greierilor. Când trenul a oprit în gara Lyon, am

lăsat toți pasagerii să iasă înaintea mea; a fost nevoie să vină controlorii ca să cobor și eu. Pe peron, zgomotul, mulțimea de oameni m-au năucit complet. M-am mișcat cu încetinitorul printre parizienii aceia grăbiți, anonimi, care n-aveau altă opțiune decât să meargă zoriți, fără a se uita în jur, de parcă totul ar fi fost cronometrat la secundă. Am avut un flash cu mine însămi, înainte, alergând la fel ca ei acum, pe peron. Așa că am încercat să nu mă pierd în toată acea agitație. Am coborât în subsolul gării, fără să grăbesc pasul, pentru a ajunge la metroul ce avea să mă ducă acasă.

Când am ajuns la parter, în fața celor șase etaje pe care le aveam de urcat, am zâmbit pentru prima dată în ziua aceea. Mi-am testat glezna urcând scara în vârful picioarelor, cu salturi mici. Îmi recăpătasem forma fizică.

Am băgat cheia în yală cu o mână tremurătoare. Am avut nevoie de câteva secunde ca să-mi fac curaj... și să deschid ușa apartamentului. Mirosul de închis te sufoca. Mi-am lăsat geanta pe pat, apoi am deschis fereastra larg, aveam nevoie să respir, să scap din strânsoarea acelor ziduri, să fiu afară. M-am sprijinit cu coatele de balustrada balconului, acoperișurile Parisului ofereau o priveliște la fel de frumoasă ca întotdeauna, dar atât de cenușie! Ochii mei se reobișnuiseră foarte repede cu culorile vii din Provence. Reîntâlnirea cu propriile-mi lucruri, cele ale vieții mele de zi cu zi, nu mi-a adus nici ea mai multă bucurie. De fapt, îmi venea mai degrabă să bag câteva într-o valiză și să le iau cu mine la Conac.

Înainte de orice însă, trebuia să iau un sac de gunoi de sub chiuveta din bucătărie și să mă duc cu el la baie. Când am deschis dulapul lui Aymeric, nu m-am putut

abține să nu oftez nostalgic: gelul lui de duș, parfumul lui, un pulover și o cămașă de schimb. N-am rezistat, mi-am afundat fața în hainele sale ca să-i mai simt o dată mirosul. N-am simțit însă decât niște efluvii ale trecutului. În ciuda tristeții care-mi dădea târcoale, am aruncat totul. Trebuia să pun punct acestei povești, iar asta însemna să mă debarasez de tot ce mă lega de el.

Apoi mi-am scos de sub pat cutia cu comori, cum îi ziceam eu, m-am uitat la toate fotografiile cu noi doi, degeaba apăream acolo zâmbind, chipurile fericită, nu mă mai recunoșteam în acel personaj sau, mai bine zis, știam că nu mai eram aceea femeie, că doar pentru el fusem acea imagine pe hârtie lucioasă. Le-am rupt una câte una, metodic, fără nicio ezitare, eram cum nu se poate mai hotărâtă.

Toate amintirile păstrate până atunci cu dragoste, le-am distrus, pur și simplu.

Abia ce terminasem marea curățenie, că mi-am auzit telefonul sunând, undeva în geantă. M-am gândit imediat la Bertille sau la Sandro. Mă înșelam copios. Chiar că avea un radar! Aymeric. Acum nu mai pregeta să mă sune.

— Alo...

— Ai ajuns cu bine?

— Da.

— Ne putem vedea?

Am ridicat ochii în tavan, nemaștiind ce să-i spun. Era oare necesar? Știam răspunsul și, în plus, nici n-aveam încotro: trebuia să tai punțile definitiv.

— N-o să stau la Paris decât douăzeci și patru de ore. Măine la prânz plec înapoi, iar diseară o să fiu cu

Bertille, Sandro și Stéphane. Singurul lucru pe care ți-l pot propune este să bem un pahar împreună înainte de spectacol, în braseria de lângă teatrul unde o să aibă loc reprezentația. Mai știi unde e?

— Da, o să mă descurc.

— Dacă ne vedem la 6 seara, avem o oră să discutăm.

— Perfect. Te sărut.

— Pe diseară!

Am închis imediat, tremuram din cap până-n picioare.

În drum spre teatru, am sunat-o pe Bertille:

— Hortense, n-am timp nici să respir!

— Bănuiam, vrei să vă dau și eu o mână de ajutor?

— Cred că le-ar face mare plăcere adolescentelor tale dacă ai veni să le ajuți cu machiatul. Dar e cum vrei tu, eu nu te forțez.

— La 7 seara o să fiu la cabine.

— Mersi, grozav! Te las!

Surescitarea ei, efervescența pe care o auzeam în jurul său, toate făceau să mi se strângă inima în piept, atât de departe mă simțeam de lucrurile acelea. De parcă făcusem turul acestei vieți și tot ce-mi mai doream era un pic de tihnă, un pic de liniște. Am ochit rapid o masă liberă pe terasă — n-avea cum să nu mă vadă — și nici nu mai era cazul să mă bag prin cine știe ce cotlon. Nu mai aveam de gând să mă ascund pentru Aymeric. Se duseseră vremurile alea. Plus că era frumos afară, ar fi fost necinstit din partea mea să susțin contrariul, cerul era senin și era cald, ca dovadă aveam brațele dezgolate.

Frigul pe care-l simțeam venea dinăuntru, teama mea îl hrănea. Teamă de semnalele pe care inima și trupul meu aveau să mi le transmită atunci când urma să-l

văd. Teama la gândul că va trebui poate să mă prefac. În ultimele săptămâni, trecusem de faza cea mai dură: învățasem să trăiesc fără el.

Și apoi, mai era Élias... mă gândeam la el, evident. Dacă totul se năruia când dădeam ochii cu bărbatul acesta pe care-l iubisem atât de tare? Am comandat o apă plată cu lămâie — trebuia să comand ceva — și așteptarea a început... Spre norocul meu, n-a durat prea mult. I-am zărit de departe silueta zveltă, cu eternul său sacou ajustat pe trup. Am simțit cum mi se sfâșie inima, dar nu de tristețe, mai degrabă de nostalgie. M-a văzut, pasul său — mai puțin alert decât în amintirile mele — s-a încetinit de-a binelea. Aymeric s-a oprit un pic în loc, apoi a venit la mine. Eu am rămas neclintită. S-a așezat în fața mea. Ne-am privit câteva secunde bune, fără să spunem nimic. Avea o față obosită, dar era la fel de frumos, trăsăturile lui de ginere ideal, ușor mo-fluz, nu dispăreau odată cu înaintarea în vârstă. Femeile aveau să se uite după el încă multă vreme de-acum înainte, dar gândul ăsta nu mă făcea geloasă. Ceea ce mă sedusese, mă fermecase, mă mistuise de iubire și de dorință nu mai funcționa acum deloc. M-a examinat așa cum o făcuse întotdeauna, aplecându-se puțin în față, ca să aibă o mai bună perspectivă asupra picioarelor pe care mi le țineam unul peste altul și asupra rochiei care mi se ridica până spre coapse. Exista însă ceva care îl deranja, nemulțumirea lui era flagrantă.

— Scoate-ți, te rog, ochelarii de soare, Hortense. Vreau să-ți văd ochii.

Am zâmbit în sinea mea, simțindu-mă în stare să-l privesc fără niciun fel de tulburare, cel mult înduioșată de vremurile trecute. Cam ca atunci când te gândești,

peste ani, la prima iubire; ți-ar plăcea să re trăiești anumite momente, dar fără niciun fel de consecințe, doar pentru că erau frumoase, plăcute. Mi-am scos ochelarii și m-am uitat în ochii lui, zâmbindu-i cu seninătate. După ce m-a iscodit cu privirea câteva secunde, s-a lăsat, dezamăgit, pe spătarul scaunului și și-a trecut mâna prin păr.

— S-a terminat deci..., murmură el.

— Sperai să nu?

— Nu... dar acum, gata... E ultima dată când ne vedem.

— Da, cam așa s-ar zice...

M-a prins de o mână și mi-a strâns-o. Contactul pielii sale cu a mea nu mi-a mai stârnit niciun frison. Simțămintele de acum nu mai aveau nicio legătură cu cele de dinainte.

— Ne stătea bine împreună, șopti el. Să nu te îndoiești niciodată de importanța pe care ai avut-o pentru mine.

Nu-i puteam pune la îndoială sinceritatea, nu căuta să mă recâștige prin declarații false, făcute din obligație.

— N-am să te uit niciodată, i-am spus eu. Vreau să fii fericit. Iar fericirea ta e alături de soția ta. O iubești, ai iubit-o mereu... de altfel, cred că știi și tu lucrul ăsta.

— E adevărat.

— Vreau să repari tot ce e de reparat în privința ei. Ține amintirile noastre departe de tine, de voi doi, de fiicele tale. Uită-mă! N-are niciun rost să te mai gândești la povestea noastră, profită de viața ta de familie. Ești extrem de norocos să ai așa ceva, așa că, te rog, ai grijă de ea.

— Tocmai asta fac în acest moment.

Mi-a strâns și mai tare mâinile, ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Mă bucur... Știi ce-aș vrea? i-am zis eu, brusc emoționată.

A clătinat din cap.

— Aș vrea să ne mai întâlnim peste douăzeci, treizeci de ani, mi-ar plăcea să te văd cu părul alb și rărit, braț la braț cu soția ta, iar tu mi-ai prezenta-o, inventând o minciună cum numai tu știi s-o faci, pentru a justifica faptul că mă cunoști.

A râs, trist.

— Atunci te-aș vedea fericit.

— Și tu? Tu cum o să fii? mă întrebă el, cu glas răgușit.

— Eu? Habar n-am. Dar o să mă descurc...

În orice caz, așa voiam să cred... Aymeric n-avea nevoie nici de această precizare, nici de îndoiala mea. Era pregătit să spună ceva, dar soneria telefonului meu l-a întrerupt înainte chiar să deschidă gura. Mi-am eliberat mâinile din ale lui.

— Scuză-mă, s-ar putea să fie Bertille sau Sandro.

Mi-am scos mobilul din geantă și m-am încruntat.

— Ce s-a-ntâmplat?

— E numărul de la Conac.

Am răspuns.

— Alo...

— Bună ziua, Hortense, sunt...

— Bună ziua, Élias. S-a întâmplat ceva?

— Nu, stați liniștită, totul e în regulă. Îmi pare rău că vă deranjez.

Nu, nu mă deranja, eram foarte bucuroasă să-i aud vocea.

— Nu-i niciun deranj, spuneți-mi despre ce e vorba.

— M-am întors de la muncă de puțin timp și telefonul suna întruna. Până la urmă am răspuns, erau unii care voiau neapărat să știe dacă nu mai sunt două camere libere pentru tot weekendul, plus noaptea de luni spre

marți, ca bonus. A rămas că-i sun eu în cinci minute ca să le dau un răspuns.

— Spuneți-le că nu, că eu nu-s acolo.

— Pot să mă ocup eu, dacă vreți.

— Nici vorbă, Élias, aveți și-așa destule treburi!

— Nu mi-e greu, Hortense, să fac niște paturi, să-i primesc pe oameni și să le servesc micul dejun. Iar mâine oricum veți fi aici. Ar fi realmente păcat să pierdeți clienții ăștia.

— Dar...

— Îmi face plăcere, vă asigur.

Am zâmbit și m-am instalat mai confortabil în scaun, dintr-odată mai relaxată, cuprinsă de dorința de a fi acolo, acasă, la Conac. Cu el? *Mai puțin de douăzeci și patru de ore.*

— Bine.

I-am explicat unde va putea găsi lenjeria pentru fiecare cameră, apoi mi-a mai pus el două, trei întrebări tehnice, la care i-am răspuns.

— Și nu vă faceți griji, a mai adăugat el. Am sunat deja la brutărie, era prea târziu ca să mai poată face livrarea mâine-dimineață, dar o să mă duc eu să ridic comanda până se trezește lumea.

— Ați aranjat chestia asta? Deci nici nu v-ați imaginat c-aș fi putut spune nu?

Am izbucnit amândoi în râs, în același timp.

— Hortense, vă las acum, că trebuie să-i sun.

— Mulțumesc...

— Vă țin la curent.

Nu voiam să închidă; nici el, după cum părea, fiindcă au mai trecut câteva secunde bune până a întrerupt apelul. M-am mai uitat o vreme la telefon, visătoare.

Aymeric a tușit ușor și m-a făcut să revin cu picioarele pe pământ.

— Scuză-mă.

— Nicio problemă. Era clientul pe care l-am întâlnit când am venit acolo?

M-am gândit o clipă și mi-am amintit, mi se părea ceva extrem de îndepărtat.

— Da, așa e, l-ai întâlnit. Nu credeam că o să-ți amintești... Élias se va ocupa de noii oaspeți, în seara asta.

Aymeric a strâns scurt din dinți, apoi mi-a aruncat un zâmbet ușor trist.

— E bine că nu ești chiar singură acolo...

Privirea lui a început să caute ceva în depărtare, oprindu-se până la urmă asupra clădirii teatrului.

— O să dansezi în seara asta?

— Nu.

— De ce? Nu te simți bine?

— Ba da, mi s-a dat voie să reiau dansul, dar nu e locul meu aici.

— Serios? De ce nu mi-ai spus?

I-am aruncat o privire fără drept de apel, pentru a-i da de înțeles că n-avea de ce să mai știe toate detaliile vieții mele.

— Ai dreptate, am înțeles...

— De altfel, trebuie să plec, nu vreau să-i las să m-aștepte.

Am scos o bancnotă din portofel și am lăsat-o pe masă. M-am ridicat, Aymeric a făcut la fel și m-a lăsat să trec în fața lui. Am făcut câțiva pași pe trotuar, unul lângă celălalt, fără să scoatem niciun cuvânt. Apoi însă m-am oprit, nu era cazul să mergă mai departe, trebuia scurtată această despărțire. M-am proșăpăit în fața lui.

— E momentul să ne luăm adio, Aymeric.

A oftat.

— Mai am un singur lucru să-ți spun, zise el.

— Te ascult.

M-a privit în ochi, foarte serios.

— Sper să te faci fericită omul ăla.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Dar... ăăă... n-am ajuns încă în acel punct...

Mi-a zâmbit cu indulgență.

— Pot să te iau în brațe o ultimă dată?

N-a mai așteptat să-i dau voie și m-a strâns la pieptul lui. Îmbrățișarea aceea era toată numai tandrețe și afecțiune.

— Mulțumesc, i-am șoptit eu. Să fii fericit, te rog eu.

— Ți promit.

— E spre binele tău...

Și gata, s-a terminat. Cu degetul său mare, mi-a șters o lacrimă din colțul ochiului.

— Nu plânge din cauza mea.

— Asta a fost ultima dată. Ai grijă de tine și de familia ta.

M-am îndreptat spre clădirea teatrului fără să mă mai uit în urmă.

De cum am trecut pragul intrării artiștilor, am fost prinsă într-un angrenaj amețitor. Lumea alerga în toate părțile, iar peste tot vedeai numai pete de culoare, tutu-uri, papuci de balet zburând prin aer și proprietarii lor — de la năpârstoci până la adulți — care-i urmau îndeaproape. Ceva mai încolo, pe scenă, se făceau probe de sunet, am recunoscut vocea Fionei care se entuziasma din nu știu ce motiv, apoi bastonul lui Auguste care izbea

ritmic podeaua și strigătele lui Sandro când m-a văzut. Acesta din urmă a venit fuga la mine, m-a ridicat în brațe și m-a răsucit în aer.

— Doar tu lipseai!

— Lasă-mă jos, Sandro! i-am spus eu râzând.

Acesta s-a executat; apoi m-a măsurat din cap până-n picioare.

— Ești frumoasă, ai ceva în plus, nu știu ce... dar o să-mi dau eu seama!

— În afară de o stare ceva mai bună, mai degrabă am niște chestii în minus...

A izbucnit în râs și m-a îmbrățișat.

— Mă bucur să te văd. Fetele sunt la cabine, te așteaptă.

El s-a dus înapoi pe scenă, eu am pornit-o în direcția cabinelor. Ca în fiecare an când se apropia momentul ridicării cortinei, era panică generală. Unele fete plângeau, zicând că nu voiau să urce pe scenă; Bertille era de departe cea mai în urmă cu pregătirile, dar nu departe de a o lua de păr pe una și a le trosni cu ea pe toate celelalte. Cât despre adolescentele mari, fie erau vinete de trac, puțin lipsind să nu vomite, fie cotcodăceau întruna, la gândul că prietenii lor vor veni să le vadă. Când m-a văzut, Bertille a ridicat ochii spre cer de ușurare, oboseala o cocoșase pur și simplu. Trebuia s-o ajut și voiam s-o fac. Puteam să-mi asum acel rol, să reintru în pielea profesoarei vesele, vioaie și mereu motivate. Am bătut din palme. Încetul cu încetul, vocile și plânsetele au scăzut în intensitate, stingându-se până la urmă de tot. Toate capetele s-au întors spre mine. Apoi, ca un roi de insecte, elevele mele s-au năpustit asupra mea, și cele mici, și cele mari, și cele tinere, și cele mai puțin tinere. Am primit cu bucurie acea explozie de afecțiune; plăcerea și emoția

mea erau sincere. Cum, necum, am ieșit apoi din încercuirea fetelor și m-am dus la Bertille. Am îmbrățișat-o cu căldură.

— Du-te și te odihnește, i-am ordonat. De aici încolo mă ocup eu. Și pregătește-te. L-am văzut pe Sandro, pe partea lui totul pare OK. Fiona cum e, e gata și ea?

— Oh, săraca! Ea e gata de la 10 dimineața. Tinerețea asta, pe cuvântul meu, m-a epuizat!

Am izbucnit amândouă în râs. Apoi ea a plecat, iar eu am preluat frâiele problemei.

La ora 19.50, zgomotul atât de caracteristic al bastonului lui Auguste a răsunat pe culoarul ce ducea spre cabine. Le-am cerut tuturor să se calmeze. Auguste a deschis ușa și a inspectat încăperea; și-a oprit o clipă privirea asupra mea, apoi li s-a adresat elevelor:

— Domnișoarelor, sunteți minunate. Distrăți-vă, în seara aceasta și onorați-vă profesorii. Acum o să v-o răpesc pe Hortense.

Am ridicat din sprâncene, surprinsă.

— O să asiești la spectacol din public, ca și mine. Gata cu culisele!

Avea dreptate, locul meu nu mai era acolo, acelea nu mai erau elevele mele, doar n-aveam să fac pe gardianul cu ele. Mi-a întins brațul. Pe drum ne-am întâlnit cu Sandro, Bertille și Fiona, i-am pupat și le-am urat succes. Fiona m-a prins de mână:

— Vă mulțumesc că ați avut încredere în mine, Hortense, niciodată n-am fost atât de fericită să dansez și să-i învăț și pe alții să danseze.

— Meritul e al tău, în orice caz, poți să fii mândră de ce-ai făcut.

Am mai sărutat-o încă o dată pe obraz și am fugit la Auguste, care mă aștepta. Acesta, văzând cât de repede mă mișcam, a început să dea din cap.

— Micuța mea Hortense, ce mă fac eu cu tine? mormăi el, prinzându-mă de mână.

Spectacolul a fost o adevărată reușită, elevele erau care mai de care mai frumoase și mai grațioase. Școala făcuse o treabă *di granda*. Sandro, Bertille și Fiona radiau de mândrie, erau complici, mă bucuram pentru ei. Fără niciun strop de gelozie. N-a fost niciun moment în care să-mi fi dorit să fiu cu ei pe scenă. Îmi aminteam de viața aceea, o trăisem cu bucurie, cu antren, cu motivație, dar în mod cert și cu o lipsă de sinceritate față de mine însămi. Știam acum că nu mai aveam niciun chef de așa ceva, mai ales că întorsesem problema pe toate fețele; școala de dans pariziană care se contura nu mai era de mine, și nici viața zgomotoasă și agitată pe care o presupunea.

Simțisem această îndepărtare la câteva luni după moartea părinților mei. Iar Aymeric intrase atunci în viața mea, aceea de-atunci era femeia pe care o vedea și o voia.

Acum eram pregătită. Nici nu-mi venea să cred. Degeaba încerca să fie discret Auguste cu examinarea la care mă supunea, pentru mine ea era nu mai puțin evidentă. Oare care erau concluziile în privința mea? După ce aplauzele s-au oprit, ne-am reșezat fiecare pe scaunul său. M-am uitat la părinți — gândindu-mă la ai mei, evident —, la bunici, la familiile mai numeroase, cu toții erau mândri de micuții lor, și aveau și de ce. Undeva departe se auzeau niște ovații, alte aplauze răsunau

din culise, nervii tuturor se destindeau. Gata, se încheiase; încă un spectacol, un spectacol reușit, un spectacol frumos. Surescitarea și bucuria puteau ocupa de-acum prim-planul. Unele dintre fete n-aveau să închidă ochii toată noaptea, re trăind iar și iar aceste două ceasuri de fericire, dopate cu adrenalina scenei. M-am întors spre Auguste, era adâncit în gânduri, cu privirea ațintită spre cortina coborâtă. Bătrânul acesta adunase o mie de vieți de dansator, cu succese, cu încercări dificile, cu decepții și accidentări grave; rămăsese de fiecare dată în picioare și era, fără doar și poate, singurul care mă putea lumina.

— Ce crezi despre schimbările inițiate de Bertille? mă întrebă el. Ești de acord cu ele? Aș vrea să-ți știu părerea. Sandro o urmează cu ochii închiși... dar tu?

Am început să-mi frământ mâinile.

— O să fie bine..., am reușit eu să îngaim.

A râs încetitor, l-am privit din nou cu atenție. Se uita la mine cu coada ochiului, ironic.

— Ai un entuziasm, ceva de speriat, Hortense. Fii sinceră cu mine și nu-ți face griji, n-am fost trimis ca iscoadă, ca să te descos. Sunt pur și simplu curios. V-am dat pe mână școala mea, voi trei sunteți preferații mei, fiecare din motive diferite, și aș vrea să știu cum o să meargă lucrurile în continuare. E dreptul tău să nu fii de acord...

N-aveai cum să scapi sau s-o dai cotită.

— Eu îi înțeleg, Auguste. Au o perspectivă mai largă, e normal.

— Mai vrei să dansezi?

Era să cad de pe scaun. Cum își putea imagina așa ceva?

— Da! Bineînțeles că da! Dacă ai ști cât îmi lipsește, ieri am primit în sfârșit undă verde de la kinetoterapeut, de

cum închei cu renovarea sălii de la Conac, mă reapuc de antrenamente.

A zâmbit, aparent liniștit și bucuros să mă audă clamându-mi dragostea pentru dans.

— M-am temut o clipă că nu mai vrei...

— Nicio grijă în privința asta Auguste...

— Atunci ce scârțâie?

— Sunt derutată... Nu știu dacă o să-mi mai găsesc locul aici.

— Lor de ce nu le zici?

— Cu ce drept le-aș tăia eu elanul? Ar fi o chestie total egoistă. O să mă obișnuiesc... trebuie să mă maturizez și eu la un moment dat!

— Ești destul de matură, Hortense... Știu precis că te compari cu Bertille, care are bărbat și copii... Te crezi mai puțin coaptă decât ea, mai puțin adultă... Dar te înșeli. Degeaba te consideri o eternă adolescentă, dintre voi trei Sandro e cel care joacă acest rol. Poate că te liniștește să crezi treaba asta, dar nu-i adevărat. Te-ai maturizat la modul violent, radical și ireversibil când au murit părinții tăi. Nu uita că eram și eu acolo.

Cum aș fi putut să uit cât mă ajutase Auguste? Îmi fusese alături în fiecare minut, în fiecare secundă după primirea telefonului de la Cathie. Venise cu mine la Conac, mă susținuse în toate demersurile. Iar în lunile care urmaseră, fusese în continuare alături de mine, ținându-mă de mână, primindu-mă uneori să dorm pe canapeaua din salonul său, asistându-mă la unele dintre cursuri, când stăteam să mă prăbușesc.

— Amintește-ți ce voiai să faci după ce ai început să-ți mai revii. Simțai deja un fel de oboseală... în fine, nu chiar oboseală, începeai să-ți ascuți propriile porniri...

care n-aveau nicio legătură cu reacția la dorința lui Bertille de a face din această școală una mai mare... asta avea să fie mult mai târziu. În acel moment ai devenit un adult în stare să ia singur niște decizii... Și totuși, tu te credeai rătăcită, căutai tot felul de scuze ca să nu-ți urmezi calea. Eu nu te-am simțit niciodată atât de hotărâtă ca atunci... Iar dintr-odată, nu te-am mai auzit vorbind despre nimic, ți-ai înăbușit sau ți-ai uitat dorințele adevărate. Ți-ai reocupat locul, ți-ai reluat rolul în trioul vostru de la școală, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ajungeam mereu în același punct. Acel stop-cadru. Aymeric intrase atunci în viața mea... Iar eu îmi zisesem că acel proiect era complet aberant și că nu se potrivea deloc cu ce-i plăcea lui. L-aș fi pierdut dacă aș fi mers până la capăt.

— Dacă e să-ți găsesc un defect e că te ascunzi mereu sub câte-o mască... Acum însă, am impresia că entorsa asta ți-a deschis ochii.

— Într-adevăr...

S-a uitat la mine, satisfăcut.

— O să zici că bat câmpii, dar amintește-ți de planurile tale de acum patru ani... Întotdeauna ai fost un electron liber, Hortense. Eu îți cer doar să nu-i lași pe Sandro și Bertille să aștepte prea mult.

— Poți conta pe mine.

— Hai, du-te la ei, probabil că te așteaptă să sărbătorești.

— Dumneata nu vii?

— Sunt prea bătrân pentru așa ceva.

M-am ridicat. Am pornit-o amândoi spre ieșire, ținându-ne de braț și uitându-ne din când în când unul în ochii celuilalt. Înainte de a ne despărți, mi-am îngăduit

să mă abandonez câteva clipe, lipită de umărul lui, el m-a mângâiat pe obraz, iar eu i-am șoptit: „Mulțumesc, Auguste.”

Trei sferturi de oră mai târziu, intram în restaurantul lui Stéphane felicitându-i încă o dată pe Bertille, Sandro și Fiona pentru spectacol. Eram destul de tulburată că mă întorceam acolo, acolo unde începuse totul, acolo unde mi se întâmplase ceva mai mult decât o căzătură pe o scară. Stéphane a ieșit din bucătărie ca să ne întâmpine. Și-a sărutat soția pe gură, spunându-i cât e de frumoasă, apoi i-a salutat și pe ceilalți, încheind cu mine.

— N-am crezut c-o să te mai văd pe-aici! îmi zise el deschizându-și brațele.

L-am îmbrățișat la rândul meu.

— Doar știi că-mi place la nebunie cum gătești!

Sandro m-a prins pe după umeri, adresându-i-se lui Stéphane:

— Stai liniștit, dacă o trece ceva, o escortez eu până la toaletă!

— Am avut grijă să fac înainte de-a pleca de la teatru, am zis eu.

Au izbucnit toți în râs, cu mine în frunte.

— Bun! Haideti să vă așezați la masă! ne pofti bucătarul nostru oficial.

După câteva minute, scotea dopul șampaniei. Am ciocnit. M-am uitat la ei pe rând, trăiserăm multe clipe frumoase împreună.

— Și ia zi, Hortense, mă interpelă Stéphane. Ai venit singurică? De obicei, Aymeric găsește mereu un tertip ca să fie și el aici în seara spectacolului!

Trei ani! Trei ani i-au trebuit lui Stéphane ca să se dumirească în privința adulterului lui Aymeric. Iar acum era prea târziu. Ce caraghios!

— Ne-am despărțit.

Lui Sandro i-a sărit șampania din gât. Bertille a rămas cu gura căscată. Fiona, care nu era la curent cu toate detaliile poveștii, nu știa ce reacție să aibă. Cât despre Stéphane...

— După tot ce ți-am făcut cu scara aia nenorocită, acum mai sunt și regele gafelor! Puteai să-mi zici și mie! se oțărî el către nevastă-sa.

— Nu știa nici ea, l-am întrerupt eu, după care i-am făcut cu ochiul lui Sandro: Asta-i chestia în minus.

Acesta din urmă a pufnit în râs. I-am prins privirea lui Bertille, mi-a zâmbit cu blândețe, fără niciun fel de împăunare, deși avusese dreptate din prima clipă.

— Nu trebuie să ne explici nimic, acum înțeleg mai bine niște lucruri.

— Mulțumesc.

S-a lăsat tăcerea. Dar îmi dădeam seama că moralul nu-mi scăzuse deloc în urma anunțului pe care-l făcusem, a asumării acelei situații. Pusesem realmente punct relației mele cu Aymeric. Și eram cât se poate de împăcată. Încetul cu încetul, mă dezbatam de tot ce mă împiedica să fiu fericită.

— Bun... putem schimba subiectul! am propus eu veselă. Ce se mai aude cu stagiile? S-au ocupat toate locurile, sper!

Din acel moment, m-am lăsat dusă de val, ușor amețită de paharele care se tot umpleau, Stéphane având o iuțeală de mână nemaipomenită. Am râs cu toții, am glumit, ne-am tachinat. Mi-au explicat cât de încărcat era

programul stagiilor — foarte încărcat! —, cât de diverși erau participanții pe care reușiseră să-i mobilizeze, cât de avansate erau lucrările de reamenajare ale unei vechi săli. Energia și entuziasmul lor erau cu totul impresionante. Se pregăteau, practic, să dea un nou suflu școlii de dans. Absența mea combinată cu prezența Fionei impulsiona o dinamică pe care până atunci probabil că eu, inconștient, o blocasem.

Puțin mai târziu, la desert, când au tăbărât pe mine cu întrebări despre ce făcusem în cele două luni petrecute în Sud, am devenit, brusc, și mai veselă, și mai expansivă.

— Îți priește șederea acolo! exclamă Bertille. Cred că niciodată nu te-am văzut atât de fericită.

— Da, așa e. Nu-mi pare rău c-o să rămân acolo toată vara. Și trebuie să mai spun că înlocuitoarea mea este perfectă!

— Mulțumesc, îmi zise Fiona roșind.

— Nu știu dacă o să mai am locuri în august, dar dacă o să mai fie și voi o să aveți drum prin zonă, aveți cazarea asigurată. Gratis!

— Asta ar mai lipsi, să ne pui și la plată! bombăni Sandro.

Am izbucnit din nou cu toții în hohote de râs. Brusc însă, am simțit o vibrație în poșetă. SMS de la un număr necunoscut: „Toată lumea s-a culcat... sper că la dvs. totul decurge perfect. Élias.” Am zâmbit și i-am răspuns fără să mai stau pe gânduri: „Mulțumesc pentru vești. Aici totul e OK, dar abia aștept să mă întorc. Și la dvs., toate bune?” Auzeam ca prin ceață râsetele prietenilor mei. „În câteva ore, o să fiți din nou acasă, casă care e pustie fără dvs. Noapte bună. Pe mâine.” Am zâmbit și mai larg

și i-am răspuns, ca să închei: „Mulțumesc... și încercați să dormiți măcar un pic.” Am așteptat câteva secunde ca să fiu sigură că nu-mi mai scria și alt mesaj, apoi mi-am băgat mobilul la loc în geantă.

— Auzi, Stéphane, ultima dată n-am avut timp să gust din romul tău special! În seara asta crezi c-o să reușesc?

— E ca și rezolvat!

Toți ceilalți clienți și personalul au plecat, restaurantul a rămas gol. Noi am mai băut încă două rânduri, după care am dat semnalul de plecare. Eu mi-am comandat un taxi, apoi am surprins privirea pe care au schimbat-o Sandro și Fiona. M-am întors, nedumerită, spre Bertille, care, cu o figură complice, mi-a făcut semn să tac.

— Vrei să te duc eu? o întrebă Sandro, cu un aer nevino-vat, pe Fiona, după ce a ridicat cricul scuterului.

M-am abținut să nu pufnesc în râs.

— Dacă nu ți-e greu!

— Sigur că nu!

Evident, n-o întreba unde voia să fie dusă! Simțeam că mor! Bertille mi-a tras un cot.

— Duceți-vă! le-am zis eu. Taxiul meu trebuie să apară, n-are rost să stați după mine.

— Ești sigură? făcu Sandro pe grijuliul.

— Dacă-ți spun! Și, oricum, îmi ține de urât Bertille.

M-am apropiat de cei doi porumbei și am început cu Fiona:

— Pe cât mai curând, i-am spus eu. Îți mulțumesc pentru tot ce faci pentru școală. Nu ne-am înșelat în privința ta.

— Mersi, Hortense. Abia aștept să vă văd dansând, Sandro mi-a povestit o mulțime despre coregrafiile dumneavoastră.

— Dacă nu mă tutuiești imediat, n-o să mă vezi nicio dată dansând.

De-ar fi fost numai asta... Mi-a aruncat un zâmbet care ar fi înmuiat și pietrele, apoi a sărit de gâtul meu. Când mi-a dat drumul din strânsoare, m-am întors spre Sandro și l-am îmbrățișat. El și-a curbat spre mine trupul înalt.

— Ai grijă de tine, îmi șopti el.

— Ai grijă de ea, te rog eu.

A râs, dar după ce s-a desprins din îmbrățișare, am văzut că avea o figură jenată, pe care nu i-o cunoșteam.

— Și de tine, am adăugat eu.

Mi-a făcut cu ochiul și i-a întins o cască dulcineei sale, care ne-a făcut cu mâna în semn de rămas-bun. S-a urcat apoi în spatele lui, l-a prins de mijloc, și-au aruncat unul altuia o privire dulce, un surâs dulce și au plecat.

— Ce drăguți sunt, i-am zis eu lui Bertille.

— Așa e, nu știu de ce se încăpățânează să nu zică nimic. Parcă le-ar fi frică de mine, chiar așa de a naibii sunt?

Nu m-am putut abține să nu râd.

— Uneori, nu ești o companie foarte confortabilă.

A râs și ea.

— În orice caz, ea e o copilă pe lângă el! Sandro are cu cincisprezece ani mai mult ca ea!

— Ce-i drept, eu aș fi pariat mai degrabă pe una coaptă care aleargă după prospături.

— Gata, fetelor, eu vă las, mă duc înăuntru să termin de aranjat.

— Pa, Stéphane! i-am zis eu. Mulțumesc pentru această seară, ar fi mișto să ne mai vedem aici, la tine.

— Măcar acum știu că nu ești supărată pe mine.

— Nu fi tâmpit! Vino încoace.

I-am dat două pupături călduroase, apoi el s-a dus în restaurant, lăsându-mă singură cu Bertille. Aceasta se uita la mine, tăcută.

— Hai, zi, i-am spus eu. Ce-ai pe inimă?

— Chiar s-a-ncheiat?

— Da.

— Ți-o spun cinstit, nu te credeam capabilă. Probabil că puțin îți pasă, dar sunt mândră de tine.

— Te-nșeli, îmi pasă. Chiar foarte tare.

În acel moment a apărut taxiul. Am îmbrățișat-o, ea m-a strâns la pieptul ei și m-a ținut așa câteva secunde.

— Ne vedem în septembrie, când începe școala?

— Habar n-am...

— Bănuiam eu, de-aia nici n-am anunțat un al patrulea curs.

— E mai înțelept așa, cred.

N-am mai stat mult pe gânduri și am urcat în mașină. Odată închisă portiera, am coborât geamul, i-am trimis o bezea lui Bertille, ea mi-a făcut cu ochiul și șoferul a demarat.

A doua zi dimineată, am deschis ochii la ora 7. Aveam gura ușor încleiată și un început de mahmureală. *Merci, Stéphane*. M-am răsucit pe-o parte, înfășurată ca de obicei în plapumă, și m-am uitat afară, pe geam; eram atât de obosită aseară când intrasem în apartament, încât nici nu mă mai ostenisem să trag draperiile. M-am uitat la cerul cenușiu și m-am gândit la Conac, la revărsatul zorilor acolo. Și la Élias. Era în plină pregătire a micului dejun pentru clienți și probabil că se descurca foarte bine. Îmi părea rău că nu puteam să-l văd. Aș fi vrut să-l sun ca să-mi spună cum merge, dar m-am calmat, mai

aveam de așteptat doar câteva ore. N-am mai lungit-o cu visatul. M-am dat jos din pat și m-am băgat la duș. După ce m-am îmbrăcat, am luat un antinevralgic, mi-am turnat o cană enormă de cafea și am scos din fundul unui dulap o pungă de fursecuri. Apoi am luat două valize. Am făcut o triere rapidă a lucrurilor, cele la care țineam cel mai tare aveau să ia calea Conacului. Altele aveau să sfârșească la gheana clădirii. Iar celelalte pe trotuar, pentru cei care aveau trebuință de ele. Definitivam astfel marea curățenie începută în ajun cu lucrurile lui Aymeric. Eram bucuroasă și ușurată să-l știu împăcat cu ideea, la fel cum eram și eu.

La ora 11, eram gata să închid pe dinafară ușa apartamentului meu. Am făcut un ultim tur al acestuia, mi s-a părut lipsit de suflet, de viață, nu mă mai recunoșteam în el. Nu mai simțeam nicio tristețe că-l părăseam... Dimpotrivă, mă simțeam mai ușoară. Parcă-mi recăpătam energia.

Am plecat fără să mă uit în urmă.

La întoarcere, drumul mi s-a părut interminabil. De îndată ce TGV-ul a trecut prin gara din Valence cu 300 de kilometri la oră, am țâșnit de pe scaun, mi-am înșfăcat valizele și m-am postat la ușa vagonului, gata să sar pe peron. Râdeam singură, ca o puștoaică, de surescitarea și de nerăbdarea mea, total opuse stării de spirit pe care o avusesem la dus. Telefonul mi-a vibrat în geantă, m-am aruncat literalmente asupra lui.

— Ah... tu erai, Cathie...

— Dar ce bucuroasă ești! Te-am cam dezamăgit, este?

De ce aș fi dezamăgită? La ce mă așteptam?

— Sigur că nu, totul e-n regulă?

— Da, și tu? Ești în tren?

— Tocmai am trecut de Valence.

— Știi că-n seara asta sărbătorim revenirea ta în lumea dansului! Te așteptăm la noi, bine?

— Ăăă... N-ați vrea mai bine să veniți voi la Conac?

— De ce?

— Am niște clienți.

— Păi n-ai blocat rezervările...?

— Au venit aseară pe nepusă masă, s-a ocupat Élias de ei.

- Élias? Interesant... Bine, atunci! Aduc eu de mâncare.
- Nu, lasă, mă ocup eu.
- Dar e deja pregătită!
- Mersi, Cathie, te pup, ne vedem diseară.

Am sărit din tren de cum s-a deschis ușa. Ce fericire — soarele de-aici, mistralul, aerul uscat! Am pierdut o groază de timp ca să-mi îndes valizele în mașina mea minuscule. Apoi am gonit tot drumul, cu pedala apăsată până la podea — vorba vine.

În apropiere de drumeagul care se deschidea către Conac, am încetinit, iar ultimii metri i-am parcurs în ralanti. Am oprit motorul, radiatorul a bubuit ca un tunet, se părea că-mi chinuisem cam tare mașinuța. Eh, avea să-și revină ea. Am coborât rapid și mi-am umplut plămâni cu aer. Am privit cerul fără să-mi mai pun ochelarii de soare, îmi plăcea la nebunie să mă orbească lumina. Eram acasă.

Câteva secunde mai târziu, dezamăgirea mea avea să fie pe măsura bucuriei de la început. Mașina lui Élias nu era acolo.

După ce mi-am golit mașina și mi-am dus valizele în camera mea, mi-am asumat riscul de a intra într-a lui: voiam să aflu dacă a mai scris. Da, scrisese, însemnarea data de astă-noapte.

Casa lui Hortense e pustie fără ea, iar eu, ca un tâmpit, am ținut să i-o spun. Sper să nu fi sărit calul. Nu m-am putut abține să nu-i trimit un mesaj. Mă întreb ce așteaptă de la această expediție la Paris. Să fie încurcată oare cu acel tip? Mai mult ca sigur. Mi se întoarce stomacul pe dos numai

când mă gândesc. N-am să dorm toată noaptea. Dar, la urma urmelor, nu e treaba mea, iar viața ei e acolo, la Paris. Doar nu... Gata, stop.

Am ridicat nasul din caiet, cu un surâs visător pe buze. Îmi venea să răd. Dacă ar ști el... Am dat pagina, mai scrisese ceva și de dimineață, iar de data asta m-am prăvălit la piciorul patului său de la prima frază citită:

„Au plecat, poți să te întorci, ne cerem iertare pentru răul pe care ți l-am făcut.” Niciodată n-aș fi sperat la un asemenea mesaj. Toți oamenii din sat, toți pacienții mei regretă cele întâmplute, așa mi s-a spus. Recunosc cu toții că s-au lăsat impresionati de suferința părinților. Durerea i-a făcut pe cei doi să-și piardă mințile, au o scuză, îi înțeleg, în ciuda răului pe care mi l-au pricinuit. Apoi și-au zis că e mai bine să plece, să se mute undeva cât mai departe, după cum mi se spunea. S-ar părea că acum toată lumea mă vrea înapoi, fiindcă niciun alt doctor nu se înghesuie să vină în locul meu. Cabinetul mă așteaptă, am primit chiar și o fotografie cu fațada proaspăt zugrăvită, primăria e gata să-l renoveze complet. Ce-i de făcut? Mi se restituie propria viață. Va trebui să hotărâsc dacă mă întorc acolo sau nu... Pare extrem de simplu ce urmează. Totul se limpezește acum... Gaura neagră în care am fost se închide în sfârșit. Sunt oare în stare să iert? Cred că da.

Am închis caietul, ștergându-mi mai întâi o lacrimă din colțul ochiului. Mă bucuram pentru el, putea da uitării fantomele care-l bântuiau, i se făcea dreptate. O merita. Numai că devenise atât de important pentru mine, încât gândul că putea să plece mă îngrozea. Am ieșit din camera lui fără niciun zgomot, dar cu inima grea. Mi-am

zis însă că decât să tot întorc pe-o parte și pe alta lucrurile petrecute la Paris și să mă tot gândesc la locul lui Elias în viața mea, mai bine ieșeam să alerg. Am reușit, practic, să râd de toată acea situație; aveam o poftă nebună să dansez, aveam și voie s-o fac, dar parcă nu-ndrăzneam, sala de dans era încă domeniul lui Élias și chiar îmi plăcea că era așa.

Când să ies la drum, mi-a apărut în față mașina lui. Poftim, ghinion! A oprit în dreptul meu, avea geamul coborât, iar pe buze un zâmbet larg:

— Abia ați ajuns și gata, plecați?

— Mă duc să alerg.

S-a încruntat, nemulțumit. Am contraatacat:

— Un doctor mi-a interzis să dansez în grădină, așa că o s-alerg, știu un drum asfaltat prin pădure.

A chicotit.

— Totul e-n regulă? l-am întrebat eu.

— Clienții n-au spart nimic și, după toate aparențele, au dormit duși.

— Nu la clienți mă refeream, ci la dumneavoastră. Sunteți bine?

— Da, da, zise el, ferindu-și privirea. Ne vedem mai târziu, să fiți prudentă!

— Promit!

A luat-o din loc, eu însă nu. L-am urmărit în oglinda retrovizoare cum își parchează mașina în fața Conacului, apoi cum deschide portbagajul și scoate de acolo niște lucruri pe care n-aveam cum să le identific fiindcă eram prea departe. Aș fi putut să stau acolo ore întregi și să mă uit la acel du-te-vino al lui, bucurându-mă pur și simplu că părea să se poarte ca la el acasă și visând că n-avea să

plece curând de aici. Gândurile astea m-au speriat însă atât de tare, încât am demarat în trombă.

După douăzeci de minute, îmi lăsam mașina la liziera pădurii de lângă Cèdres. Adoram locul ăla, dintotdeauna îl adorasem. De jur împrejur domnea o răcoare revigorantă. Am profitat de cele câteva bariere de lemn de la intrarea pe potecă pentru a-mi întinde gambele. De nu știu când așteptam să mi le destind, să simt încălzindu-mi-se mușchiul din spatele coapsei și cel din dreptul peroneului. Cam ruginisem în ultimele săptămâni. Am urmat apoi ritualul obișnuit: mi-am pus căștile în urechi și am dat drumul la muzică, M83 avea să mă însoțească pe tot parcursul acestei reveniri la efortul fizic. Am început cu o alergare ușoară.

Aproape instantaneu, gândurile mi-au zburat în altă parte. Mi-am amintit de alergările de la Paris: indiferență la restul lumii, nevăzând pe nimeni din jur, pierdută într-un anonimat total, întorcând pe toate fețele povestea și speranțele mele cu Aymeric. Eu credeam că sunt fericită; dar nu eram. Mă amăgeam singură. Fericirea mea era iluzorie.

De astă dată, când am fost depășită de niște copii pe biciclete, care mi-au făcut cu ochiul foarte mândri de ei, le-am zâmbit și le-am făcut semn, la rândul meu, cu degetul mare ridicat. Mă uitam, înduioșată, la perechile mai vârstnice care se plimbau ținându-se de mână — așa ar fi putut să fie și părinții mei —, apoi m-am gândit la seara care mă aștepta alături de Cathie și Mathieu, n-aveam să caut să mă amănesc cu alcool tare și dansuri superficiale ca să uit c-o apucasem pe un drum greșit. Viața mea de la Paris mi se părea o chestie foarte îndepărtată, deși încheiasem cu ea abia în acea dimineață.

Nu neapărat Parisul era problema, orice mare oraș ar fi putut servi drept decor rătăcirilor mele. *Decor* era cuvântul cel mai potrivit, fiindcă de ani întregi nu făceam decât să joc un fel de teatru. Auguste încercase să mă facă să-nțeleg lucrul ăsta, iar acum, alergând printre copaci seculari, pricepeam în sfârșit sensul vorbelor lui. Da, jucam un fel de teatru; interpretam rolul fetei care trecuse peste sinuciderea părinților săi fără mari traume, rolul clasic al dansatoarei încurcate cu un bărbat însurat, rolul profesoarei ușor imature care se lasă strivită de colegii săi și care nu spune ce vrea cu adevărat fiindcă i-a intrat în cap că nu-ți poți clădi viața decât alături de tovarășii de muncă.

Credeam că trebuie să aștept să dansez din nou ca să mă regăsesc. Ei bine, nu. De când mă accidentasem, numai asta făceam, mă regăseam. Încât mă-ntrebam dacă nu cumva inconștientul meu era vinovat de căderea pe scară. Mă simțeam atât de aiurea în seara aia, atât de nelalocul meu, atât de departe de mine însămi. Iar după entorsă, mă descotorosisem de toate vălurile sub care mă ascundeam, de toate costumațiile mele de împrumut. Parisul. Școala. Bertille și Sandro. Aymeric. Nu mai alergam. Încetinisem fără să vreau, iar acum mergeam în ritmul meu. Nimeni și nimic n-avea să mă mai împiedice de-acum încolo să ascult de mine însămi.

La întoarcere spre Conac, mă simțeam ca învelită-n vată, răscolită și, paradoxal, liniștită de ceea ce tocmai înțelesesem și hotărâsem. În ciuda nenumăratelor necunoscute ale ecuației, știam în ce direcție îmi doream s-o apuc și acceptam să nu mai dau niciun pas înapoi. Ratasem niște lucruri pentru care acum era prea târziu, dar viața

mea era încă recuperabilă. De mine ținea ca s-o fac mai frumoasă, mai cinstită. Élias era acolo. Am simțit un nod în stomac, tălpile parcă mi-au luat foc, aveam toate acele senzații pe care mi le observam de câteva zile încoace, când îl știam pe el prin preajmă. Era atât de ciudat să te lași surprinsă de viață, să te supui hazardului întâlnirilor!

Emoția m-a copleșit, așa că am pornit-o țintă spre casă, fără a căuta deocamdată să dau de Élias. Când să intru, m-a strigat el:

— Hortense?

M-am întors, era la câțiva metri de mine, în ținuta lui de lucru — bust gol, blugi, bascheți ponosiți —, nodul meu din stomac a început să dogorească.

— Totul e-n regulă?

— Da, da, îi răspunsei eu, ușor năucă.

— Bun, perfect... Atunci mă întorc la treaba mea. Am avansat binișor.

— Oh, excelent, mulțumesc, i-am zis eu, parcă de pe altă lume.

Privirea i-a devenit dintr-odată serioasă, am crezut că avea să-mi spună ceva — să mă anunțe că pleacă? —, dar nu, a stat așa o vreme, apoi a plecat, grăbit. A trebuit să fug ca să-l ajung din urmă, aproape că ajunsese deja la destinație.

— Élias!

S-a întors spre mine dintr-o mișcare.

— Da!

Am parcurs și ultimul metru care ne separa.

— Cathie și Mathieu vin aici diseară. Vreți să luați cina cu noi?

Nu-mi asumam cine știe ce risc, Mathieu îl adora, lui Cathie îi plăcea de toată lumea, iar când gătea ea,

mâncarea pentru trei guri ajungea și pentru patru. Cât despre mine, ei bine, eu îmi doream foarte tare să vină și el. A lăsat privirea în pământ, ezitarea lui m-a durut.

— Sau poate că aveți altceva în plan..., am șoptit eu.

Un zâmbet malițios i-a luminat fața.

— E adevărat că știu foarte multă lume prin părțile astea... Nu vreau să vă stau pe cap, am impresia că de când sunt aici vă invadez spațiul vital, și n-ar fi frumos din partea mea să...

Închidea deja porțile de acces și nu suportam treaba asta. Îmi doream foarte tare să-l cunosc mai bine și să profit de puținul pe care-l aflasem. Mi-am înfipt privirea într-a lui și am jucat totul pe ultima carte.

— Și dacă vă spun că mi-aș dori să fiți și dumneavoastră...

— Vă răspund că și eu mi-aș dori să fiu.

— Atunci, problema e rezolvată, am murmurat eu zâmbind.

M-am dat înapoi câțiva pași, privindu-l în continuare în ochi.

— Nu mai exagerați cu lucrul, bine?

— Pe curând...

Am plecat de-acolo ușoară ca un fulg. Odată intrată în casă, mi-am dus mâna la gură ca să-mi stăvilesc valul emoțiilor, inima mi-o luase parcă la galop. Poate fiindcă mă regăsisem pe mine însămi, fiindcă putusem să-l privesc și să-l înțeleg pe Élias, să stau cu el, să-l las să se apropie de mine, poate de-asta el era primul care mă atingea până-n străfundul ființei.

Până seara m-am închis în camera alor mei. Pe lângă toate lucrurile pe care le înțelesesem, știam că trebuia să rezolv o dată pentru totdeauna problema absenței lor. Un

prim pas îl făcusem încă de la venire, când îmi dădusem seama că trebuia să imprim Conacului amprenta mea, că locul acesta nu putea să rămână doar casa părinților mei. Invadându-le camera, casa lor devenea cumva a *mea*. Sigur, era casa în care crescusem, dar ea trebuia să devină acum cea în care urma poate să trăiesc. Am deschis fereastra și m-am așezat pe pat, am mângâiat distrată broderia cuverturii, memorând fiecare detaliu din jur, fiecare obiect, înainte de a schimba totul, înainte de a mă desprinde de acest ultim obstacol care mă împiedica să merg mai departe. Camera lor avea să se transforme în birou.

După ce am deschis dulapul lor și am început să scot ce era prin el, am pierdut cu totul noțiunea timpului.

Pe la șapte seara, am auzit afară vocea lui Élias, vorbea cu niște oameni — cu clienții, mai mult ca sigur. M-am oprit din treabă și m-am așezat pe pat, visând cu ochii deschiși. Lucru care nu mi se întâmplase niciodată cu Aymeric. Da, visam că Élias rămânea aici, că locuia aici, împreună cu mine. Mi-a venit să și râd de mine, parcă eram o adolescentă sentimentală. Apoi l-am auzit strigându-mă. M-am ridicat imediat de pe pat, ușor amețită, și m-am dus jos, la intrare, unde l-am găsit, așa cum bănuiam, cu clienții sosiți seara trecută. Mi-a zâmbit, uitându-se țintă în ochii mei.

— Vă las cu Hortense. Bună seara.

Cei doi i-au mulțumit zgomotos, încântați de primirea pe care le-o făcuse — hotărât lucru, se pricepea să-i câștige pe oameni prin discreție și amabilitate —, apoi s-au întors spre mine. Mi-era imposibil să-mi dau seama ce le îndrugam eu acolo, dar păreau să mă-nțeleagă;

în tot acest timp, nu-mi luam ochii de la Élias, care o pornise spre camera lui. Mi-am extras din străfundurile memoriei traseul până la un restaurant din Roussillon, unde își făcuseră rezervare. Apoi au dispărut, la rândul lor. Dată fiind ora, trebuia să mă pregătesc pentru sosirea lui Cathie, Mathieu și Max, de care aproape că și uitasem. Am intrat la baie și am stat sub duș — rece — o bună bucată de timp. Mi-am pus apoi o rochie lungă, fără bretele, pe care numai aici o purtam, iar în picioare, sandalele mele comode, cu talpa joasă. Nu mi-am uscat părul, l-am pieptănat pur și simplu și l-am lăsat să se aranjeze cum voia, chiar dacă petrecerea începea în curând. M-am limitat doar la o linie de dermatograf și una de rimel, nu m-am machiat mai mult, voiam să rămân cât mai naturală, cât mai eu însămi. În momentul acela, am știut că nu mă mai gândeam decât la mine, că nu țineam nici să-i plac lui Élias — oricum, habar n-aveam ce-i plăcea lui —, nici să joc vreun rol anume. Gata, nu mai voiam să fiu seducătoare cu orice preț. Voiam doar să fiu eu. Țasta era singurul lucru pe care mi-l doream, de-acum înainte, în viață: să fiu eu însămi, să nu mă mai schimb în funcție de ceilalți. Am ieșit din bârlog și m-am dus la bucătărie să pregătesc un platou cu aperitive.

— Pot să vă ajut?

Am tresărit. Și el era proaspăt ieșit de la duș, avea o cămașă albă lăsată pe deasupra blugilor, era pentru prima dată când îl vedeam îmbrăcat așa, îi stătea bine.

— Nu trebuie decât să scot patru pahare din bufet și o sticlă din pivniță. În seara asta, bucătăreasa e Cathie.

S-a apropiat de mine, cu un zâmbet ironic în colțul gurii.

— Sunteți foarte tare, vă invitați prietenii la cină acasă la dumneavoastră și-i puneți pe ei să se ocupe de ce-i mai greu. Bravo, ce să zic! Eu n-aș fi îndrăznit una ca asta!

Am izbucnit în râs.

— N-ați nimerit-o, Cathie mi-a propus să merg la ei, însă eu am preferat aici, iar ea a fost de acord, oferindu-se să se ocupe de mâncare.

— De ce i-ați refuzat invitația?

— Am de supravegheat niște lucrări și stocul de lingurițe.

A fost rândul lui să râdă. Dumnezeu, ce i se mai lumina fața când râdea!

— Mergem afară? i-am propus eu.

Cât am terminat de pregătit platoul cu pahare și cu câteva nimicuri de ronțait, el a deschis o sticlă de vin. Atent, m-a lăsat să trec în fața lui și am pornit-o amândoi spre grădină. Ne-am ocupat locurile pe canapea, unul lângă celălalt. Eu mi-am strâns picioarele sub mine, el mi-a întins paharul cu vin. Nu am ciocnit, nu, doar și-a atins, delicat, paharul de al meu. Abia dacă s-a auzit un clinchet. Am băut amândoi câte o gură, privindu-ne țintă în ochi. El s-a răsucit cu tot corpul spre mine, s-a lăsat pe spătarul canapelei și și-a sprijinit obrazul în palmă, nu de oboseală, nu — de fapt, părea mai degrabă relaxat.

— Deci... ce mai e pe la Paris?

Atenția extraordinară pe care mi-o arăta m-a făcut să zâmbesc.

— Am încheiat niște treburi începute acum câteva săptămâni.

A răsuflat încetișor, parcă ușurat.

— Asta vă face să vă simțiți mai bine?

— Da... dar cine întreabă, doctorul? am făcut eu, amuzată.

A ridicat capul, iar mâna i s-a lăsat pe spătarul canapelei, aproape de a mea. Mi-a învăluit privirea într-a lui, cu o figură serioasă.

— Nu, nu el...

Inima a uitat o clipă să-mi mai bată. Élias a întredeschis buzele, oferindu-mi un surâs de o blândețe fără seamăn. Și i-am simțit degetele alunecând de-a lungul mâinii mele. Timpul a încremenit; eu însămi am încremenit, agățată de privirea lui, redusă la mângâierea aceea care-mi dădea fiori în toată carnea, în tot trupul. Am simțit cum mă cuprinde o dorință de o intensitate răvășitoare, o dorință îmbătătoare, o dorință care te face să crezi că ți-ai găsit locul potrivit. Aș fi vrut să nu se sfârșească niciodată. Un moment precum acela nu puteai trăi decât o singură dată-n viață.

În depărtare s-a auzit o mașină, apoi zgomotul unor portiere închizându-se, dar de fapt eu n-auzeam nimic, lumea din jurul nostru dispăruse. Élias mă mângâia în continuare și mă privea parcă și mai intens, ca pentru a ne apăra, ca pentru a ne închide în capsula aceea pe care tocmai o crease pentru noi.

— Nașă!

Aerul ne-a pătruns din nou, dureros, în plămâni, aș fi vrut să-mi țin în continuare respirația, dar am zâmbit, la fel și el. M-a mai mângâiat o dată, apoi s-a oprit. Mi-am smuls privirea dintr-a lui și m-am ridicat. Am trecut în fața lui și m-am lăsat pe vine ca să-l prind în brațe pe Max.

— Vino aici, scumpule!

M-am prins de finuțul meu cu toată puterea, pentru a mă ancora din nou pe pământ ferm, în realitate.

— Duc astea la bucătărie, se auzi trilul lui Cathie.

Am deschis ochii și i-am dat drumul lui Max din îmbrățișare. Când m-am ridicat în picioare, am simțit că mă clatin. Mathieu, fără să-și dea seama, m-a salvat de la cădere, strângându-mă în brațe în semn de bun găsit. Cele trei pupături mai că mi-au spart timpanele. După ce mi-a dat drumul, a venit rândul lui Cathie, care m-a prins de umeri.

— Arăți splendid în seara asta! Nici nu mai știu de când nu te-am mai văzut în minunea asta de rochie!

Pesemne că m-a văzut mai visătoare, mai cu mintea-n altă parte, fiindcă s-a încruntat imediat, intrigată.

— Salut! răcni brusc Mathieu.

Élias se apropia dinspre piscină, cu o țigară în gură, frecându-se pe ceafă. M-a căutat din priviri, m-a găsit, mi-a transmis din ochi vreo mie de lucruri, apoi și-a îndreptat atenția spre Mathieu. Cathie mi-a dat drumul și s-a dus spre el, având grijă să-mi arunce mai întâi o otheadă. Când am văzut-o că-l pupă pe obraji, abia m-am abținut să nu pufnesc în răs. Élias și cu mine nu ajunseserăm încă la acest nivel. Cathie i l-a prezentat pe Max, Élias s-a aplecat spre el, l-a privit, i-a spus ceva, dar n-am auzit ce, și l-a ciufulit un pic.

— I-am propus lui Élias să stea și el cu noi, i-am anunțat eu.

— Mai e vorbă?! Hai să bem ceva!

Nu mă puteam hotărî unde să mă așez, aș fi vrut să stau în fața lui ca să-l pot vedea, cu riscul de a nu mai fi atentă la ceilalți, dar voiam și să fiu lângă el, ca să-l simt lângă mine, caz în care tot nu m-aș fi concentrat mai

mult asupra prietenilor mei. Cathie mi-a dat o soluție de compromis: hazardul avea să decidă pentru mine.

— Pot să-i pun un desen animat lui Max la televizor? mă întrebă ea.

— Da! Sigur! Lasă că mă ocup eu. Hai cu mine! i-am zis eu acestuia.

Peste câteva minute, îl instalam în fața ecranului, la emisiunea „Fort Boyard”, promițându-i să nu-i spun nimic măică-sii. Doar pentru asta există nașe, nu? Când să plec de lângă el, mi-am dat seama că nu mai eram singuri. Nici nu era nevoie să-l văd, prezența lui în încăpere era de ajuns. M-am îndepărtat de finuțul meu și m-am apropiat de Élias.

— Am uitat de cuburile de gheață, mă anunță el.

— Lui Cathie îi place rosé-ul cu gheață.

— Așa s-ar părea...

Ne-am apropiat și mai mult unul de celălalt.

— Totul e-n regulă? mă întrebă el, ușor îngrijorat.

— Da...

De la figura îngrijorată a trecut la una surâzătoare.

— S-ar putea să sune stupid, dar n-ar fi oare momentul să ne tutuim?

Am chicotit, uitându-mă la el printre gene.

— Nu-mi stă în obicei să-mi tutuiesc clienții de la Cognac, dar... tu nu prea mai ești un client.

— Du-te și stai cu prietenii tăi, că aduc eu cuburile.

A dispărut în bucătărie, zâmbind. Când am ieșit pe terasă, simțeam că plutesc. Cathie a bătut cu palma lângă ea, pe canapea, în locul unde stătuse Élias până să apară ei.

— Ești bine? murmură ea.

— Da... foarte bine chiar.

M-a surprins vocea mea, era calmă, blândă, aproape tărăgănată. Élias se întorcea deja lângă noi. Am ciocnit cu toții, iar eu am fost fericită să respect regula privitului în ochi, chiar dacă mi-a fost foarte greu apoi să-mi desprind privirea de a lui.

— Deci, cum a fost spectacolul? mă întrebă Cathie.

— Foarte frumos, foarte reușit.

— Ți-a părut rău că n-ai fost și tu pe scenă?

— Da, dar nu atât de tare cum crezi...

— Cum adică?

— Stai să mă apuc din nou de dans și o să vorbim atunci... cred c-o să-ți placă.

Nu era momentul să-i povestesc despre planurile mele. Mathieu îi dădu un cot lui Élias, întrerupându-ne în același timp:

— E profă de dans...

— Știu...

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Cathie uitându-se la mine din ce în ce mai curioasă. Am ignorat-o.

— Trebuie să-i dai bătaie și să-i termini sala de dans, îi replică Mathieu.

— Deci tu te-ai ocupat de renovare! șopti Cathie, intrigată.

— Am terminat ceva mai devreme, e gata.

— Mulțumesc, am șoptit eu fără a-mi lua ochii de la el.

— Câtă eficiență! Păi, să vedem cum facem ca să te ținem aici și după încheierea sezonului! îi zise Mathieu. La noi o să găsești întotdeauna de lucru!

Întoarcere bruscă la realitate. Élias își încleștă pumnul, îmi aruncă rapid o privire și schiță un zâmbet din colțul gurii, nu lipsit de o anume tristețe. Am simțit cum mi se strânge inima. El era aici doar în trecere... Acum că

terminase, era eliberat de unul dintre angajamentele pe care și le luase. Și se putea întoarce la el acasă. Oare cât timp mai avea nevoie de el Mathieu?

— Nu-ți faci casă pe nisipuri mișcătoare, îi răspunse Élias.

— În afară de ce muncești cu bărbat-meu, mai faci și altceva? îl întreabă Cathie.

O întrebare logică, dar care-l putea face să se închidă în el ca o scoică.

— Umblu prin lume, lucrând una-alta ca să am din ce trăi. Dar niciodată n-am rămas undeva atâta timp.

— Păi, vezi? E bine la noi! îi zise Mathieu, cu un strop de mândrie care m-a făcut să zâmbesc.

— I-auzi șovinul! îl luă peste picior Cathie.

Am izbucnit cu toții în râs.

— Și ia zi, Hortense! mă interpelă Mathieu. Lucrează bine, măcar?

— Nu știu, nu m-am dus să văd.

— Serios?

— O să verific mâine.

Élias mi-a zâmbit.

— Bun, până atunci îmi dai voie să arunc și eu un ochi?

— Du-te, dar să nu-mi spui nimic!

— Hai că ești nostimă în seara asta!

Mathieu s-a ridicat în picioare.

— Nu vii și tu? îl întreabă el pe Élias.

— Ba da.

I-am urmărit cu privirea până s-au făcut nevăzuți după colțul casei. A oftat adânc.

— Pot să știu și eu ce se-ntâmplă, Hortense?

Am lăsat capul în jos și am luat o gură de rosé.

— Nu știu, nu pot să-ți explic.

Nu îndrăzneam să mă uit la ea.

— Hei! Sunt eu, Cathie, mie poți să-mi spui orice.

Am râs pe-nfundate, apoi am ridicat privirea spre ea, spre dulcea și tandra mea Cathie.

— Nu-nțeleg nici eu, crede-mă... S-a întâmplat atât de repede, că nici nu mi-am dat seama. În urmă cu puțin timp, plângeam după alt bărbat... iar acum...

Mi-a prins fața în mâini.

— Pesemne că totul a început exact când ai încheiat relația cu Aymeric. Sunt sigură c-o să ți se pară cam dur ce-o să-ți spun acum, dar tu și Aymeric n-ați fost nicio-dată un cuplu.

— Știu, știu...

— Iar acum, în mod ciudat, tu și Élias parcă sunteți unul... Eu așa v-am văzut în jumătatea asta de oră... Deși simt că nu s-a-ntâmplat încă nimic între voi.

Mi-a aruncat un zâmbet strengăresc. I-am zâmbit, la rândul meu, apoi am oftat.

— Dar unde poate să ducă treaba asta? am zis eu. El o să plece...

— Eu am priceput altceva, nu fi chiar atât de sigură! Pare mult mai fericit decât prima oară când l-am văzut.

— Așa cred, da...

— Ai aflat mai multe despre el?

Am încuviințat din cap.

— Și?

— Nu pot să-ți spun...

Nici nu concepeam să-l trădez.

— Vrei să ți-l lege fedeleș Mathieu și să rămână aici pentru tot restul vieții? Numai să-mi zici, și va fi fericit să te rezolve.

Am izbucnit amândouă în râs.

— Termină cu prostiile, hai mai bine să punem masa.

Cina a fost plină de râsete, bună dispoziție, relaxare și priviri schimbate între mine și Élias. Ne înțelegeam cu toții de minune: Cathie și Mathieu îl adoptaseră, pur și simplu, cu toate că nu știau mai nimic despre el, iar între el și mine nu *părea* să fie nimic special. Parcă eram într-un vis. Nu simțeam nicio reținere, nicio stânjeneală, nicio nepotrivire care m-ar fi putut întrista. Singurul lucru care-mi stătea pe inimă era gândul că avea să plece la un moment dat. Când am ajuns la desert, a trebuit să mă ridic de la masă ca să-mi întâmpin oaspeții care se întorceau de la restaurant. Apoi, când să mă întorc la ei, m-am trezit cu Élias lângă mine.

— Mathieu mi-a zis să mai aduc o sticlă de vin.

— Te-a trimis pe tine? De obicei, se ocupă el de treaba asta.

Mă simțeam ciudat că-l tutuiam, și totuși mi se părea o chestie cât se poate de firească. Buzele i-au desenat un surâs ușor încurcat.

— De fapt, nu i-am prea dat de ales...

Secunde treceau fără ca el să mai spună ceva.

— Mă duc..., zise el în cele din urmă.

— Da, cred că-i mai bine așa.

Când a dat să intre în casă, s-a atins ușor de mine, mâna lui frecându-se de a mea într-un mod care nu părea deloc neintenționat. Pentru o clipă, mi s-a tăiat din nou răsuflarea.

Când Cathie și Mathieu s-au ridicat să plece, Élias m-a lăsat să-i conduc numai eu. Mathieu mi-a făcut cu ochiul, prin asta spunând totul. Cu toată mutra aia ursuză a lui,

înțelesese. Înainte de a urca în mașină, Cathie m-a pupat afectuoasă pe obraz, fără să mai spună ceva. Nici nu mai era nevoie. După ce au dispărut în noapte, deși inima îmi bubuia ca o tobă, am oftat, mulțumită. M-am întors pe terasă, dar Élias nu era acolo. L-am căutat în grădină. Nici acolo nu era. Apoi, brusc, i-am auzit respirația în spatele meu, foarte aproape. Am zâmbit.

— Am crezut că te-ai dus să te culci...

— Ai prefera așa?

— Nu... credeam că știi asta.

Și-a pus mâna pe brațul meu, apoi, cu delicatețe, a ridicat-o pe umărul meu. M-am întors spre el. Ar fi trebuit să-l întreb dacă avea să plece de aici curând, ar fi trebuit să-i spun că știam totul, dar n-am fost în stare. Niciodată n-aș fi crezut că așa ceva era cu puțință. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că Aymeric o să ajungă de domeniul trecutului. Niciodată nu m-aș fi crezut capabilă de ceea ce mă pregăteam să fac. Nu mai aveam ochi decât pentru bărbatul acesta secretos, blând și impresionant din fața mea. În acea clipă, universul meu se rezuma la el. L-am prins în mâinile mele pumnul strâns. S-a lăsat în voia mea, apropiindu-se și mai mult de mine. Degetele ni s-au întrepătruns.

— Mi-e frică, Hortense. Mi-e frică de ce ni s-ar putea întâmpla.

— Și mie, dar cred că și mai frică mi-e să ratez așa o șansă.

M-a prins cu delicatețe de mijloc. Mi-era imposibil să spun care dintre noi doi l-a sărutat primul pe celălalt. Ne-am sărutat pur și simplu. A fost un sărut febril, ne căutam, eram stângaci, înnebuniți fără doar și poate, și copleșiți de ceea ce ni se-ntâmpla. Și totuși, mi s-a părut

cel mai frumos sărut din viața mea. Fără să scoatem o vorbă, dar ținându-ne strâns de mână, ne-am îndreptat către camera mea. A închis ușa încetișor și mi-a zâmbit. M-am dat în spate până am ajuns la pat, el m-a urmat. Nu-mi puteam lua ochii de la el, nici chiar în semiîntunericul din cameră. Am făcut dragoste cu aceeași febrilitate cu care ne sărutaserăm. A fost ceva stângaci, delicat și puternic deopotrivă. Ne priveam în ochi, ținându-ne respirația, uluiți, tulburați de ceea ce simțeam, de plăcerea pe care ne-o ofeream unul altuia. Cu el, descopeream o altă formă de dorință, un extaz care trecea dincolo de sex, de performanțele sexuale. Cu Élias, deși atunci ne exploram pentru prima dată, mă simțeam deja într-o strânsă comuniune.

Am rămas îmbrățișați încă multă vreme, fiindu-ne imposibil să ne desprindem unul de celălalt; el îmi săruta obrazii, buzele, nasul, umerii, eu îi mângâiam spatele, părul, noua tăietură de pe bărbie.

— Mă simt de parcă n-aș mai fi făcut asta niciodată, îmi spuse el în șoaptă. Niciodată nu mi-a fost atât de bine.

— Nu știu ce o să se aleagă de noi, dar nu vreau să pleci. Să nu mai vorbești despre plecare, ca astă-seară.

A strâns din pleoape, îl rănisem, dar nu mă putusem abține. Voiam să învăț pe de rost fiecare părticică a fapturii sale.

— Deocamdată, sunt aici...

Am petrecut noaptea înlănțuiți, fără a ne da o clipă drumul din brațe. Nu dispăruse ca un hoț, trăise și savurase fiecare minut alături de mine. Chiar și după ce am adormit, îi simțeam în continuare brațul pe trupul meu,

pe pântec, pe coapse. Când a încercat să-și retragă mâna, l-am oprit.

— Nu mai dormi?

— Ba da, dar dacă pleci...

— Nu, nu plec, dar cred că ar trebui pregătit micul dejun...

— Și dacă i-am lăsa să se descurce singuri?

A răs cu fața înfundată în ceafa mea, iar eu i-am strâns brațul în jurul meu, îmi plăcea să mă trezesc cu el alături, să-l simt fericit și relaxat. Brusc, a tăcut, încordat.

— Ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat eu.

— Vine brutarul.

Avea dreptate, în depărtare se auzea motorul unei mașini.

— Stai liniștită, mă duc eu.

S-a dat jos din pat, și-a tras blugii pe el și a pornit-o spre ușă. Înainte să o deschidă, s-a întors spre mine:

— Nu e greu de-nțeles ce s-a-ntâmplat...

A crescut inima-n mine. Avea dreptate.

— Așa e...

A ieșit. L-am auzit deschizând ușa de la intrare, salutându-l pe distribuitor, luând în primire pâinile și cornurile, de parcă asta ar fi făcut toată viața lui, de parcă ar fi fost la el acasă și am fi ținut camerele de oaspeți împreună, ca o familie. Dar, toate astea nu erau decât un vis... Să fi avut eu oare un talent aparte de a-mi imagina vieți care n-aveau să existe niciodată în realitate? De a crede imediat în tot felul de evoluții posibile, fără să mă bazez pe nimic concret? Relația mea cu Aymeric era o dovadă că da. Oare felul în care mă lăsam luată de val în povestea cu Élias, deși el putea să dispară în orice moment, era tot o astfel de dovadă?

Când am intrat în sala de mese, i-am găsit pe oaspeți echipați de drumeție, spunându-i lui Élias ce doreau, *ceai sau cafea*. Cum, necum, reușise să urce în camera lui și să-și pună pe el un tricou. Clienții m-au salutat, după care și-au văzut de ale lor. Élias mi-a făcut cu ochiul, iar eu m-am dus la bucătărie să pregătesc cafeaua și să pun niște apă la fiert. Peste câteva minute, când începusem din nou să visez la acel posibil imposibil, am simțit pe șolduri mâinile lui Élias, apoi trupul lui lipindu-se de mine. Am închis ochii, tulburată de spontaneitatea dintre noi, de absența acelei stinghereli ce urmează de obicei după prima noapte de dragoste.

— Cu cât îi servim mai repede, cu atât mai repede o să stăm și noi liniștiți, îmi strecură el la ureche.

Am râs scurt și m-am întors spre el ca să-l sărut pe gură.

— Mă grăbesc cât pot, numai să-i văd odată plecați.

A râs, la rîndul lui.

— E prima dată când te văd înghițind și altceva în afară de cafea dimineața! am zis eu văzându-l că mușcă dintr-un croasant proaspăt.

Drumeții noștri plecaseră în sfârșit. De cum ne văzuserăm singuri, ne instalaserăm afară ca să ne luăm și noi micul dejun. Ca în fiecare dimineață.

— Să mi-l pui pe nota de plată!

I-am tras o palmă peste umăr.

— Nu fi nebun!

M-a tras în brațele lui, pe canapea, eu mi-am lipit obrazul de gâtul său și l-am prins cu o mână de mijloc. În depărtare, vedeam măslinul alor mei; în momentul acela, i-am simțit mai aproape de mine ca oricând. Élias a oftat,

mulțumit, fără să scoată vreun cuvânt. Ne era pur și simplu bine acolo, unul cu celălalt. Era viața normală a doi îndrăgostiți — mi-am dat voie să consider că asta eram — care lua micul dejun împreună, duminică dimineața, după o seară petrecută cu prietenii și după o noapte de amor. Ajunseserăm mai întâi la o rutină cotidiană, ca să trăim apoi din plin sentimentele ce se nășteau în noi. De parcă așa făceam noi lucrurile, un pic pe dos. M-am gândit la ce-mi spusese Cathie, că i se părea că el și cu mine eram o pereche. Într-adevăr, simțeam că alături de el descoperisem — și, într-un fel, deja cunoșteam — viața de cuplu. I-am strâns brațele în jurul meu și mi le-am strecurat pe ale mele în jurul său. Mi-a adulmecat pielea, părul.

— Miroși frumos, îmi șopti el.

M-am uitat la el zâmbind. M-a mângâiat pe obraz, mi-a dat la o parte şuvițele de păr de pe frunte și m-a privit în ochi cu blândețe. Mi-a fost imposibil să-i susțin privirea, eram prea răscolită de ceea ce simțeam.

— Ce s-a-ntâmplat? zise el, îngrijorat.

— Nimic... doar că nu-mi vine să cred. N-ar trebui să-ți spun asta, dar mă simt foarte bine cu tine, Élias. Sper să nu te sperii...

— Dacă tu mă sperii, atunci eu o să te-ngrozesc... ești ultimul lucru la care mă așteptam... Cu tine, am senzația că renasc, de parcă prezența ta în viața mea mi-ar oferi o a doua șansă.

— De ce o a doua șansă? nu m-am putut eu abține să-l întreb.

A tras adânc aer în piept.

— Înainte de-a fi tot pe drumuri, cum zici tu, aveam o viață care-mi plăcea, care-mi convenea... În urmă cu

niște săptămâni, până să ajung aici, până să te întâlnesc, credeam că așa aveam s-o sfârșesc, rătăcind dintr-un loc în altul, singur... Și uite-mă acum...

Cuvintele lui îmi tăiau respirația, probabil că am căscat niște ochi cât cepele.

— După cum vezi, eu sunt cel mai tare la băgat groaza-n om! încercă el să glumească.

— Te înșeli, treaba asta nu mă sperie deloc...

Și l-am strâns în brațe ca să-l țin acolo, lângă mine, brusc îngrozită la gândul că ar putea să dispară.

După-amiază, când Conacul era încă pustiu, ne retrăseserăm din nou în camera mea. Stăteam în brațele lui, goală, cu privirea ațintită înspre grădină; fereastra era larg deschisă, parcă am fi făcut dragoste în natură. Dintr-odată, m-am simțit complet trează, animată de o dorință de nestăvilit. Eram îndestulată de dragoste, de plăcere, de tandrețe. Iar acum îmi doream asta, cu fiecare părticică a trupului meu, a inimii și minții mele. Venise momentul.

— Élias?

— Da...

— Mă duci și pe mine în sala de dans?

— Când vrei tu...

— Acum!

Am ridicat fața spre el și l-am sărutat. Apoi m-am dat jos din pat și m-am dus să cotrobăi prin dulap, de unde mi-am luat niște colanți scurți și un top. În timp ce mă echipam, auzeam foșnetul hainelor lui Élias. După ce ne-am îmbrăcat, l-am rugat să mă aștepte două minute, apoi m-am dus la baie să iau o fașă. Odată întoarsă în cameră, mi-am prins-o cu grijă în jurul gleznei, ca să mă protejez, sub privirea lui concentrată și atentă.

— Asta doar ca să fii tu mai liniștită, îmi zise el.

Mi-a întins mâna, m-am agățat de ea fără o vorbă și am pornit-o amândoi spre sala de dans. Inima îmi bătea ca o tobă; aveam să dansez din nou, mi-era teamă că n-o să reușesc, că dansul îmi ieșise din sânge, atâtea lucruri se schimbaseră de la ultimele mele piruete; și mă gândeam la tata, să fi dispărut oare spiritul lui, dragostea lui părintească, acum, că altcineva se ocupase de acel loc? Nu-mi părea rău că-i încredințasem lui Élias această sarcină, mai ales dacă mă gândeam la ultimele ore, ba chiar la ultimele zile. M-am simțit pur și simplu atinsă de aripa înțelepciunii când am ajuns la concluzia că, și dacă avea până la urmă să plece, și dacă n-aveam să rămânem prea mult timp împreună, tot el era cel care trebuia să dea o nouă viață acelei încăperi. Cam la asta mă gândeam când Élias s-a oprit în loc, ca încremenit. M-am uitat la el întrebătoare, figura îi era complet relaxată.

— Hortense, vreau să-mi spui dacă ceva nu-ți convine, dacă vrei să refac anumite lucruri.

— Nu văd de ce n-ar fi bine.

— Să sperăm...

Eram la vreo trei metri de ferestrele imense ale sălii.

— Vrei să-mi ții ochii acoperiți și să mă conduci tu înăuntru?

A zâmbit, vizibil amuzat de idee. S-a dus în spatele meu și, delicat, mi-a acoperit ochii cu palmele sale, ca să nu văd. M-a ajutat să înaintez, pas cu pas, iar eu m-am lăsat ghidată de el, scăldată într-un sentiment de deplină siguranță și seninătate. Când am ajuns la pragul de la intrare, mi-a șoptit să ridic piciorul. Gata, eram în sala de dans. M-a ajutat să mai avansez câțiva metri, am înțeles

că mă conducea spre centrul încăperii. Mi s-a pus un nod în gât, m-am gândit la taică-meu, la maică-mea. Oare ei ce-ar fi zis? Tremuram ca varga. Aerul de-acolo mirosea ca pe vremuri, efluviile zugrăvelii noi simțindu-se foarte puțin, dar nu era izul de praf și de închis, ci mirosul liniștitor al pietrelor vechi, impregnat de miresmele fine ale naturii. Oare cum făcuse asta?

— Am lucrat în permanență cu ferestrele deschise, îmi spuse el în șoaptă.

M-am agățat de brațele lui.

— Îți mulțumesc.

Și-a luat palmele de pe pleoapele mele, dar mi-am ținut în continuare ochii închiși. L-am simțit îndepărtându-se de mine. Am mai așteptat câteva secunde, cât să mi se relaxeze un pic trupul. Am deschis apoi ochii și m-am văzut în oglinda cea mare. Nu mai semănam cu cea pe care o văzusem acolo atunci când intrasem prima dată în sală, cu Cathie. Mă întremasem, arătam mai bine, privirea nu-mi mai era șovăielnică, ci hotărâtă. Tot în oglindă am redescoperit și micul paradis oferit cândva de taică-meu. Pereții erau reparați, redeveniseră albi și luminoși, parchetul strălucea, fără a fi însă alunecos — se vedea cu ochiul liber —, n-aveam de ce mă teme c-aș fi putut să cad. M-am uitat în sus: grinzile erau vopsite exact cum fuseseră la începuturi. Eu nu-i dădusem nicio indicație în privința asta, el singur hotărâse așa. M-am răsucit pe călcâie și am descoperit fotografiile agățate pe pereți. M-am dus să le văd mai de aproape, sugrumată de emoție. Erau cele pe care le dădusem jos și le aruncasem într-un fund de dulap, într-un acces de furie, după moartea lor mei. Erau poze cu Cathie și cu mine, chiar aici ori la spectacolele din liceu, mai erau și de la audițiile mele,

de la concursuri sau din diferite roluri, altele erau din anul când lucrasem cu Auguste, alături de Bertille și de Sandro, de la deschiderea școlii și de la primele stagii de pregătire de la Conac, pe vremea când ai mei erau încă în viață, într-una dintre ele apăreau taică-meu cu clarinetul lui și maică-mea care se uita la el, cu o privire admirativă și drăgăstoasă.

M-am întors spre Élias, care se retrăsese în dreptul ferestrelor, și l-am întrebat din priviri ce era cu toate astea.

— A trebuit să golesc dulapul, apoi am scos cuiele, ca să frec cu șmirghel pereții..., îmi zise el, parcă plictisit. După aia mi-am zis că poate ți-ar plăcea să vezi din nou pozele la locul lor...

S-a oprit când m-a văzut alergând spre el. Am sărit de gâtul lui și l-am strâns cât am putut de tare, îmi venea să-l frâng în brațe, să-l țin lipit de mine până ne transformam, pentru totdeauna, într-o unică ființă. Rapiditatea cu care mă tulbura, cu care mă răvășea, mi se părea ireală.

— Îți mulțumesc, nici nu-ți dai seama ce-ai făcut cu treaba asta... I-ai redat acestei încăperi sufletul. Totul s-a luminat acum.

M-am dezlipit cu greu de el și i-am prins fața în palme, aveam ochii plini de lacrimi și mă luptam să-mi stăpânesc pornirea pe care o aveam în acel moment.

— Élias, aș vrea să-ți spun ceva, dar e prea devreme, și poate prea abrupt, însă îți jur, îmi stă pe limbă...

— Nu spune nimic... Mai ține un timp pentru tine... Nu sunt pregătit să aud asta.

O umbră de îndoială i-a traversat privirea, îi era teamă, și mie mi-era teamă... L-am sărutat, dar s-a smuls rapid de lângă mine.

— O să te las singură acum.

Avea dreptate, nu le puteam face pe toate deodată, trebuia mai întâi să-mi termin treaba pentru care venisem acolo.

— Da... mai bine așa. Într-o zi, o să dansez pentru tine, dar nu astăzi.

— Nu-i nicio grabă, și-apoi eu cred că trebuie să dansezi pentru tine, nu pentru altcineva, oricine ar fi el...

Cum de mă cunoștea atât de bine?

— Mulțumesc...

S-a dat înapoi câțiva pași, cu zâmbetul pe buze, se bucura pentru mine, nu aștepta nimic în schimb, fericirea mea îi era de ajuns ca să fie mulțumit.

— Ne vedem mai târziu..., zise el și dispăru.

Am rămas în sfârșit singură cu mine însămi. Aveam să mă întorc la dans, la pasiunea mea, la arta mea, fără a trebui deocamdată s-o ofer și altora, fără a avea de dovedit ceva nu știu cui, ci doar mie însămi. Deși ardeam de nerăbdare să-mi dau frâu liber trupului, emoțiilor, am strâns din dinți și m-am apucat să fac o încălzire ca la carte, riguroasă, metodică, progresivă. După o jumătate de ceas de exerciții, am încheiat cu o frumusețe de *grand écart*, îmi plăcea la nebunie căldura aia care-mi iradia între coapse, era o durere plăcută, aproape orgasmică, i-am mulțumit în gând savantului nebun.

Da, uneori durerea putea fi și salvatoare, putea avea și o latură bună. Acum eram pregătită. Am dat muzica tare, fără să-mi fac griji că aş putea deranja pe cineva. M-am postat în fața oglinzii. Am inspirat adânc și m-am lăsat în voia improvizației. Am făcut primul pas. După aceea, am pierdut complet noțiunea timpului, nu mai eram acolo, ci undeva departe, foarte departe; dansam, dansam întruna, zvâcneam din brațe și din gambe, saream, mă

arcuiam ținându-mă de bară, ba chiar am făcut și câteva piruete, având însă grijă să nu întind coarda prea tare. Redescopeream contactul cu podeaua, adulmecând parchetul, mângâindu-l cu mișcări grațioase, cel puțin așa speram. Respiram foarte bine, cu mult mai bine, gâfâiala normală după o asemenea perioadă de inactivitate nu mă deranja deloc, mi-o asumam chiar cu plăcere. Trupul meu era viu, asuda — o sudoare sănătoasă, o sudoare a efortului, a plăcerii, a adrenalinei, care mă revigora.

Plângeam și râdeam în același timp, fără a mă opri o clipă din dansat, doar încetinind un pic ritmul când și când, ca să-mi recapăt puterile. Lacrimile erau pentru toți cei de care mă despărțeam. Pentru Aymeric, în primul rând, care tocmai ieșise din viața mea, cel care mă făcuse fericită, mă întristase, mă înfuriase, cel care mă făcuse să pierd atâta vreme, dar pe care nu-mi părea rău că-l cunoscusem, povestea noastră meritase să fie trăită. Erau apoi și lacrimi de nostalgie, fiindcă aveam să spun adio școlii, lui Bertille și lui Sandro. Iar altele erau pentru Auguste, care avusese încredere în mine, care mă susținuse întotdeauna și care, mai important decât toate la un loc, mă ajutase să-mi recapăt libertatea.

Lacrimile mi se amestecau cu râsul pentru că eram profund fericită, dansam în fața naturii, a soarelui, a copacilor bătuți de mistral, în căldura înăbușitoare de acolo, de-acasă. Nu mai eram chinuită de spaima, spaima de a pierde, spaima de a nu fi iubită. În ultimele săptămâni, îmi demontasem viața bucată cu bucată. Acum începeam să reclădesc. Să-mi clădesc viitorul. De-aici înainte aveam să trăiesc pentru mine.

Și chiar dacă Élias nu era de față — discret și cuviincios cum îl știam, se ținuse de cuvânt și mă lăsase

singură —, mă gândeam foarte intens la el. Cum reuşise oare omul ăsta în numai câteva săptămâni, din numai câteva vorbe şi câteva priviri, să devină atât de important pentru mine? Eram gata să-i deschid toate porţile pentru a intra în viaţa mea, fără să mai stau pe gânduri, fără să mai analizez nimic, deplin încrezătoare.

Dar dacă dădea înapoi şi-mi frângea inima, deciziile pe care mă pregăteam să le iau n-aveau să fie date peste cap. N-aveam să mai renunţ la viaţa mea din pricina iubirii sau a speranţei în iubire. Aveam să-i întind mâna, sperând că n-o să mi-o refuze, că mă va lăsa să-l scap de fantomele care-l bântuiau, să-l vindec aşa cum şi el mă ajutase să mă vindec, în modul cel mai simplu din lume, fără a băga măcar de seamă.

M-am oprit până la urmă, dar gândindu-mă deja la antrenamentul de a doua zi, eram epuizată şi revigorată în acelaşi timp. Mi-am făcut mişcările de întindere cu mare atenţie — n-aveam de gând să mă trezesc de dimineaţă înţepenită de dureri — şi am ieşit la aer, arzând de nerăbdare să-i împărtăşesc şi lui Élias emoţia mea. Am început să-l caut. În faţa casei: nimeni. Am ascultat dacă se auzea vreun zgomot la etaj, semn că ar fi fost în camera lui: nimic, nici acolo. Înainte de a mă duce în grădină, mi-am pus pe mine un hanorac, ca să nu răcesc. Neliniştea creştea în mine, am ieşit în curte alergând; intuiseam bine. Toate portierele maşinii lui erau deschise, la fel şi portbagajul. În jur, genţi, cutii, şi el, foarte preocupat de ceea ce făcea. Am stat şi l-am urmărit câteva minute: părea grăbit, concentrat, rupt de lumea înconjurătoare. Apropiindu-mă de el, câteva crenguţe uscate mi-au trosnit sub tălpi, dar el n-a reacţionat nicicum,

n-auzea nimic. La ce se gândea oare? Poate că-și pregătea plecarea; terminase de renovat sala de dans, petrecuse noaptea cu mine, nimic nu-l obliga să mai rămână, iar cei din satul unde lucrase ca doctor îl așteptau înapoi. Și totuși, mi se părea imposibil să plece, ar fi fost în totală contradicție cu ceea ce știam despre el.

— Ce faci? l-am întrebat eu în cele din urmă, când eram la mai puțin de un metru de el.

S-a oprit pe loc și s-a îndreptat de spate. M-a privit câteva secunde, apoi mi-a zâmbit.

— Am ajuns să nu mai găsesc niciun lucru când îl caut, așa că fac un pic de ordine.

— Pentru ce?

Vocea mea nu-mi putuse ascunde neliniștea. A parcurs dintr-un pas distanța care ne despărțea și m-a luat în brațe.

— Pentru că trebuia să-mi ocup și eu timpul cu ceva cât tu erai cu ale tale... de-asta.

— Am o idee.

— Te-ascult.

— Ai putea să eliberezi camera unde stai și să-ți muți gentile de voiaj la mine.

Păru încurcat.

— Știi că dorm puțin sau mai deloc, n-aș vrea să te deranjez noapte de noapte...

— Prefer să te simt foindu-te în pat decât să tot urc scara până la tine. Și-apoi, cine știe? Poate cu mine o să dormi mai bine...

— Posibil...

M-a sărutat, strângându-mă cu putere la pieptul lui, apoi și-a strecurat mâinile pe sub hanorac și m-a mângâiat pe spate.

— Sau poate nu..., murmură el cu buzele lipite de ale mele.

În seara aceea, după multe ezitări, ne-am hotărât să rămânem la Conac. Eram împărțiți între dorința de a ieși la un restaurant, unde să fim serviți, și cea de a rămâne în capsula noastră, la adăpost de lumea exterioară. După cină, m-am cuibărit în brațele sale. Tocmai trăisem una dintre cele mai frumoase zile din viața mea. Ar fi trebuit să profit de ocazie și, luându-mi inima-n dinți, să-i mărturisesc că-i citisem jurnalul și că mă temeam c-o să plece curând. Numai că, în acele ultime douăzeci și patru de ore, înțelesesem un lucru. Mă îndepărtasem de mine însămi jucând un rol, din dragoste. Trebuia să-l las liber pe Élias, să nu-l presez sub nicio formă și, mai presus de orice, să nu-l fac să trăiască ce trăisem eu. N-aveam niciun drept să-l priponesc aici doar fiindcă descoperisem că aici e locul meu. Oricât de dureroasă ar fi fost această decizie, nu-l puteam ține lângă mine cu forța, dacă fericirea lui era în altă parte. Dar cum să-i spun treaba asta fără să mă dau de gol că știam totul? Mi-a ridicat bărbia, zâmbind.

— Și-acum, povestește-mi... Cum e cu dansul... hai, că nu mi-ai zis nimic.

— Vrei să știi?

— Bineînțeles!

— Îmi promiți să nu-i spui lui Cathie că ai știut înaintea ei?

— N-ai încredere în mine?

L-am mângâiat pe obraz. Eram extrem de emoționată că puteam s-o spun cu voce tare.

— Nu mai plec la Paris, la sfârșitul verii. Rămân aici și deschid o mică școală la Conac, singură, vreau să predau în stilul meu, la mine acasă. Asta am visat mereu.

M-a sărutat cu pasiune. După câteva secunde, l-am oprit, ca să-i povestesc în continuare.

— Am înțeles un lucru, când ai un acasă al tău, o viață, un plan, nu trebuie să le renegi. Pentru nimic în lume. Nici măcar din dragoste...

S-a încruntat.

— De ce-mi spui asta?

— Pentru că asta am făcut eu în ultimii ani. Mi-am învățat lecția. Și cred că e important să n-o uit.

Și-a strivit, dureros, buzele de buzele mele. Oare tocmai îl pierdusem?

Noaptea, m-a sărutat pe umăr și s-a dat jos din pat cu maximă precauție. N-am încercat să-l rețin, l-am auzit urcând pe scară, către camera lui; trebuia să i se destăinuie jurnalului. Despre ce putea fi vorba? Voia oare să scrie despre noi? Sau despre altceva? S-a întors după vreo două ore. Când m-am întors spre el, s-a cuibărit în brațele mele, vârându-și fața între sânii mei. L-am strâns cu putere la piept.

A doua zi dimineață, de îndată ce m-am văzut singură, am urcat la etaj, cu capul și cu inima pline de îmbrățișările și de tandrețea pe care le împărtășiserăm înainte de plecarea lui la muncă. L-am găsit caietul de școlar și stiloul la locul lor, pe birou. Mi-am acordat câteva secunde ca să trec cu privirea peste toate paginile deja citite, peste toate cuvintele, suferințele și îndoielile de acolo, după care am ajuns, în sfârșit, la ultima noapte.

Am impresia că mă pierd în ea, că mă pierd și mă eliberez. Zâmbește, râde, îmi dă senzația că plutește prin aer, e

uluitor cât de tare mă tulbură. Așteaptă răbdătoare sau dă din picior nervoasă, convinsă că n-o văd, alteori se îngrijorează și nu știe cum să-mi spună, e dulce și stăruitoare. Așteaptă să fie iubită, dar n-o cere cu vehemență. Dacă ar ști... Și-a găsit libertatea, iar asta e cel mai important, va putea fi fericită... Ce privire mândră și înflăcărată avea când mi-a vorbit despre școala ei! Oare am și eu un loc în viața ei? De când s-a întors de la Paris și de când am aflat că m-aș putea întoarce în satul meu, mă tot întreb lucrul ăsta. Numai că, din clipa în care mâna mea a întâlnit-o pe a ei, n-am mai vrut să mi-o retrag. Lumina pe care o răspândește în jur e atât de puternică, încât simt că m-ar putea arde. Aș fi vrut s-o întâlnesc mai devreme, ca să nu fiu atât de obosit. Știu, simt în adâncul meu că aș putea s-o iubesc, s-o iubesc la nebunie. Îmi zic că după ea nu va mai putea fi nimeni. Dar... trebuie să fiu sincer cu mine. Și cu ea.

Lacrimile îmi curgeau șiroaie. Trebuia să merg însă până la capăt, să dau pagina și să citesc și ultimele rânduri. Chiar dacă frazele de acolo m-ar fi putut face să sufăr.

Hortense,

Da, ție îți scriu. Nu te mai uita în jur. Știu că tocmai citești aceste cuvinte. Stai liniștită. Nu sunt supărat pe tine. Știu de câteva zile că-mi citești jurnalul. Sunt bucuros și ușurat în același timp. Niciodată n-aș fi reușit să-ți spun lucrurile astea prin viu grai. Mi-e un pic mai greu cu vorbitul. Probabil că ți-ai dat seama! Și cred că nu știai cum să faci ca să-mi zici că citeai pe ascuns. Greșesc? Probabil că te-ai întins o dată pe patul meu, cu caietul ăsta în mână, iar pe pernă au rămas atunci parfumul tău și câteva fire de păr. În noaptea aceea, nu

fantomele mele m-au împiedicat să dorm, ci tu, tu erai peste tot și eu nu te puteam strânge în brațe, am crezut că înnebunesc. Iar sâmbătă, când te-ai întors de la Paris, nu te-ai putut abține să nu mai arunci o privire prin jurnal. A rămas o pată de la lacrimi. Ai plâns, imaginându-ți că aș putea să plec și să te las? N-am văzut-o decât acum câteva minute, vreau să știi că hotărârea mea fusese luată înainte de asta. Aseară, mi-ai dat libertatea de a mă întoarce în locul de unde vin. Ți mulțumesc. E cel mai frumos cadou care mi-a fost făcut vreodată. Dar o să-ți dau cadoul ăsta înapoi. Libertatea mea e alături de tine. Deci, dacă vrei un doctor care nu mai vrea să fie doctor și care s-a apucat de tăiat copaci fiindcă a întâlnit niște oameni minunați, primitori și în primul rând o femeie luminoasă, o femeie tulburătoare care i-a redat speranța și dorința de-a trăi, atunci la mine acasă e la tine acasă. Prea puțin contează unde anume. Când ți-ai văzut sala de dans renovată, nu te-am lăsat să spui acele cuvinte pe care aș da orice să le aud din gura ta, fiindcă vreau să ți le spun eu primul.

Undeva, departe, s-a auzit o portieră închizându-se. Nu m-am clintit din loc. Pașii lui răsunau acum pe scară.

Mulțumiri

Întregii echipe a Editurii Michel Lafon pentru zâmbetele voastre, munca voastră, entuziasmul vostru.

Dragă Michel, dragă Elsa, prezența și încrederea voastră sunt extrem de prețioase pentru mine. Îmi voi aminti multă vreme de acel dejun sub un umbrar normand.

Dragă Maïté, tu m-ai ascultat și m-ai ajutat să merg mai departe, oferindu-mi acel timp de care aveam atâta nevoie pentru Hortense.

Dragă Delphine Lemonnier, mi-ați deschis porțile frumoasei dumneavoastră școli de dans. Dimineața aceea de iulie a fost deosebit de plăcută și de instructivă, cu o lumină de-a dreptul minunată.

Dragă Marion Blondeau, mi-ați împărtășit pasiunea dumneavoastră, arta dumneavoastră, relația dumneavoastră cu propriul corp.

Dragă domnule doctor Savigny, cunoștințele dumneavoastră privind entorsele sportivilor m-au ajutat să înțeleg mai bine riscurile unei accidentări.

Dragi cititoare, dragi cititori, fără sprijinul vostru și fidelitatea voastră, nici nu aș exista. La voi mă gândesc când scriu. Sunteți mereu aici, alături de mine, cu o constanță emoționantă.

Ție, care m-ai susținut cu dragoste și cu umor în aceste luni de scris în care Hortense și cu mine eram uneori total pierdute. Ce m-aș face fără lumina ta?

**La prețul de vânzare al cărții
se adaugă 2%, reprezentând
contravaloarea timbrului literar.**

Tiparul executat la:

